

George Adamski Om bord i rumskibe

[Link til den oprindelige bog på engelsk](#) (+ [audio mp3](#))

(en bok jeg kjøpte i mars 1981 – men som først utkom i 1955. Se ellers min [kommentar](#) til slutt. RØ)

all ære/tak til menneskene i [IGAP](#) som oversatte og utga denne - bl a -81 udgaven som dette er scannet i fra

lydbog på engelsk; http://galactic.no/rune/lydboker/may2016upload/adamski_insideSpaceships/
(og lydbog på norsk vil bli opplastet som undermappe i denne etterhvet)

FORORD

Dette er en fantastisk bog - ja, vel nok endda så fantastisk, at læserne enten vil anse den for at være science-fiction eller det pure opspind.

For en ordens skyld vil jeg da godt betro Dem, at jeg er 100 % overbevist om, at bogens indhold er sandt, hvilket jeg bygger på 23 års erfaring i UFO-forskningen. Naturligvis kan der være fortællefejl, oversættelsesfejl og andre skønhedspletter, men historien er sand.

Vrøvl, siger den »kloge«; alene det faktum, at forfatteren siger, at de besøgende kommer fra planeter i vort eget solsystem, viser, at han er en gemen løgner. Videnskaben har jo for længst bevist, at der ikke er mulighed for liv i vort solsystem.

Så er det min tur til at sige: vrøvl. Vor videnskab har ikke fortalt os, hvad man ved om rummet. Sandsynligvis efter ordre et eller andet sted fra søger man at bilde os ind, at der ikke er liv i vort solsystem, og at rumskibe fra andre planeter er hjernesvind.

Forskningen viser, eller skulle vi sige peger, tydeligt i retning af, at de forskellige magtsfærer her på Jorden er bange for at miste den magt, de har over masserne, og den sikre indtægtskilde, samme masse er, blot man forstår at manipulere med den.

Derfor lyver man om Flyvende Tallerkener, og derfor lyver man om, hvad man har fundet ud af om vore naboplaneter.

Det er godt nok begrænset, hvad der slipper ud fra supermagterne, som forsker i rummet, men den smule, der siver ud gennem revnerne i systemet, er fuldt ud nok til, at man med sikkerhed kan sige, at der lyves.

(kommentar Rune- dette er ytterligere bekræftet av de mange militære og sivile 'avhoppere' som SNAKKER tross den militære pålagte 'hold kjeft- ellers tar vi livet av deg og familien-trusselen' som de har tvunget tusenvis av 'innsidere' å signere. For eksempel denne video om det;

'Retired CIA agent talks about his former role in the ufo-coverup.Norw.subtitles'. – adr. <https://www.youtube.com/watch?v=Tf2qf0j85qA>).

Vi har i IGAP et fotografi, der viser, at der lander et andet fartøj ved siden af Apollo 8 på Månen, og vi har en erklæring fra astronauten Armstrong, som siger, at han og hans besætning så fremmede rumskibe landet nær deres eget rumskib, Apollo 11, på Månen.

En gruppe på 4 amerikanske videnskabsmænd har udtalt, at der er liv på Mars, men at det ikke vil blive offentliggjort, fordi man ikke kan løse et bestemt mysterium - nemlig, hvor de organismer, de har studeret, bliver af, når de dør. Fordi man ikke har været i stand til at løse dette problem, er hele verdens befolkning ført bag lyset og tror, at der ikke er eller kan være liv på Mars.

Når så fantastiske oplysninger kan sive ud gennem revnerne i systemet, hvad kan man så ikke forestille sig kunne afsløres, hvis portene blev slået på vid gab.

Inden George Adamski havde de oplevelser, der er beskrevet her i bogen, var han ude for andre fantastiske oplevelser, som han har berettet over for mig personligt.

Det interessanteste er nok en tildragelse, som fandt sted, den 20. november 1952 i den kaliforniske ørken ikke langt fra George Adamskis hjem i Palomar Gardens. En gruppe på 6 personer besluttede at tage en tur ind i ørkenområdet for at se, om de kunne være heldige at komme til at observere Flyvende Tallerkener. Adamski havde allerede på det tidspunkt fotograferet adskillige uidentificerede flyvende objekter, og han havde fået et fotografiapparat monteret på sit teleskop, så han kunne tage nærbilleder af fjernere objekter.

Ankommet til ørkenområdet besluttede man at spise en bid mad, og man begyndte derfor at dække op ved vejkanterne. Netop da dukkede et objekt op i luften over dem, og medens de iagttagte det, dukkede også etjagerfly op, og begge fartøjer forsvandt ud af syne.

Rent intuitivt anede Adamski, at der var et eller andet i gære, og han sagde til de andre, at han ville gå ned til et fladt bjerglandskab Ca. i km fra, hvor de stod, for at søge at få nogle

billeder, hvis fartøjet skulle komme tilbage.

Det kom tilbage, medens han var i færd med at stille teleskopet op, og jageren kom også tilbage, og begge fartøjer forsvandt.

Lidt senere så Adamski, at der kom en person gående hen imod ham. Ved første øjesyn lignede det en landstryger med skulderlangt hår, og Adamski blev en smule betænkelig, for den slags mennesker kunne erfaringsmæssigt have ondt i sinde.

Imidlertid afsløredes det snart, at det var en ung mand i en slags overall med et bredt metallisk bælte omkring hofterne. Dragten var tætsluttende ved halsen, håndleddene og fodleddene. Fodtøjet var en slags støvler, som var snøret bagtil.

»Haudi«, sagde Adamski - den fremmede smilede, men sagde ikke noget, og det afsløredes snart, at han ikke forstod, hvad Adamski sagde. Adamski fik pludselig den indskydelse, at manden måske havde noget at gøre med det mærkelige fartøj, han netop havde set, og han fik en idé.

I det hårde ørkensand tegnede han nu en cirkel, pegede på cirklen, pegede på solen og sagde så: SOL. Et øjeblik efter gentog den fremmede ordet sol, og det syntes, som om han forstod, hvad Adamski mente. Adamski tegnede så en ny cirkel, trampede i jorden og sagde: Jord. Den fremmede gentog ordet jord. Adamski tegnede så cirkler for planeterne i solsystemet og nævnedes vore navne for dem, og den fremmede gentog ordene. Da Adamski tegnede cirklen for og nævnedes planeten Venus, pegede den fremmede på sig selv og gentog ordet Venus. Adamski gentog metoden, og den fremmede stoppede op ved Venus igen og pegede på sig selv.

Adamski antog, at han dermed fortalte, at han kom fra Venus - en antagelse, vi her i bogen skal se var rigtig. Den fremmede viste nu Adamski nogle mærkelige tegn, som han havde sat i sandet med sine støvlesåler, og ledte ham derefter til et sted for enden af en lav bjergryg, og skjult her bagved holdt en Flyvende Tallerken landet.

Den fremmede gjorde ved tegn forståeligt for Adamski, at han gerne måtte kigge, men måtte passe på ikke at komme for tæt på. Sammen fulgtes de ad, medens de langsomt gik omkring fartøjet. I sin iver blev Adamski skødesløs, og pludselig kom hans arm til at berøre siden af fartøjet med det resultat, at det følte, som blev han grebet af en kæmpekraft, som trak ham ind under fartøjet. Den fremmede greb fat i ham og trak ham fri.

Adamski registrerede da, at han var lammet i den side, han havde rørt fartøjet med. Med den anden hånd rakte han over og tog nogle filmplader, som der var optagelser på, for at flytte dem over i den anden lomme. Den fremmede stoppede hans hånd, smilede og tog en af pladerne, idet han ved tegn syntes at fortælle, at Adamski nok skulle få pladen igen.

Lidt senere viste et besætningsmedlem sig i indgangsåbningen, og han gjorde tegn til, at det var tid til afgang. Den fremmede gik om bord, fartøjet lettede uden en lyd, og tilbage stod en halvt lammet Adamski med en følelse, som havde han mistet en god ven. Da objektet lettede, blev det iagttaget af det øvrige selskab, og det blev fotograferet. Selskabet tog endvidere gipsaftryk af fodaftrykkene. Adamski selv blev indlagt på sygehuset, hvor han lå i 3 uger, inden lammelsen havde fortaget sig.

De mærkelige tegn, der var i fodaftrykkene, er aldrig blevet tydet, og forvirringen skulle blive endnu større. Samme dag, som Adamski var kommet hjem fra sygehuset, sad han sidst på dagen foran sit hjem, da han så objektet fra ørkenen eller et tilsvarende komme ud fra bjergområdet i nærheden og komme ganske lavt hen i nærheden af ham. Da det stod stille, hørte han et lille klik, hvorefter objektet forsvandt. Da han gik hen til stedet, fandt han sin filmplade kastet ned til ham.

Næste dag lod han filmen fremkalde hos Eastman Kodak, og til hans store forbavselse var der på filmpladen en ellipseformet tegning med et Svastikategn indeni, og udenom var der en masse mærkelige tegn. Intet andet. Alle disse symboler og symbolerne fra fodaftrykkene har siden da været studeret og diskuteret i mange kredse verden over, og mange teorier og

påstande er blevet fremsat.

En sydafrikansk ingeniør, Basil van den Berg, fremsatte den påstand, at hele tegnsamlingen var en forklaring på, på hvilken energi rumfartøjerne fløj, og han fremførte som bevis et lille objekt, som han i overværelse af vidner fik til at hæve sig en lille meter uden synlige tegn på nogen form for kraftkilde.

Han fremsatte den erklæring, at han, hvis nogen ville stille laboratorie-faciliteter til hans rådighed, ville være i stand til at fremstille et fartøj, som kunne medtage mennesker. Han meddelte senere, at Israel og Mexico havde tilbudt at tage imod ham, men derefter hørte ingen fra ham i mange, mange år.

Adamski døde i 1965, og en gang sidst i halvfjerdserne hørte jeg så som den første pludselig fra Basil van den Berg. Han fortalte kort, at han stadig arbejdede på projektet i Sydafrika, at han havde kontakt med de besøgende fra rummet på samme måde, som Adamski fortæller om det her i bogen, at han har, og at han håbede at kunne tale frit en dag.

Flere korte breve er siden fulgt efter, men yderligere detaljer til afklaring af spørgsmålet om de mærkelige tegn er ikke fremkommet.

Omkring 1949 fandt den franske professor Marcel Homet en masse tegn på klipper i Brasiliens bagland, og han fortalte om det i bogen »Solens Sønner«. Det drejede sig om en tegning af en ellipse med et Svastikategn indeni og med en masse mærkelige tegn udenom. (Tegningen er i den danske udgave side 206).

Da han i begyndelsen af halvtredserne fik fat i Adamskis bog »Flyvende Tallerkener er landet«, fandt han her et fotografi af det, der havde været på Adamskis filmplade efter fremkaldelsen. Til sin store forbavselse så han, at de to grupper tegn - dem fra Adamskis filmplade og dem fra hans eget fotografi af gruppen, var identiske.

Herefter kan man spørge sig selv, om de »guder«, legenderne fortæller kom ned fra himlen i sin tid, og som kan tænkes at have efterladt alle disse tegn, er de samme »guder«, som i 1952 giver Adamski de samme tegn på en film plade?

Som vi skal høre om i bogen her, fik Adamski snart kontakt med de besøgende igen, og beretningen herom kan vi alle lære meget af. Inden jeg overgiver læserne i Adamskis gode hænder, skal jeg lige fortælle, at jeg i 1963 personlig læste en meddelelse, Adamski havde fået fra en højerestående amerikansk officer. Han skrev bl. a. og jeg gengiver kort, idet jeg gentager, at jeg PERSONLIG har læst dette brev, og at officeren eksisterer og har den rang og de beføjelser, som fremgår af hans navn, titel, tjenestested og position:

Kære hr. Adamski.

«Det vil sikkert interessere Dem at vide, at jeg var pilot på det fly, som den 20. november 1952 jagtede den Flyvende Tallerken, De omtaler i Deres bog » Flyvende Tallerkener er landet«.

Det interesserer Dem sikker også at høre, at jeg i min besiddelse har et fotografi taget fra flyet, visende den Flyvende Tallerken holdende på jorden, og De selv og rummanden stående ved siden af.«

Underskrevet

Deres ærbødige: Rang, navn, tjenestested og kommando.

Jeg kunne fortsætte, side op og side ned, for en så fantastisk person som Adamski bliver man aldrig færdig med, men nu skal han selv have lov til at berige Dem.

Med venlig hilsen -

medarbejder og personlig ven af Adamski fra 1958 til hans død i 1965;

H. C. Petersen.

Indledning ved

CHARLOTTE BLODGET

Som indledning til denne bog vil jeg gerne sige, at jeg fuldt ud er klar over, at varierende grader af skepsis vil følge efter læsningen, selv om ingen kan undgå at finde bogens indhold meget fængslende. Nogle vil acceptere George Adamskis påstand om, at hans oplevelser om bord i rumskibene virkelig har fundet sted. Mange, som føler den oprigtighed, hvormed han fortæller sin historie, vil karakterisere ham som et ærligt, men selvbedraget menneske og betegne hans oplevelser som hjernespind eller vrangforestillinger. Endnu andre, der er opøvede i at forkaste alt, hvad der endnu ikke er bevist i de velkendte tre dimensioner, vil nyde at kunne afskrive det hele som en dygtigt udført spøg.

Selv om jeg personlig har set rumskibene ved flere lejligheder, både her på Bahamaøerne, hvor jeg bor, og ved Palomar i løbet af de mange uger, jeg opholdt mig der sidste sommer, har jeg aldrig været om bord i et af dem. Jeg har heller aldrig - mig bekendt - mødt et rummenneske. Jeg har imidlertid mødt George Adamski. Det at kende ham fører i det mindste til én sikker forvisning. Han er et menneske af ubestridelig retskaffenhed.

Efter at have læst »Flyvende tallerkener er landet« og eftersom jeg alligevel skulle til Californien for at tilbringe sommeren hos noget familie, skrev jeg til Mr. Adamski, beskrev mine observationer her på stedet og spurgte, om jeg måtte aflægge ham et besøg. Resultatet var en hjertelig invitation til at komme.

Jeg er ikke bange for at indrømme, at jeg aflagde mit første besøg i Palomar Terraces med krydsede fingre. Jeg var fuldstændig forberedt på alt, lige fra en strålende begavet sindssyg og til et uskadeligt, selvbedraget menneske; eller måske en ny californisk kult, der bekvemt og med økonomisk gevinst var opbygget over den herskende interesse for flyvende tallerkener. Det, jeg fandt, var et menneske, der var højt hævet over disse ting og temmelig vanskelig at beskrive.

Min første reaktion var, at man havde begået lidt af en forbrydelse ved at tillade anvendelsen af et så upassende og vildledende fotografi på bogomslaget til »Flyvende tallerkener er landet« - (kun til den amerikanske udgave - O.a.). Adamski er ikke blot en smuk mand på sin egen, særprægede måde; men jeg fandt her et ædelt ansigt, der lyste af retskaffenhed. Som jeg opdagede i løbet af de uger, jeg opholdt mig dér, er det også et ansigt, hvorfra et udtryk af venlighed og tålmodighed aldrig viger. Dette betyder dog ikke, at Adamski har udviklet sig ud over det punkt, hvor de små irritanter, der forøger blodtrykket hos de mindre sjæle, fuldstændig er ophørt med at genere ham. Det er langt fra tilfældet. Når det drejer sig om ting som at reparere et genstridigt vandrør eller et forgæves forsøg på at finde sin yndlingshammer, har han et ordforråd, der er lige så normalt som nogen anden mands. Men hans irritation udstrækker sig sjældent til et andet levende væsen. Alle de, der kommer til hans dør, hvad enten de er kedelige, plagsomme eller stridbare, bliver mødt med den samme tålmodige høflighed som de intelligente, charmerende eller betydningsfulde. Han er kort sagt i besiddelse af sand forståelse og medfølelse.

Disse egenskaber, i forbindelse med en aldrig svigtende sans for humor, gør, at han er let at komme i lag med i ordets fuldeste betydning. Han kræver heller ikke, at alle skal være enige med ham i alt, hvad han tror eller siger. Han ejer den sande ydmyghed, der udelukker arrogance. Den kendsgerning, at Adamski er i besiddelse af mere visdom end formel uddannelse, er i hans tilfælde et aktiv, der lader ham fri af de bånd, der alt for ofte lænker den akademiske hjerne. Samtidig er han forbløffende godt underrettet om de fleste emner,

herunder verdensbegivenhederne og de årsager, der ligger bag. Måske skyldes det delvis dette forhold, at han er noget af en profet. Bortset fra en næsten fuldstændig mangel på noget materielt tilhørsforhold, der undertiden får andre til at udnytte ham, fremstår Adamski som en usædvanlig velafbalanceret mand.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at det bemærkelsesværdige præg af tålmod, som Adamski lagde for dagen, måtte have spillet en stor rolle, da han af vore brødre fra de andre planeter blev udvalgt til et af deres vigtigste sendebud her på Jorden. Adamskis tålmodighed er ikke af den letkøbte slags, der er tilfreds med at vente og dagdrømme foran et ildsted eller under et skygge-fuldt træ, men en tålmodighed med handlekraft bagved. Da han f. eks. først var blevet overbevist om den ikke-jordiske natur af de besynderlige objekter, han havde set på himlen, gav han sig til at fremskaffe fotografiske beviser for deres realitet. Det turde være øjensynligt, at dette var et projekt af uhyre dimensioner.

Adamski lod sig ikke afskrække af vejrets luner og den lange tid, der medgik hertil. Faktisk forløb der fem år (1948-1952), før han ud af hundreder af forsøg havde fået held til at tage et eller flere gode fotografier af

hver enkelt type af de rumskibe, som han havde iagttaget. Først da anså han det indledende stadium i sin tallerkenforskning for at være fuldført. Siden den tid er der blevet offentliggjort fotografier, der er taget i mange dele af verden, og som viser den samme type rumskibe, hvilket bekræfter Adamskis fotografier.

Leonard G. Cramp, M.S.I.A., udførte ortografiske tegninger til sammenligning mellem Adamskis venusianske rekognosceringsfartøj og det, der blev fotograferet af den trettenårige Stephen Darbishire (Coniston tallerkenen), og han beviste, at de to var identiske med hensyn til konstruktion og dimensioner. Disse tegninger findes i Cramps bog »Space, Gravity and the Flying Saucer«, (som jeg vil anbefale videnskabsmænd og teknikere at læse).

Før jeg forlod Palomar Terraces, foreslog jeg, at det med henblik på dem, der uundgåeligt ville spørge efter et »konkret bevis«, kunne være udmærket i denne bog at medtage bekræftende vidneudsagn fra sådanne personer, der ikke behøver at forholde sig tavse af personlige grunde eller af sådanne, der havde med nationens sikkerhed at gøre; måske kunne der medtages fotografier fra det indre af et rumskib eller af en eller anden genstand, der var fremstillet på en anden planet. Selv om jeg forstod Adamskis forklaring om, hvorfor han følte, at et sådan bevis kun ville være til ringe nytte, var jeg dog stadig interesseret i at erfare de reaktioner, som mangelen herpå ville skabe hos de mange forskellige venner og bekendte, som jeg ville få i tiden fremover. Disse omfattede fremtrædende videnskabsmænd, journalister, professorer inden for forskellige videnskabsgrene samt lægmænd.

Jeg fandt, at den almindelige interesse for flyvende tallerkener var stærkere, end jeg havde ventet. Tilmed var der ikke blot en overraskende ringe skepsis med hensyn til den kendsgerning, at disse mærkelige fartøjer forekommer på vor himmel, men også en beredvillighed til at tro, at de er af interplanetarisk oprindelse. Det, som kun få kunne tage, var, at George Adamski havde set og talt med vore naboer fra andre planeter og havde været oppe at flyve i deres rumskibe.

Man indrømmede villigt, at man manglede en omfattende viden om det ydre rum. Der er ikke mange af vore videnskabsmænd, der stadig holder fast ved den opfattelse, at det er umuligt at tilbagelægge afstandene mellem planeterne; og heller ikke den gamle opfattelse af lysår regnes længere som det grundlag, hvorpå tidselementet må beregnes. De floder, der findes i rummet (af mangel på et bedre udtryk), bliver stadig indrømmet at være mysterier, man mangler at udforske. Overvindelsen af tyngdekraften hører stadig fremtiden til.

Eftersom videnskaben unægtelig har gjort enorme fremskridt i løbet af vor levetid, er det

undertiden let at glemme, at vi stadig er børn med hensyn til forståelsen af det uendelige univers, hvoraf vi udgør så lille en del. Vi overser det fortsatte mønster, der løber gennem menneskeslægtens historie, og som dikterer den tvungne forkastelse eller ændring af gårsdagens antagelser og slutninger i lyset af morgendagens næste opdagelser. Jo mere moment menneskesindet bliver, des bedre indser mennesket, at den evige skabelses endeløse mirakler aldrig kan måles fuldt ud med nogen jordisk målestok. Dette er fængslende og hverken en frygtindgydende eller forstemmende erkendelse. Kun det umodne sind forkaster hurtigt alt det, der ligger uden for dets egen lille, fysiske erfaring eller begrænsede fantasi som værende umuligt eller alarmerende.

Som en, der har studeret historie og den menneskelige natur, er Adamski fuldt ud klar over, at han ved at fortælle om oplevelser, der ligger så fjernt fra almindelige begivenheder på denne forstyrrede planet, blotter sig fuldstændigt for angreb fra kilder der kan forudsiges. Og selv om jeg erkender, at der ikke er nogen form for bagtalelse af hverken hans tilregnelighed eller sandfærdighed, der magter at forurolige ham personligt, ved jeg også, hvilken betydning han tillægger udbredelsen af sandheden om rumskibene og om deres venskabelige mission til Jordens adskilte folkeslag. Af denne grund, og fordi jeg imødeså kravene om »konkrete beviser«, der kunne underbygge Adamskis påstande, skrev jeg til ham for endnu en gang at spørge, om han kunne gå med til, at noget i den retning blev medtaget i denne bog. Jeg føler, at hans svar til mig er mere sigende og berettiger hans synspunkter bedre, end jeg eller nogen anden kunne have fremstillet dem. Derfor udbad jeg mig og opnåede hans tilladelse til at citere følgende fra hans brev:

Palomar Terraces
Star Route, Valley Centre, California

Kære Charlotte.

Jeg har læst dit brev med den største interesse, og selv om alle de forskellige motiveringer på den ene side synes logiske, synes de på den anden side ikke at være det alligevel. Jeg ønsker ikke at kritisere nogen; men de fleste mennesker, som er blevet uddannet inden for et bestemt felt, beherskes ofte af en alt for trofast fastholden ved det traditionelle og det konventionelle, uanset hvem de er, eller hvilken position de indtager.

Som jeg allerede har fortalt dig, har jeg virkelig vidner til en af mine rejser i et rumskib. De er begge videnskabsmænd og indtager begge høje stillinger. Når de engang bliver i stand til at afgive en erklæring, vil billedet mange mennesker i mange forskellige dele af verden! Så uanset hvordan man ser på det, spiller det ingen rolle, hvad der eventuelt blev forelagt som bevismateriale, medmindre mennesket selv har dette, noget der er nødvendigt for at erkende sandheden; det ville stadig ønske et konkret bevis *til støtte for sin egen opfattelse* og ignorere alle andre hjerner i verden.

Det forholder sig omtrent således: den, der fornemmer livets dybde i sit væsens inderste, behøver intet bevis; men den, som ikke gør det, vil - som Jesus sagde - »bede om tegn; men der vil ikke blive givet ham noget«; thi hvis de blev givet, ville tvivlende ikke forstå dem. Jesu ord er lige så sande i dag.

Den, der ejer sandheden, beder ikke om beviser; thi hans indre følelse erkender den sandhed, som selv er beviset. Og vi har en udmærket bekræftelse af dette med hensyn til »Flyvende tallerkener er landet«. Som du ved, har jeg ingen position i samfundet, og jeg foretrækker at bo i bjergene i stedet for i en by, hvor jeg kunne træffe »alle de rigtige

mennesker«. I bogen var der masser af materiale, som psykologerne, psykoanalytikerne og de professionelle kritikere kunne gå i lag med - og det gjorde de! Alligevel er bogen gået verden rundt. Du har læst mange af de breve, vi fik, og så, at selv om nogle få af dem var af skeptisk og kritisk natur, var de fleste dog rosende. Du har lagt mærke til, hvor mange mennesker der fortalte om deres egne, personlige oplevelser, som de var bange for at tale om, fordi heller ikke de kunne fremlægge noget »konkret bevis«; eller også havde de prøvet at fortælle derom til venner og slægtninge - med et ulykkeligt resultat!

Var det ikke de såkaldte erklærede myndigheder, der i svundne tider såvel som i dag kritiserede og forklejnede ethvert forslag, der kunne gavne menneskeheden! Det var uklogt og for tidligt at fremkomme med den slags beviser, der blev krævet. Men tiden og tålmodigheden gav til sidst dem ret, der havde fremsat ideerne. Menneskeheden er så meget bedre faren i dag takket være dem - og ikke skeptikerne! Forholdet er ikke anderledes i dag. Men lad mig forsikre dig om én ting: Brødrene vil ikke svigte os, hvis vi følger deres anvisninger, lige så lidt som de svigtede os med hensyn til »Flyvende tallerkener er landet«. Selv om vi mennesker gjorde lidt for at give bogen en så stor udbredelse, må en anden i høj grad have bidraget dertil. Lad os derfor følge det arbejde op, der begyndte med den første bog, med så få ændringer i programmet som muligt. Jeg er sikker på, at vi ikke vil tage fejl. Lad blot kritikerne spørge! Selve deres modstand kan tjene til at stimulere deres egen nysgerrighed og få dem til at påbegynde en mere grundig forskning eller analyse. Sandheden vil altid sejre til trods for personlige eller begrænsede synspunkter.

Med hensyn til en analysering af det lille stykke metalslagge, som jeg omtaler i bogen, og som du selv har holdt i hånden, har jeg tøvet på grund af en tidligere erfaring. For nogle år siden fik jeg foretaget en kemisk analyse af et stykke af en metallegering, som jeg med bestemthed vidste ikke stammede fra denne planet. Min første tanke var at få det analyseret, og jeg overgav det til en videnskabsmand for at få den foretaget. Første gang jeg ringede for at spørge om resultatet, lød manden meget begejstret; men da jeg senere besøgte ham i hans laboratorium, havde han fået sig selv under kontrol (eller en anden havde sørget for det) og prøvede overlegent at affærdige det hele. Da han sagde, at metallegeringen ikke var andet, end hvad man kunne samle op i enhver gammel skrammelbunke, fastholdt jeg naturligvis mit krav om en klar udtalelse om det resultat, han var kommet til. Så indrømmede han, at der i sammenligning med de sædvanlige legeringer var »små forskelle« i sammensætningen; men at dette kunne være sket som følge af en variation i ophedningen eller et eller andet »ubetydeligt uheld«, som var sket ubemærket ved fremstillingen og derved havde gjort fremstillingen af en genpart af legeringen umulig.

Denne oplevelse var mig en lære, og jeg har intet ønske om at risikere at miste det lille stykke metalslagge, du så, og som jeg *véd* er af ikke-jordisk oprindelse, ved at overgive det til hvem som helst, indtil jeg kan være sikker på, at man oprigtigt søger sandheden og vil give den videre.

Jeg erkender, at min visdom er meget lille i sammenligning med brødrenes. Derfor overlader jeg alle afgørelserne til dem, som også du ville gøre det. Jeg har grund til at tro, at de bestræber sig for at oprette kontakter i andre dele af verden, således at ingen, selv den mest skeptiske, kunne anklage mig for at bedrage et medvidne eller oven i købet købe ham til at støtte min erklæring, dersom jeg skulle søge at fremføre et vidne, hvis navn ikke havde nogen betydning i verdens øjne.

Måske venter brødrene fra de andre planeter, indtil jordmenneskets inderste væsen bevæger sig blot ganske lidt hen imod et vågnende stadium med en længsel imod et bedre liv blandt dets medmennesker. Måske er troen af uhyre vigtighed; ikke en blind tro, men den vidende tro, der kun kommer indefra og ikke kan bevæges bort fra det, som den ved er sandt.

Den første bog bidrog virkelig til en sådan opvågning. Formålet med denne bog er at stimulere denne aktivitet til en endnu større vækst og forståelse.

Der eksisterede ingen videnskabelig støtte overhovedet for de begivenheder, der blev beskrevet i den første bog; men begivenheder, der har fundet sted siden offentliggørelsen, og som kommer fra forskellige dele af verden, har vist sig at være en større støtte end noget andet, som jeg kunne have fremlagt den dag, bogen blev udgivet. Dette er sket til trods for de kræfter, der - hvad grunden så end kan være - er i opposition og ikke ønsker, at sandheden skal komme frem. På lignende måde vil det forholde sig med denne bog. Jeg er blevet udmærket beskyttet og vejledt imod mange ting. Til dato har brødre aldrig ladet mig i stikken. Hvis vi derfor venter tålmodigt og med stille tillid, vil tingene rette sig af sig selv. Der vil komme flere og overvældende beviser fra den hele verden, end jeg alene nogen sinde kunne få eller give fra mig.

George Adamski.

Forord af

DESMOND LESLIE

Da jeg skrev "Flyvende tallerkener er landet" sammen med George Adamski, havde jeg aldrig mødt ham. Både min forlægger og jeg var enige om, at der forelå tilstrækkeligt bevis i hans beretning om, at han havde været i kontakt med en flyvende tallerken på jorden til at berettigg udgivelsen af hans fortælling. Senere begivenheder viste, at vi havde ret heri. I november 1953, blot en måned efter at vor bog var blevet udgivet, fløj et objekt, der var næsten identisk med det, som Adamski havde fotograferet, over Norwich, Noffolk, og det blev observeret af syv medlemmer af det britiske, astronomiske selskab og af Norwich' astronomiske selskab, og et af medlemmerne, Mr. Potter, lavede en tegning, der viste en tallerken med en kuppel og en ring af køjer, der af udseende er næsten identisk med Adamskis fotografier.

Den 15. februar 1954 tog to drenge i en alder af henholdsvis 13 og 8 år et fotografi af et objekt, der var dalet ned fra skyerne over Coniston, Lancashire. Fotografiet var noget uskarpt, men dog tilstrækkelig klart til at vise tallerkenen, kuplen, fire køjer og en slags kugleformet landingsstel, der svarede til Adamskis fotografier. At dømme efter en foreløbig undersøgelse bestod den eneste forskel i den vinkel, hvorunder billedet var taget. Dette fotografi viste sig at være blevet taget i en vinkel på ca. 250, hvorimod det tilsvarende Adamski fotografi var taget i en vinkel på ca. 400 fra vandret. En grundig undersøgelse beviste, at drengene hverken havde forfalsket negativet eller fotograferet en model, der var kopieret efter Adamskis fotografier.

Der blev senere tilvejebragt et yderligere bevis af Leonard Cramp, M.S.I.A. (forfatteren til en videnskabelig bog med titlen "Space, Gravity and the Flying Saucer", der beviste ved hjælp af ortografiske projektioner, at Coniston-tallerkenen havde dimensioner, der var proportionale med Adamski-tallerkenen, og at drengene først ville have været nødt til at foretage ortografiske projektioner og dernæst bygget en skalamodel, dersom de virkelig havde frembragt en sådan. Dette arbejde ville også have krævet fremstillingen af adskillige, rent paraboliske kurver på en drejebænk. Drengene havde ikke haft adgang til en sådan og kendte intet til ortografisk projektion, og jeg tvivler på, at de i det hele taget vidste, hvordan man

fremstiller paraboliske kurver.

Mange havde beskyldt Adamski for at have fotograferet en lampeskærm. Tilsynecomsten af en stor "lampeskærm" over Norwich, og senere dens pludselige nedstigning fra himlen over Lancashire, tyder på, at den pågældende "lampeskærm" må have besiddet forbløffende egenskaber med hensyn til fremdrift, herunder evnen til at flyve tværs over Atlanterhavet, 9600 km fra Californien. Det bør ligeledes bemærkes, at dersom Adamski havde fotograferet en lampeskærm eller en anden fabrikeret genstand, ville formodentlig før eller siden en anden og lignende genstand af samme fabrikat være dukket op i en eller andens besiddelse og være blevet identificeret. Adamskis negativer blev undersøgt af Cecil B. de Milles dygtigste trickfotograf, Pev Marley, der erklærede, at dersom de var forfalskninger, var det de bedste, han nogen sinde havde set. Negativerne blev ligeledes undersøgt af Joseph Mansour, lederen af Jetex Model Aircraft, der sagde, at de efter hans mening ikke var fotografier af modeller, men af store objekter med en diameter på ca. 9 meter eller der omkring.

Jeg rejste til Amerika i sommeren 1954 og undersøgte alle Adamskis film og alt hans udstyr. Han ejer en fin 15 cm Newton reflektorkikkert. Over okularet monterer han et højest primitivt kamera, der blot består af en kasse, en lukker, der betjenes ved boldudløsning, samt en slæde i bagstykket til plader. Dette kamera passer direkte til kikkertens okular, der virker som linse.

Ved hjælp af dette udstyr fotograferede jeg en model af en flyvende tallerken, der var ophængt et stykke borte. Resultatet var fotografier, der grangivelig lignede en model af en flyvende tallerken, ophængt et stykke borte.

Vidnerne til Adamskis kontakt i ørkenen den 20. november 1952 fortalte mig deres egen historie. De havde iagttaget det store, vingeløse og cigafformede rumskib, da det kom ind over Desert Center den pågældende morgen. De havde set Adamski tale med en anden person, der var klædt i en enkel dragt af brun farve. Da de sluttede sig til Adamski, efter at den besøgende var draget bort, havde de alle undersøgt de to sæt fodaftryk i ørken-sandet - Adamskis og et andet sæt, der svarede til sko nummer 37. Der blev taget gipsaftryk, af hvilke jeg nu har det ene sæt på mit skrivebord, medens jeg nedskriver dette. Adamskis fodaftryk førte tilbage til gruppen, det andet sæt holdt simpelthen op på det sted, hvor tallerkenen havde svævet.

Jeg besøgte det nøjagtige sted, hvor det skete, i august og fandt ud af, at mine fødder afsatte tydelige fodaftryk, selv om luftens temperatur var omkring 38 gr C. Jeg mener, at sandets fugtighed beror på den kendsgerning, at jeg stod på bunden af noget, der engang havde været et vandløb, og at der muligvis var fugtighed nedenunder.

Alle seks vidner til Adamskis kontakt, Dr. George Williamson og hustru, Al Bailey og hustru, fru Lucy McGinnis og fru Alice Wells, bekræfter, at lavt flyvende maskiner fra luftvåbnet under hele hændelsen kredsede over stedet; dette er aldrig blevet hverken bekræftet eller benægtet af luftvåbnet. (Se dog citeret brev i slutningen af H. C. Petersens forord, side 11). Adamski var ikke den første, der påstod, at han havde været i kontakt med et landet rumfartøj. Seks måneder tidligere - i juni 1952 - hævder en mekaniker ved navn [Truman Bethurum](#), (mer [info](#)) der var beskæftiget ved et bygge-foretagende på Mormon Mesa, Mojave ørkenen, at han adskillige gange har haft kontakt med besætningen på en stor tallerken, og at han blev inviteret om bord. På mig virkede det, som om Bethurum havde alt for lidt indbildningskraft til at kunne fabrikere en sådan historie. Det kom også frem, at hans chef, E. E. White fra Wells Cargo Construction Company, havde set tallerkenen lægge an til landing fra en afstand på 2,5 km, og han havde i det svindende lys antaget, at det var et rutefly, der var i vanskeligheder. Og ved en senere lejlighed så White og adskillige andre to medlemmer af tallerkenens besætning. Jeg tror ikke, at Bethurum helt var klar over, hvad han havde set eller fået fortalt af sine mærkelige besøgende, men kun at han virkelig havde en

eller anden oplevelse med et ikke-jordisk objekt og dets besætning. Og som det så ofte er tilfældet, blev historien bedre, efterhånden som den blev fortalt. Der findes imidlertid en original båndoptagelse, hvori han skræmt og ængstelig, stammende fortæller, hvad der var sket med ham, medens oplevelsen endnu stod frisk i hans erindring.

Mit eget indtryk af Bethurum er, at han var et godmodigt, fantasiløst og usammensat, men oprigtigt menneske, der havde noget nær de samme vanskeligheder som en indfødt fra den brasilianske jungle, der over for sine landsbyfæller prøver at give en beskrivelse af en helikopter, der er landet, og om en forunderlig besætning af hvide mennesker, der er inden i den.

Med Daniel Fry ([link](#)) forholder det sig helt anderledes. Fry var en ingeniør i regeringens tjeneste, der arbejdede ved White Sands afprøvningsområdet i New Mexico i 1950. Han fortæller, at en lille tallerken en aften landede, og at en stemme inviterede ham om bord (stemmen kom fra en slags radio, idet rumskibet var fjerestyret fra et moderskib, og i store træk forklarede ham dets konstruktion og fremdriftsmetode). Frys dokument er stik modsat Bethurums - teknisk og præcist - typisk for en ingeniør, der er vant til kendsgerninger og tal. Fry påstår, at hans kontakt fandt sted for fire år siden; men at han dengang kun omtalte den for meget få mennesker, eftersom han var bange for at miste sit job eller blive anset for at være gal.

Kort tid efter, at jeg havde mødt ham, gik han frivilligt (nogle påstår tvungent) med til at underkaste sig en prøve med en løgnedetektor i TV. Fry, der jo var ingeniør, tog den forholdsregel selv at foretage en prøve for at undersøge, om han kunne afsløre usandheder ved hjælp af løgnedetektoren. Af denne grund opgav han med vilje forkert alder, fødested osv., hvilket detektoren registrerede som sandfærdige svar. Med hensyn til hans egen oplevelse registrerede detektoren den som usand. Herefter skrev en af vore undersøgere, madame Manon Darlaine fra Hollywood, om dette forhold til sin ven J. Edgar Hoover, chefen for F.B.I. Hoover svarede, at løgnedetektoren overhovedet ikke var til at stole på, eftersom den kun registrerede følelsesmæssige svingninger, og af den grund havde han fordømt brugen af den ved undersøgelse af forbrydelser. Frys personlige prøver, der blev foretaget, uden at forsøgslederne vidste det, beviste også ret godt, at denne særlige form for undersøgelse var ubrugelig.

Alle tre, Adamski, Bethurum og Fry, påstår, at deres oplevelser er konkrete og af fysisk natur, og at de ikke havde noget at gøre med psykiske oplevelser. De er realistiske i deres fortællemaner, idet de påpeger, at de - så vidt de kunne indse - blot tilfældigt var til stede, da medlemmer af en mere avanceret civilisation aflagde os et besøg - og intet andet. De forekom mig at være troværdige mænd, der var ivrige efter at fortælle sandheden, og som indrømmede, at det var vanskeligt at genfortælle en så stor oplevelse med almindelige ord. De har alle måtte lide uret som følge af deres oplevelser. Der er ingen tvivl om, at den indfødte, der berettede om den helikopter, der landede i junglen, også måtte lide en vis tort fra sine tvivlende og overtroiske landsbyfællers side.

Medens vi nu er ved overtroen, er det værd at notere sig, at overivrige og utrænede medier er begyndt at beskæftige sig med de flyvende tallerkener, hvilket medfører en alvorlig fare for, at hele spørgsmålet bringes i miskredit.

Det ville sandelig være kedeligt, om sandheden skulle gå tabt under et røgslør af selvoptaget nonsens. For hvis tallerkenerne er virkelige, står vor planet på grænsen til de største videnskabelige, sociologiske og filosofiske opdagelser siden tidernes morgen.

Medens jeg opholdt mig hos Adamski i juli måned, kom en af hans venner fra Sydamerika, Ed Martins, til Mount Palomar. Han medbragte adskillige landingsrapporter fra Sydamerika,

der synes at følge det samme mønster - store, cirkelrunde rumskibe, almindelige mennesker med et pænt udseende inden i disse, og kraftige, elektromagnetiske felter omkring rumskibene. Fra Canada modtog vi personlige rapporter fra en urmager ved navn Galbraith, der bor i nærheden af Swastika i Ontario. Han påstår, at han i 1948 har set to store rumskibe lande. Ved begge lejligheder steg en mand ud og tog nogle jordbundsprøver. Manden lod til at være venligssindet. Det kraftfelt, der udgik fra rumskibet, havde imidlertid en sådan styrke, at - for at bruge, Galbraiths ord - 'det fik græsset til at lægge sig og tvang mig bagover'.

Ved den anden lejlighed var en politipatrulje i færd med at afsøge skovene på jagt efter en undsluppet forbryder. De så lyset i skoven, men var ude af stand til at nærme sig, eftersom de, efter hvad de fortalte, stødte imod en usynlig mur. Også Galbraith siger, at denne "mur" af energi forhindrede ham i at nærme sig, selv om han tydeligt kunne se rumskibet, (idet han befandt sig på den anden side af skoven), alt imedens et besætningsmedlem smilede beroligende til ham. Denne usynlige "mur" optræder i nogle af de seneste landingsrapporter fra Frankrig og Italien. Det vanskelige i forbindelse med disse europæiske rapporter består i, at de næsten alle blev afgivet af rædselsslagne landmænd. Når et menneske bliver forskrækket, er det ikke i stand til klart at registrere, hvad det har set. Én af mine bekendte, Jef Athierens, en journalist i Belgien, fortalte mig, at han personlig havde udspurgt nogle af disse landmænd. Han var overbevist om, at de havde set "et eller andet højst usædvanligt foretage en landing"; men hvad det var, er vanskeligt at afgøre på grund af det frygtelement, der forhindrer en nøjagtig iagttagelse.

Der har været mange andre rapporter om landinger i løbet af de sidste to år; nogle af dem har vist sig at være udslag af ren og skær fantasi - og af denne kategori vil der sikkert komme mange flere. Jeg tror ikke, at alle, der rapporterer, er tosser eller spøgefugle. Den eneste vanskelighed er den, at vi over for deres vidneudsagn har hele den moderne astronomi, der hævder ret udførligt at have ført bevis for, at liv i den form, vi kender, er umuligt på de andre planeter i dette system. Enten må den ene eller den anden have uret. Det er kun alt for let at affærdige blot en håndfuld mennesker, når vi har videnskaben i ryggen. De påstande, at verden er rund, at voks kan registrere lyd, at æteren kan bære radiobølger, at stråler kan trænge igennem og "se ind i" materien, at en maskine, der er tungere end luft, kan flyve; alt dette blev i sin tid forkastet som værende umuligt og i modstrid med den videnskabelige viden. Den seneste bog, der er udkommet om planeten Mars, er skrevet af Dr. Hubertus Strughold (This Green and Red planet). Den beviser, at intelligent, organisk liv, som vi kender det, ikke kunne eksistere så meget som ti sekunder på Mars, dersom vore instrumenter og de oplysninger, som vi modtager fra dem, er korrekte. Dog slutter Strughold med at indrømme, at vi måske har overset "en eller anden afgørende faktor", og faktisk er den eneste måde, hvorpå vi kan blive helt sikre, den selv at rejse til de andre planeter og finde ud af tingene på første hånd.

Der er imidlertid et alternativ - at mennesker fra disse besynderlige verdener kommer for at besøge os først. At de afslører lidt af deres kunst, deres levevis, deres traditioner, deres videnskab, deres religion og filosofi for os, og måske kan vi drage lidt nytte deraf.

Dette er nøjagtigt, hvad nogle mennesker sværger på allerede er sket. For eksempel fortæller George Adamski om de mange oplysende timer, som han har tilbragt sammen med mennesker fra højere udviklede verdener, og det er lykkedes ham at fastholde en del af den åndelige skønhed, der ligger i deres viden og filosofi.

Ved første øjekast synes der kun at være to måder, hvorpå De kan tage dette forbløffende dokument. Enten er det sandt, eller også er det opspind. Jeg kan lige så lidt bevise over for læseren, at det er sandt, som det er det modsatte. Enhver må selv træffe sin afgørelse.

I virkeligheden er det nok lidt for tidligt at argumentere. Det vigtigste er at læse bogen og

studere den lære, der gives deri, for den kan være til stor hjælp og nytte for mange. Når man i vide kredse har taget denne lære til sig, og - må man håbe på - har bragt den i anvendelse, vil andre, der har haft lignende oplevelser, træde frem for at støtte denne ensomme pioners påstande.

Den første, der udslynger en ny sandhed (eller rettere: et nyt aspekt af den Ene Sandhed) ud over verden, er uvægerligt blevet mødt med latterliggørelse, foragt og råb om svindel! Pioneren er ifølge sagens natur nogle få årtier forud for sin tid, og han bliver hånet af sine medmennesker, hvis børnebørn vil klø sig i nakken og spekulere over, hvad al den ståhej egentlig skulle være godt for; thi for dem vil frugterne af den ensomme pioners arbejde være blevet dagligdags og indlysende kendsgerninger.

Indtil da befinder Adamski sig i den samme vanskelige position som den indfødte fra Brasilien, der fik en flyvetur i en helikopter. Hans flyvetur er omme. Helikopteren er forsvundet. Han forsøger at fortælle sin stamme, hvad der er sket; men der findes ingen ord i hans sprog, hvormed han kan beskrive sin oplevelse på passende måde.

Imidlertid har Adamski ved at gøre brug af denne jords simple sprog gjort sit bedste for at beskrive sin oplevelse, der ikke var af denne verden. Det at fortælle en sådan oplevelse i dens helhed ville være umuligt. Den må nødvendigvis, som det altid er tilfældet, farves af fortællerens personlighed og fortællemåde.

Til trods for disse vanskeligheder er det dog lykkedes Adamski at give et glimt af en civilisation, som vi godt kunne misunde; en civilisation, som vore børnebørn måske vil være så heldige at kunne nyde godt af. Af hvem afhænger afgørelsen? Hvem skal beslutte, hvorvidt fremtidige generationer skal betræde vejen mod stjernerne og lytte til sfærernes musik, eller om - som vanskabte mutationer - skal komme til at bo i huler og skrabe i der forgiftede jord med primitive hakker for at opretholde en kummerlig tilværelse i en verden, hvor rædselen triumferer?

Vi skal! Afgørelsen ligger hos os. Menneskeheden har stillet sig selv et sidste ultimatum - lev livet eller gå til grunde for steds! Og ned i denne ormegård med kævlende atomkæmper og forvirrede og forskrækkede mennesker trænger en lysstråle. Den stråler ned fra et smukt, krystallignende rumskib, hvori vi tror, at der befinder sig mennesker, der har lært at beherske deres lidenskaber, og som gerne ville hjælpe os med at beherske os selv - når blot vi selv vil det. Vi har ikke råd til at ignorere dem. Vi befinder os ikke i en sådan situation, at vi har råd til ordkløveri, når selve grundvolder af denne planet står og vakler på katastrofens rand.

Læs derfor den følgende beretning med et åbent sind, og se, om ikke denne lære indebærer sandheden.

Desmond Leslie
(1921-2001)

1. kapitel

VENUSIANERENS TILBAGEKOMST

Los Angeles er en by med lys og støj, travlhed og rastløshed, og den står i stærk kontrast til den fred og det stille stjerneskræ, der hviler over mit hjem i bjergene. Det var den 18. februar 1953. Jeg var ikke kommet til byen for spændingens skyld; men fordi jeg var blevet draget dertil af den samme slags indre tilskyndelse som den, jeg beskrev i "Flyvende tallerkener er landet".

Idet jeg fulgte en vane gennem mange år, når jeg besøgte Los Angeles, tog jeg ind på et bestemt hotel i den indre by. Efter at piccoloen havde bragt min kuffert op på værelset, havde modtaget sine drikkepenge og var gået, stod jeg lidt usikker tilbage midt på gulvet. Klokkeren var kun fire om eftermiddagen, og eftersom jeg bogstavelig talt ikke vidste, hvad det var, der havde bragt mig hertil, følte jeg mig temmelig rådvild. Jeg gik hen til vinduet og stod og kiggede ned på den travle gade; men dér var afgjort ingen inspiration at hente.

Som følge af en pludselig beslutning gik jeg nedenunder, over foyeren og ind i baren. Bartenderen kendte mig, og selv om han havde været skeptisk til at begynde med, var han nu blevet stærkt interesseret efter at have talt med mig og set mine fotografier af tallerkenerne. Han hilste hjerteligt på mig. Da vi havde sludret lidt sammen, sagde han, at en række mennesker var blevet interesseret i hans tallerkenrapporter og havde bedt ham om at ringe dem op, dersom jeg skulle komme til byen.

Han afventede min reaktion, og jeg vidste næppe, hvad jeg skulle sige. I øjeblikket havde jeg i hvert fald ingen planer. Selv om jeg ikke havde særlig megen lyst til at holde et uformelt foredrag for en gruppe fremmede mennesker, syntes det på den anden side at være en lige så udmærket måde at få tiden til at gå som noget andet, medens jeg ventede på... tjah, hvad det så end var, jeg ventede på!

Jeg gav mit samtykke, og snart var der en ganske pæn forsamling af mænd og kvinder. Deres interesse forekom mig at være ægte, og jeg besvarede deres spørgsmål, så godt jeg kunne.

Klokkeren var næsten syv, da jeg undskyldte mig og gik et stykke ned ad gaden for at spise til aften. Jeg valgte at være alene, kun i selskab med den vedholdende følelse af, at "der ville ske et eller andet".

Efter at have spist min mad i en halvt fraværende tilstand vendte jeg tilbage til hotellet. Der var ingen i foyeren, som jeg kendte, og baren virkede ikke længere tiltrækkende på mig.

Pludselig kom jeg i tanker om frøken M-, en af mine unge, kvindelige studenter, der boede i denne by. Hun havde i nogen tid ikke kunnet komme op til vort sted i bjergene og havde derfor bedt mig om at ringe hende op, når jeg næste gang kom til byen. Jeg gik ind i en telefonboks og drejede hendes nummer. Hun lod til at være henrykt over at høre min stemme. Da hun imidlertid ikke havde nogen bil, forklarede hun, at det kunne vare en time eller mere, før hun kunne være der med sporvognen.

Jeg købte mig en aftenavis og tog den med op på værelset for at undgå at træffe nogen, der kunne genkende mig. Efter at have læst det, der interesserede mig, tvang jeg mig selv til at gennemlæse artikler, som jeg normalt ville have sprunget over; jeg gjorde det i et forsøg på at beherske den rastløshed, der nu gennemtrængte hele min bevidsthed.

Før timen var omme, gik jeg ned i foyeren for at vente på frøken M-, og hun ankom Ca. 15 minutter senere. Vi talte sammen et godt stykke tid, og jeg havde held til at hjælpe hende med hensyn til en række problemer, der var vokset uforholdsmæssigt meget, medens de sad fast i

hendes sind. Hendes taknemmelighed var rørende, og hun fortalte mig, at hun konstant havde opretholdt den tanke og det håb, at jeg ville komme til byen og hjælpe hende.

Medens jeg spadserede sammen med hende hen til det gadehjørne, hvor hun skulle tage sporvognen, spekulerede jeg over, om den tilskyndelse, der havde nået mig oppe i bjergene, muligvis havde været hendes telepatiske budskab, der trængte frem til mig; men da jeg atter sad roligt tilbage i hotellets foyer, vidste jeg, at dette ikke kunne være forklaringen. Denne indre følelse var stadig hos mig - og den var stærkere end nogen sinde!

Jeg kiggede på mit armbåndsur og opdagede, at klokken var halv elleve. Det sene tidspunkt i forbindelse med dette, at endnu havde intet af overordentlig betydning fundet sted, sendte en bølge af skuffelse igennem mig, og netop i dette øjeblik, hvor jeg var forstemt, nærmede to mænd sig, og den ene tiltalte mig ved navn.

De var begge fuldstændig fremmede for mig; men der var intet tøvende over dem, medens de kom nærmere, og intet i deres udseende antydede, at de var andet end unge forretningsmænd, som man møder dem til hverdag.

Eftersom jeg imidlertid havde afholdt foredrag i Los Angeles, var trådt offentligt frem i radio og TV samt havde fået besøg af en mængde mennesker fra denne by hjemme i Palomar Gardens, var en sådan tilnærmelse fra fremmede ikke nogen usædvanlig oplevelse.

Jeg lagde mærke til, at de begge var velbyggede. Den ene var 185 cm høj og så ud til at være først i trediverne. Han var rødmosset og havde mørkebrune øjne med netop det glimt, der antyder en stor livsglæde. Blikket var yderst gennemtrængende. Det sorte hår var bølget og klippet, ligesom vi bruger det her. Han bar et mørkebrunt sæt tøj, men ingen hat.

Den anden mand var mindre og så yngre ud. Jeg bedømte hans højde til at være Ca. 175 cm. Han havde et rundt og drenget ansigt, en lys hudfarve og øjne, der var gråblå. Hans hår, der ligeledes var bølget og kortklippet, var rød-blond. Han var iført et gråt sæt tøj, og heller ikke han bar nogen hat. Han smilede, da han sagde mit navn.

Da jeg besvarede hans hilsen, rakte han sin hånd frem, og da den berørte min, fyldtes jeg af en stor glæde.

Signalet var det samme som det, der var blevet givet mig af den mand, jeg havde mødt i ørkenen den mindeværdige 20. november 1952. Jeg vidste derfor, at disse mænd ikke var jordboere. Ikke desto mindre følte jeg mig fuldstændig veltilpas, da vi gav hinanden hånden, og den yngre mand sagde: *"Vi skulle mødes med dig. Har du tid til at tage med os?"*

Uden hverken at stille spørgsmål eller nære den mindste ængstelse sagde jeg: *"Jeg stiller mig fuldstændig til jeres disposition"*.

Sammen forlod vi foyeren, og jeg gik imellem dem. Ca. en husblok nord for hotellet drejede de ind på en parkeringsplads, hvor de havde en vogn stående. De havde ikke sagt noget i dette korte tidsrum, og dog vidste jeg med mig selv, at disse mennesker var sande venner. Jeg følte ingen trang til at spørge, hvorhen de agtede at bringe mig, og det forekom mig heller ikke mærkeligt, at de ikke af sig selv var fremkommet med oplysninger derom.

En parkeringsvagt kørte bilen frem, og den yngste satte sig bag rattet og gjorde tegn til, at jeg skulle sætte mig ved siden af ham. Den anden ledsager satte sig ligeledes ind til os på forsædet. Vognen var en firedørs sort Pontiac Sedan.

(Pontiac Sedan – 52).

Den mand, der havde taget rattet, syntes at vide nøjagtigt, hvor han skulle hen, og han kørte dygtigt. Jeg er ikke fortrolig med alle de nye veje, der fører ud af Los Angeles, hvorfor jeg ikke havde nogen idé om, i hvilken retning vi kørte. Ingen sagde noget, og jeg var fuldstændig tilfreds med blot at sidde og vente på, at mine ledsagere skulle give sig til kende og forklare årsagen til vort møde.

Jeg er klar over, at en sådan tillidsfuld holdning normalt ville forekomme tåbelig i betragtning af den overhåndtagende lovløshed, der råder i vor verden i dag. Det er imidlertid en holdning, der følges af mennesker fra andre civilisationer i nærværelse af mennesker, der erkendes at besidde større visdom end de selv. Denne sædvane er ligeledes blevet praktiseret af indianerne, når de ville vise respekt og ydmyghed, tålmodighed og tillid. Dette forstod jeg udmærket og opførte mig derfor i overensstemmelse dermed, eftersom jeg i disse mænds nærværelse følte en kraft, der fik mig til at føle mig som et barn, der befinder sig i selskab med væsener, der besidder uendelig visdom og medfølelse.

Der blev færre lys og boliger, efterhånden som vi kørte ud af byen. Den højeste af mændene talte for første gang og sagde: ”Du har været meget tålmodig. Vi ved, hvor meget du spekulerer over, hvem vi er, og hvorhen vi bringer dig”.

Jeg indrømmede, at jeg naturligtvis havde spekuleret derover, men tilføjede, at jeg var fuldstændig tilfreds med at sidde og afvente disse oplysninger, indtil de fandt det passende at meddele mig dem. Den talende smilede og pegede hen imod manden bag rattet: ”Han er fra den planet, I kalder Mars, medens jeg er fra den, I kalder Saturn“.

(rune tolkning – dette må sees som fra højere nivåer af disse kloder – men de kan jf. informasjonen som bl a [Rolf Telano](#) mottok fra 'Borealis' - tilpasse sin 'fysiske fremtreden' til det materiell-vibratoriske nivå som de skal besøge. Merk at jf. den åndelig vitenskapen, så har ALLE levende vesener kropper i hver av de [6 grunn-energier](#).)

Hans stemme var blød og behagelig, og hans engelsk var perfekt. Jeg havde lagt mærke til, at den yngste ligeledes talte med blød stemme, selv om den lå i et højere leje. Jeg greb mig selv i at spekulere over, på hvilken måde og hvor de mon havde lært at tale vort sprog så godt.

Som tanken for gennem mit sind, blev den øjeblikkelig opfattet. Manden fra Mars talte nu for første gang, siden vi mødtes på hotellet: ”Vi er det, som I her på Jorden kunne kalde ”Kontaktmennesker“. Vi bor og arbejder her, fordi det, som du ved, er nødvendigt her på Jorden at tjene penge, hvormed man kan købe sig klæder, føde og de mange andre ting, som folk nødvendigvis må have. Vi har nu boet på din planet i adskillige år. I begyndelsen havde vi virkelig lidt accent; men den er vi nu kommet af med, og som du kan se, bliver vi nu ikke opfattet som andet end jordmennesker.

Under vort arbejde og i vor fritid blander vi os med folk her på Jorden, men røber aldrig den hemmelighed, at vi er beboere fra andre verdener. Som du vel ved, ville dette være farligt. Vi forstår jer mennesker bedre, end de fleste af jer kender sig selv, og vi kan tydeligt se årsagerne til mange af de ulykkelige tilstande, der råder hos jer.

Vi er klar over, at du selv har måttet stå for latterliggørelse og kritik, fordi du stædigt fastholder, at der virkelig findes menneskeligt liv på andre planeter, om hvilke jeres videnskabsmænd siger, at de ikke kan opretholde liv. Du kan derfor udmærket forestille dig, hvad der ville ske med os, dersom vi så meget som antydede, at vore hjem befinder sig på andre planeter! Dersom vi fortalte den enkle sandhed - at vi er kommet til jeres planet for at arbejde og for at lære, ligesom nogle af jer rejser hen til andre nationer for at bo der og for at studere - ville vi blive betegnet som vanvittige.

Vi får lov til at aflægge korte besøg på vore hjemlige planeter. Ganske som I længes efter en sceneforandring eller efter at besøge gamle venner, på samme måde forholder det sig også med os. Det er naturligtvis nødvendigt at arrangere sådanne fravær på de officielle helligdage, eller ligefrem i løbet af en weekend, så at vore bekendte her på Jorden ikke vil savne os.“

Jeg spurgte ikke mine ledsagere, om de var gift og havde familie her på vores planet; men jeg havde det indtryk, at dette ikke var tilfældet. Atter herskede der et par minutters ubrudt tavshed, medens jeg tænkte over de oplysninger, de havde givet mig. Jeg undrede mig over, hvorfor jeg alene var blevet udvalgt til at modtage deres venskab og havde fået denne viden af mennesker fra andre verdener. Hvad grunden nu end kunne være, følte jeg mig meget ydmyg og meget taknemmelig.

Medens jeg tænkte på alt dette, sagde manden fra Saturn venligt: "Du er hverken det første eller det eneste menneske, hvormed vi har talt på denne klode. Der findes mange andre, der bor i forskellige dele af verden, og som vi er kommet til. Nogle af dem, der har vovet at omtale deres oplevelser, er blevet forfulgt - nogle få endda indtil det, som I kalder "døden". Som følge heraf har mange forholdt sig tavse. Når den bog, du nu arbejder på, imidlertid når ud til offentligheden, vil beretningen om din første kontakt ude i ørkenen med vor broder fra den planet, som I kalder Venus, opmuntre mange mennesker fra andre lande til at skrive og fortælle dig om deres oplevelser.

Jeg følte ikke blot en stærk tillid til disse nye venner, men havde en overvældende fornemmelse af at vi faktisk ikke var fremmede for hinanden. Jeg nærede ligeledes en dyb overbevisning om, at disse mænd kunne besvare alle de spørgsmål og løse alle de problemer, der angår vor verden; ja endog til at udføre bedrifter, der er umulige for os jordmennesker, dersom de anså sådanne for nødvendige og i overensstemmelse med den mission, som de var kommet for at udføre.

I lang tid kørte vi hen ad de jævne amtsveje, måske i 1/2 time. Jeg havde stadig ikke nogen idé om, i hvilken retning vi kørte, bortset fra at jeg sansede, at vi kørte ind i et ørkenområde. Det var alt for mørkt til, at jeg kunne iagttage detaljer vedrørende omgivelserne. Mit sind var fortsat fordybet i at genkalde sig ting, de havde fortalt mig, og - som jeg allerede har nævnt - talte vi kun lidt sammen.

Jeg blev rystet ud af mine selvbetræktninger, da vi pludselig drejede bort fra den jævne amtsvej og ind på en smal og ujævn vej. Manden fra Mars sagde: "Vi har en overraskelse til dig!"

Vi kørte hen ad denne vej i ca. 15 minutter, men passerede ingen biler. Så øjnede jeg i det fjerne med stigende ophidselse et objekt, der stod på jorden og glødede med et blødt, hvidt skær. Bilen standsede inden for en afstand af ca. 15 meter fra det. Jeg anslog det til at være mellem 4½ og 6 meter højt, og jeg erkendte dets nære lighed med den tallerken, eller rettere det "scoutship", som jeg havde set ved mit første møde næsten tre måneder tidligere.

Da bilen standsede, bemærkede jeg en mand, der stod på jorden ved siden af det glødende fartøj. Efter at vi var stået ud af bilen, råbte mine ledsagere en hilsen til ham. Det så ud, som om manden ved siden af dette scoutship var i færd med at udføre et stykke arbejde på det. Vi gik alle tre hen imod ham, og jeg genkendte til min store glæde min ven fra den første kontakt - manden fra Venus!

Han var klædt i samme skidragt lignende uniform, som han havde båret ved den første lejlighed; men denne klædning var lysebrun, og der var orange striber foroven og forneden på det bælte, som han havde om livet.

Hans strålende smil gjorde det klart, at han delte min glæde over dette gensyn. Efter at vi havde udvekslet hilsener, sagde han: "Under landingen brød en lille del af dette fartøj sammen, og derfor har jeg fremstillet en reservedel, medens jeg ventede på, at I skulle komme."

Jeg så nysgerrigt til, medens han tømte indholdet af en lille digel ud på sandet. "Tidsberegningen stemte fint," sagde han. "Jeg var netop ved at lægge sidste hånd på værket, da I kom kørende."

Det slog mig pludselig, at han talte engelsk med kun en antydning af akcent, hvorimod han ved vort første møde forekom mig fuldstændig ude af stand til at tale vort sprog. Jeg håbede,

at han ville give mig en forklaring derpå; men da han ikke gjorde det, afstod jeg fra at udspørge ham.

I stedet bøjede jeg mig ned og rørte forsigtigt ved noget, der synes at være en meget ringe mængde smeltet metal, som han havde kastet bort. Selv om det stadig var ret varmt, var det dog ikke for varmt at røre ved, så jeg tog og svøbte det omhyggeligt ind i mit lommestørklæde, som jeg derefter forvarede sikkert i min frakkes inderlomme. Jeg har stadig dette stykke metal i min besiddelse.

Selv om mine ledsagere morede sig over det, jeg gjorde, var der ingen antydning af spot i deres munterhed. Skønt venusianeren måtte have kendt svaret på forhånd, spurgte han: "Hvad vil du med det?"

Jeg forklarede, at jeg håbede på, at dette kunne blive mig et bevis for, at deres besøg var virkeligt nok, og sagde videre, at folk normalt forlangte det, de kaldte "konkret bevis" for, at det hele ikke bare var noget, jeg selv havde fundet på, når jeg fortalte dem om mit første møde med ham.

Stadig smilende svarede han: "Ja, det er rigtigt. Og jeg må sige, at I sandelig er en race af souvenirjægere. Du vil imidlertid finde, at denne legering indeholder de samme metaller som på Jorden, eftersom de er omtrent ens på alle planeter."

Jeg tror, at dette er et meget passende øjeblik til at fortælle mine læsere, at der ikke blev givet mig navne, sådan som vi kender dem, på nogen af de mennesker fra andre verdener, jeg har mødt. Grunden hertil blev forklaret mig; men jeg kan ikke her komme fuldstændig ind derpå. Lad det være tilstrækkeligt at erklære, at der ikke består nogen mystik i forbindelse med dette; men at det snarere drejer sig om en helt anderledes opfattelse af navne sådan som vi bruger dem.

Selv om denne mangel på navne ikke voldte mig vanskeligheder ved mine møder med disse nye venner, er jeg klar over, at det sikkert ville volde læseren besvær, især i den sidste del af denne bog, efterhånden som antallet af kontakter stiger. Af denne grund, eftersom vi i denne verden er afhængige af vore egne slags navne til hinanden, vil jeg fremskaffe sådanne.

Jeg ønsker at gøre det helt klart, at de navne, jeg giver disse nye venner, ikke er deres rigtige navne; men jeg må tilføje, at jeg har mine egne og særdeles gode grunde til at vælge dem, og at de ikke er uden betydning i tilknytning til dem, der vil bære disse navne gennem resten af bogen.

Jeg vil kalde manden fra Mars for Firkon, manden fra Saturn for Ramu og manden fra Venus for Orthon.

2. kapitel

OM BORD I ET

VENUSIANSK REKOGNOSKERINGSFARTØJ

Kort efter vor ankomst vendte Orthon sig om og gik ind i rumskibet, idet han gav tegn til, at jeg skulle følge efter ham. Straks efter fulgte Firkon og Ramu efter os. Som jeg allerede har erklæret, hvilede rumskibet solidt på jorden, og det var kun nødvendigt at tage et lille skridt opad for at komme ind i fartøjet.

Selv om jeg allerede må have forestillet mig noget i denne retning, da vi først var nået frem til det ventende rumskib, kan man kun svagt forestille sig min glæde, da jeg nu virkelig befandt mig om bord. Medens jeg kastede et første, hurtigt blik omkring mig, spekulerede jeg på, om deres hensigt blot var at vise mig, hvordan et af disse scoutships så ud indvendig, eller også - jeg turde næppe håbe det - ville de måske virkelig tage mig med ud på en rejse gennem rummet?

Vi gik direkte ind i kabinen, der bestod af et eneste rum, gennem en dør der var høj nok til, at Ramu, den høje mand fra Saturn, kunne træde ind uden at bøje hovedet. Da han som den sidste stod på gulvet i kabinen, lukkede døren sig lydløst. Jeg var mig en meget svag summen bevidst, der i lige høj grad synes at stamme fra et sted under gulvet og fra en kraftig ring, der synes at være indbygget foroven i den cirkulære væg. I det øjeblik, denne summen startede, begyndte denne ring at gløde i en klar, rød farve; men den udstrålede ingen varme. Jeg kom i tanker om, at jeg netop havde bemærket en sådan lysende ring på rumskibet fra min første kontakt; men ved den lejlighed havde den udsendt forskellige farver - rødt, blå og grønt - ligesom et prisme, der glimter i solen.

Jeg vidste næppe, hvor jeg først skulle se hen. På ny blev jeg begejstret over den utrolige måde, hvorpå de var i stand til at passe delene sammen så at man ikke kunne skelne sammenføjningerne. Ligesom jeg ved mit første møde ikke havde kunnet finde noget spor efter en indgangsdør til rum-skibet, var der heller ikke nu noget tegn på den dør, der havde lukket sig bag os; jeg så kun, hvad der lignede en fast væg.

Alt synes at finde sted på samme tid - døren, der lukkede sig, den blide summen som fra en bisværn, gløden fra ringen foroven og en forøgelse af lysstyrken inde i fartøjet.

Det var alt sammen så spændende, at jeg var nødt til at tage mig selv ordentlig i nakken for at kunne koncentrere mig om én ting ad gangen. Jeg ønskede at forlade dette skib med et klart billede af det hele for at kunne give en klar beretning om det, jeg så.

Jeg anslog kabinens indvendige diameter til at være ca. 5,5 meter. En søjle, der var ca. 60 cm tyk, strakte sig fra selve kuplens top og ned til midten af gulvet. Senere fik jeg at vide, at dette var rumskibets magnetiske pol, og at de ved hjælp af denne tappede af naturkræfterne med henblik på fremdriften; men de gav ingen forklaring på, hvordan dette blev gjort.

"Polens øverste ende," forklarede Firkon, "er normalt positiv, hvorimod den ende, der - som du vil bemærke - går ned gennem gulvet, er negativ; men når det er nødvendigt, kan disse poler vendes om blot ved at trykke på en kontakt."

Jeg lagde mærke til, at ca. 2 meter af gulvets midte var optaget af en klar, rund linse, som den magnetiske pol gik midt ned igennem. På hver sin side af denne enorme linse og tæt ved dens kant stod der to små, men bekvemme bænke, der havde en sådan krumning, at de fulgte linsens omkreds. Jeg blev indbudt til at tage plads på den ene af disse bænke, og Firkon satte

sig ved siden af mig for at forklare mig, hvad der foregik. Ramu tog plads på bænken overfor, medens Orthon gik hen til kontroltavlerne. Disse var anbragt op mod ydervæggen mellem de to bænke, direkte over for den nu usynlige dør, igennem hvilken vi var kommet ind i rumskibet.

Da vi havde sat os, faldt en lille, bøjelig stang på plads ind foran os. Denne stang var enten forfærdiget af eller simpelt hen beklædt med et blødt materiale i lighed med gummi. Dens formål var indlysende - det var en enkel sikkerhedsindretning, der skulle forhindre os i at falde fremover eller miste balancen.

Firkon fremkom med en forklaring: ”Undertiden oplever man et voldsomt ryk, når vi bryder kontakten med jorden, og rumskibet står godt fast. Selv om det kun sker sjældent, er vi altid forberedt.” Han smilede og tilføjede: ”Princippet er nøjagtig det samme som ved sikkerhedsbæltene i jeres egne fly.”

Det var stadig vanskeligt at tro, at noget så vidunderligt virkelig hændte for mig. Lige siden mit første møde med venusianeren, efter at han var taget af sted og jeg selv ladt tilbage med en udsigelig følelse af savn og længsel efter at kunne rejse af sted sammen med ham, havde jeg håbet og drømt om, at jeg en dag måtte få tilstået et sådant privilegium. Nu, da det syntes afgjort, at vi var ved at forberede os til en rejse ud i rummet, kunne jeg næppe holde min glæde tilbage. Jeg måtte atter og atter minde mig selv om, at jeg måtte gemme alt det i min erindring, som jeg ville få at se og erfare, så at jeg kunne dele mine oplevelser med andre, hvor ufuldstændig erindringen end ville blive.

”Dette fartøj,” vedblev Firkon, ”blev bygget med henblik på en besætning af to, højst tre mand. I en nødsituation kan man roligt presse mange flere ind i det; men det er sjældent, at det er nødvendigt.”

Han forklarede ikke dette yderligere, og jeg spekulerede på, om han ved en ”nødsituation“ forstod en redningsaktion, dersom et andet scoutship skulle befinde sig i vanskeligheder. Jeg var i den grad imponeret over ved selvsyn at have set de forbløffende resultater af deres videnskabelige viden, at det var mig næsten umuligt at forestille mig, at noget som helst kunne svigte. Jeg måtte minde mig selv om, at også de - når det kom til stykket - var menneskelige væsener, og uanset hvor langt forud for os de måtte være, måtte de stadig kunne begå fejltagelser og bytte om på tingene.

Jeg rettede min opmærksomhed imod de diagrammer og kort, som dækkede væggene ca. i meter på hver side af den dør, jeg ikke kunne se, og som gik fra loft til gulv. De var fængslende og fuldstændig forskellige fra noget, jeg havde set på Jorden, og jeg forsøgte at gætte mig til deres formål. Der var hverken visere eller skalaer, men derimod glimt af varierende farve og intensitet. Nogle af dem kunne sammenlignes med farvede linier, der bevægede sig tværs hen over et særligt kort. Nogle bevægede sig op og ned, andre gik på kryds og tværs, medens endnu andre antog form som forskellige geometriske figurer. Jeg fik hverken forklaret deres betydning eller funktion, og jeg tvivler på, at jeg kunne have forstået det alt sammen; men jeg lagde mærke til, at mine tre ledsagere alle var opmærksomme over for de forandringer, der fandt sted. Jeg fik det indtryk, at instrumenterne blandt andet angav flyveretning, andre objekter, der nærmede sig, såvel som atmosfæriske og rumlige forhold.

Omtrent tre meter af væggen direkte bag de bænke, vi sad på, syntes at være solid og glat, hvorimod væggen på den anden side og lige over for det sted, vi kom ind, var beklædt med andre og lignende kort, der dog i visse henseender afveg fra dem, jeg allerede har beskrevet. Pilotens instrumentbord lignede intet, som jeg overhovedet havde kunnet forestille mig. Den bedste sammenligning, jeg kan komme i tanker om, er, at det lignede noget i retning af et orgel; men i stedet for tangenter og registre var der flere rækker knapper. Små lamper skinnede direkte ned på disse, der var sådan anbragt, at hver lampe oplyste fem knapper ad gangen. Så vidt jeg husker, var der seks rækker af disse knapper, og hver række var ca. 185 cm lang.

Foran dette bord stod pilotens sæde, der i høj grad lignede de bænk< hvorpå vi andre sad. Tæt ved siden af denne bænk og bekvemt anbragt, 5 piloten let kunne gøre brug deraf, var der et besynderligt instrument, der var direkte forbundet med den centrale magnetsøjle.

Firkon bekræftede min udtalte antagelse angående dets brug, idet ha sagde: ”Jo, det er et periskop, noget i retning af det, som jeres undervandsbåde bruger.”

Medens jeg betragtede de forskellige lys, der glimtede hen over korten og diagrammerne på væggen, og hvis intensitet snart øgedes og snart min(skedes, blev det ganske klart for mig, hvorfor disse gennemskinnelige fa] tøjer så ofte berettes at ændre farve, medens de bevæger sig hen over vor himmel. Der er imidlertid andre faktorer, der har andel i dette. Mange af de farveændringer og glødende koronaer, der ofte omgiver tallerkenerne, som følgen af vekslende mængder af energi, der stråler ud i atmosfæren og få denne til at lyse lige omkring rumskibene på grund af en proces i lighed med ionisering.

Inde i fartøjet var der ikke én eneste mørk krog. Jeg kunne ikke regne ud hvor lyset kom fra. Det synes at mætte enhver hulning og ethvert hjørne med et blødt og behageligt skær. Der er ingen måde, hvorpå jeg kan give en nøjagtig beskrivelse af dette lys. Det var ikke hvidt, ej heller blå; ej heller havde det nogen anden farve, som jeg kunne nævne. Det syntes i stedet s bestå af en mild blanding af samtlige farver, selv om jeg til tider forestillede mig, at snart den ene og snart den anden farve syntes at dommere.

Jeg var så optaget af at forsøge på at løse dette mysterium og samtidig s at iagttage og huske på enhver detalje i dette forbløffende omend lille fartøj, at jeg slet ikke var klar over, at vi var startet, selv om jeg pludselig registrerede en svag følelse af bevægelse. Der var imidlertid ingen fornemmelse af nogen enorm akceleration, heller ikke af forandringer i lufttryk eller s højde, som det ville være tilfældet i et af vore fly, der fløj med den halv fart. Vi havde heller ikke følt noget ryk, da vi brød kontakten med Jorden Jeg havde et indtryk af uhyre stabilitet og jævn fart, og jeg var kun e. smule mere klar over bevægelsen end den, vi mærker, når Jorden umærkeligt roterer omkring Solen med en hastighed af 30 km/sek. Andre, der ha fået det privilegium at komme op og flyve i disse tallerkener, er ligeledes blevet slået af den samme fornemmelse af bevægelse - eller rettere, den nesten fuldstændige mangel derpå. Men med så mange vidundere, der vrimlede i min bevidsthed, var det først senere, da jeg atter var tilbage på Jorden og genkaldte mig nattens oplevelser i mit stille sind, at jeg faktisk kunne begynde at skille dem ud fra hinanden.

Min opmærksomhed blev nu henledt på den store linse foran mine fødder. Et forbløffende syn mødte mig! Det var, som om vi lige akkurat strøg hen over hustagene i en lille by; jeg kunne skelne genstande, som om vi bare var 30 meter over jorden. Det blev forklaret mig, at vi i virkeligheden befandt os godt og vel 3 km oppe og stadig steg; men denne optiske indretning havde en sådan forstørrelsessevne, at man kunne udvælge og studere enkelte personer, dersom man ønskede det, selv når rumskibet befandt sig mange kilometer oppe og ude af syne for folk på Jorden.

”Den centrale søjle for den magnetiske pol tjener et dobbelt formål,” forklarede min sidekammerat. ”Foruden at forsyne os med det meste af den kraft, vi behøver til flyvningen, virker den tillige som en kæmpemæssig kikkert, hvis ene ende peger op igennem kuplen, så man kan se himlen, og hvis anden ende peger nedad, så man kan overvåge jorden nedenunder. Billederne bliver sendt ind i søjlen gennem de to store linser i loftet og i gulvet, som du kan se.”

Han forklarede ikke, om dette blev gjort ad elektronisk vej eller på anden måde. Forstørrelsen kunne varieres efter behag, og jeg har en mistanke om, at søjlen var mere sindrig end de optiske systemer, vi kender på Jorden. Jeg så op igennem den gennemsigtige kuppel. I den klare luft ved mit hjem oppe i bjergene havde stjernerne altid set ud til at befinde sig så nær, at man kunne røre ved dem, men set gennem denne linse i loftet synes de faktisk at befinde sig lige oven over os. Medens jeg skiftevis betragtede himlens vidundere og

Jorden, der hurtigt for bort under os, bemærkede jeg fire kabler, der synes at gå igennem linsen i gulvet (eller umiddelbart under den) for at forenes i den centrale søjle i form af et kors.

Manden fra Mars, der havde lagt mærke til min nye interesse, forklarede:

”Tre af disse kabler fører kraft fra den magnetiske søjle til de tre kugler under rumskibet, der - som du har set - undertiden bliver benyttet som landingsstel. Disse kugler er hule, og selv om de kan sænkes i tilfælde af en nødlanding og atter trækkes op, når vi er i luften, er deres vigtigste formål at tjene som kondensatorer for den statiske elektricitet, der bliver sendt til dem fra den magnetiske pol. Denne kraft er til stede alle vegne i Universet. En af dens naturlige, men koncentrerede manifestationer, ser man udfolde sig i form af lyn.

”Det fjerde kabel,” vedblev han, ”går fra polen til de to periskoplignende instrumenter, af hvilke det ene er anbragt ved siden af pilotens sæde, og det andet direkte bag hans sæde, men nær ved kanten af den centrale linse,

som du kan se. Disse instrumenter er i virkeligheden forlængelser af det centrale, optiske system, og de sætter piloten i stand til at se alt, hvad der foregår, uden at han skal forlade sit sæde. De kan slutes til, afbrydes eller indstilles efter behag, så at den normale besætning på to mand begge fuldt ud kan gøre brug af kikkerten uden at forstyrre hinanden.”

Alt maskineriet befandt sig under gulvet af denne kabine samt under den ydre flange, hvilket fremgår tydeligt af fotografiet af dette scoutship. Faktisk så jeg ikke noget af maskineriet, hvorimod jeg blev vist ind i et meget lille rum, der både tjente som indgang til den afdeling, der rummede maskineriet, og til værksted for nødreparationer. Herinde stod en ganske lille eske samt nogle få depotskabe, hvori - efter hvad jeg mente - det nødvendige værktøj og de nødvendige materialer blev opbevaret.

Medens jeg kiggede gennem døråbningen og ind i dette rum, sagde vor pilot: ”Vær parat til at lande. Vi er nær ved vort moderskib.”

Jeg kunne simpelt hen ikke tro dette. Det forekom mig, at der kun var forløbet et par minutter, siden vi var trådt ind i rumskibet.

Blot et øjeblik tidligere havde væggen bag den bæk, vi havde siddet på, forekommet mig solid; men nu begyndte der at vise sig et rundt hul! Forbløffet så jeg til, medens det fortsat åbnede sig, omtrent på samme måde som blænden i et kamera. Kort efter var et køje ca. 45 cm bredt trådt frem. Så måtte dette altså være forklaringen på de køjer på mine tallerken-fotografier, som jeg ikke havde set noget tegn til før nu. Ligesom den dør, vi var gået ind ad, passede deres dække så nøjagtigt, at de ikke var til at opdage, når de var lukkede. Idet jeg erindrede, hvad mine fotografier havde vist, beregnede jeg, at der måtte være fire køjer på hver side og dermed otte i alt.

”Det er korrekt,” sagde Orthon med et forstående nik, ”og berøringen af en kontakt kan åbne dem alle eller enkeltvis - og naturligvis lukkes de på samme måde.”

Da piloten gjorde os opmærksom på den forestående landing, sagde manden fra Mars: ”Det vil interessere dig at se det her!

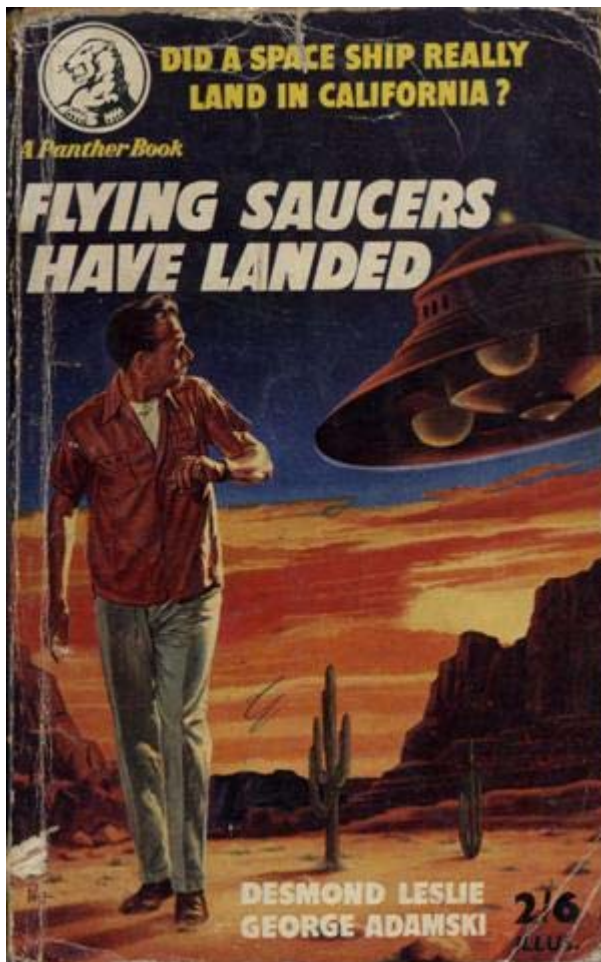
Ved udsigten til virkelig at skulle lande på et moderskib steg min bevægelse til et punkt, der er umulig at beskrive. Medens jeg kæmpede for at bevare fatningen, formede mit sind spørgsmålet om, hvor moderskibet hang og ventede på os, og hvordan vi skulle foretage landingen.

Øjeblikkelig besvarede Orthon begge mine udtalte spørgsmål. ”Det er det samme store moderskib som det, der vakte opmærksomheden hos dig og dit selskab i ørkenen sidste år ved vort første møde. Det har ventet på os heroppe og befinder sig i øjeblikket ca. 12 km oppe over Jorden. Kig engang, og du vil se, hvordan disse små rumskibe lander og kommer ind i deres transportfartøjer.”

Grebet kiggede jeg ud gennem køjerne. Dér, under mig, kunne jeg skelne en gigantisk sort skygge, der hang ubevægelig under os. Efterhånden som vi kom nærmere, syntes dets

uhyre skrog at strække sig næsten helt ud af syne, og jeg kunne se dets umådelige sider bue udad og nedad. Langsomt, meget langsomt kom vi nærmere, indtil vi næsten befandt os direkte over det store transportfartøj. Jeg blev ikke forundret, da mine ledsagere fortalte, at det var ca. 45 meter i diameter og næsten 600 meter langt.

Synet af dette gigantiske, cigarformede transportfartøj, der hang dér ubevægelig i stratosfæren, vil aldrig svinde i min erindring.

[les også online; The Golden Age of Flying Saucers](#)

3. kapitel

DET VENUSIANSKE MODERSKIB

Vort lille fartøj gled ned imod den øverste del af moderskibet, meget lig V et fly, der kommer ind for at lande på dækket af et hangarskib. Medens jeg så til, viste der sig en buet lem eller lugeåbning, der mindede mig om gabet på en stor hval. De, der har set fotografierne af dette rumskib, vil erindre, at det har en stump næse, der skrånede lidt nedad. Denne lugeåbning var anbragt i den fjerne ende af det cylindriske hovedskib, lige før man kunne skelne den nedadskrånende næse. Da vi berørte dækket, bevægede vort scoutship sig ind i lugeåbningen og tippede over, da det begyndte sin rejse ned i det indre af dette umådelige rumskib. Her havde jeg for første gang i min mave en følelse af "at falde". Jeg vil tro, at dette skyldtes den kendsgerning, at tallerkenen ikke længere brugte sin egen kraft, men nu var underkastet moderskibets tyngdekraft.

Vi gled nedad i en vinkel, der ikke var for stejl, idet tallerkenens flange gled langsomt og jævnt på to skinner. Vor hastighed nedad blev kontrolleret af gnidningsmodstanden og af magnetismen i flangen. Jeg fandt ud af, at Orthon havde fuldstændig kontrol herover, for jeg var en gang lige ved at miste balancen, og han standsede da fartøjet et øjeblik, medens jeg genvandt den. Derefter fortsatte den langsomme, jævne glidetur, indtil vi havde nået, hvad jeg bedømte til at være halvvejen, midtvejs mellem toppen og bunden af moderskibet. Her standsede tallerkenen, og døren gled øjeblikkeligt op.

Jeg så en mand, der stod udenfor på en perron, der var ca. 4,5 m lang og omtrent 2 meter bred. Han holdt fast i et eller andet, der lignede en metalklemme, der var forbundet med et kabel. Han var ikke synderlig høj - jeg vil gætte på ca. 165 cm - og jeg lagde mærke til, at han havde en mørkere hudfarve end nogen af de rummennesker, jeg havde set. Han var klædt i en brun flyveruniform, der i farve og snit svarede til den, Orthon havde båret ved vort første møde. Under en sort baskerhue stak hans sorte hår frem. Jeg fulgte efter Firkon ud af tallerkenen, og Ramu gik lige efter mig. Orthon var den sidste, der forlod fartøjet. Manden med baskerhuen smilede og nikkede til hver enkelt af os, da vi trådte ud på perronen; men der blev ikke udvekslet et eneste ord.

Fra denne perron førte en trappe på Ca. 12 trin ned til et af dækkene i det enorme fartøj. Medens jeg blev ført ned ad den, havde jeg tid nok til at lægge mærke til, at vort scoutship var standset, lige før det nåede et knude-punkt i det skinnesystem, som vi var gledet ned ad. Et par skinner fortsatte ned gennem rumskibet og forsvandt ud af syne bag en krumning. Mellem skinnerne var der et mørkt rum, der forhindrede, at man kunne se, hvad der befandt sig nedenunder. Det andet par skinner fortsatte ligeud fra det førømtalte knudepunkt, som tallerkenen var standset foran, og dette spor løb agterud til en kæmpestor hangar eller et dæk til opmagasinering, på hvilket jeg kunne se adskillige ens scoutships i række på skinnerne.

"Det, du ser, er den hangar, hvori de små tallerkener står opmagasineret under interplanetarisk flyvning," forklarede Firkon, idet han et øjeblik standsede på trinnet ved siden af mig. "Dersom vi skulle være rejst videre til en anden planet, ville vort scoutship kun have holdt ved perronen længe nok til, at vi kunne stå ud. Så ville det være passeret over knudepunktet og være blevet anbragt på sin plads i denne hangar; men eftersom vi skal vende tilbage til Jorden senere, må vort scoutship genoplades ved denne perron."

Jeg så mig tilbage og opdagede, at manden på perronen allerede havde fæstnet den metalklemme, der var forbundet med kablet, til tallerkenens flange, så at den både havde forbindelse til flangen og til skinnen nedenunder.

Jeg har ingen anelse om, hvorledes denne genopladning fandt sted; for mig at se lignede

metalklemmen i høj grad den, en maskinist bruger på Jorden. Jeg kunne heller ikke se, hvad den anden ende af kablet var forbundet med. Måske var det nødvendigt, at der var kontakt mellem metalklemmen og skinnen for at etablere kredsløbet, eller også kunne den for min skyld gerne have passet ind i et usynligt stik direkte under kanten af tallerkenen. For ikke at skabe en yderligere forsinkelse afholdt jeg mig fra at spørge.

Selv om Firkon ikke besvarede det spørgsmål, jeg tænkte på, sagde han dog af sig selv: "Disse små fartøjer er ude af stand til at frembringe deres egen kraft i synderlig grad, og de foretager kun forholdsvis korte ture bort fra deres transportfartøjer, før de vender tilbage for at blive genopladet. De anvendes i en slags pendulfart mellem de store rumskibe og forskellige kontakt- eller observationspunkter, og de er altid afhængige af en fuldstændig genopladning fra moderskibets kraftcentral."

Ved foden af trappen trådte vi ind i et stort kontrolrum, der var rektangulært, men med afrundede hjørner. Jeg ville mene, at dette rum var Ca. 11 x 14 meter og rundt regnet 12 meter højt. Bortset fra to dørfyldinger var væggene fuldstændigt dækkede af farvede diagrammer og kort ligesom dem i tallerkenen, men efter en større målestok samtidig med, at der var flere af dem.

Langs alle rummets fire vægge var der tre rækker platforme, hvorfra de mange instrumenter kunne iagttages og studeres. Et stort teleskop stod på den øverste platform og et andet på den nederste. Fra dem begge udgik der elektroniske forbindelser til mange instrumenter i andre dele af rumskibet, og jeg fik at vide, at dette gjorde det muligt at benytte sig af disse to teleskoper fra mange steder i skibet samtidigt.

I dette rum var der også et servoinstrument, som jeg blev advaret imod at beskrive. Jeg havde bemærket en mindre udgave af dette instrument i tallerkenen. I dette kontrolrum var der ligeledes forskelligt maskineri, der ikke - så vidt jeg kunne se - havde nogen bevægelige dele.

Jeg ville gerne have gjort ophold i dette rum for nøjere at kunne betragte alle disse diagrammer, kort, farver, maskiner og instrumenter, ligesom jeg gerne ville have haft tilladelse til at stille spørgsmål om, hvordan de virkede; men dette privilegium blev mig ikke tilstået. Vi gik i stedet direkte gennem dette kontrolrum og ind ad en anden dør, der førte ind til den smukkeste dagligstue eller salon, jeg nogen sinde har set. Dens enkelhed og pragt tog vejret fra mig, og jeg udstødte et gisp, som jeg et øjeblik stod der i døråbningen, idet jeg ikke blot blev begejstret over den skønne møblering, men også stod tryllebundet af den vidunderlige harmoniske udstråling, der kom derfra.

Jeg ved ikke, hvor længe det varede, før jeg atter kom til mig selv efter denne uventede oplevelse; men efterhånden blev jeg i stand til at se mig om og vise mere interesse for detaljerne.

Jeg bedømte afstanden til loftet til at være Ca. 4,5 meter, og rummet kunne ikke have været mindre end 12 meter på hver led. Det var opfyldt af et blødt og mystisk, blåhvidt skær, og alligevel så jeg ingen lyskilder, og ingen steder var belysningen uensartet.

Da jeg derefter gik ind ad døråbningen og ind i denne luksuriøse salon, blev min opmærksomhed øjeblikkelig beslaglagt af to utroligt yndige kvinder, der rejste sig fra en sofaerne og kom os i møde.

Dette var sandelig en enorm overraskelse, eftersom jeg af en eller anden grund aldrig havde forestillet mig kvinder som rumrejsende. Selve deres nærværelse og overordentlige skønhed, den åbenbare venlighed, da de rejste sig for at hilse på os, i forening med den luksuriøse baggrund i dette fartøj, der ikke var af denne verden, var overvældende.

Den mindste af de to kvinder berørte min hånd med den velkendte hilsen, hvorpå hun øjeblikkelig vendte sig om for at gå over i en anden del af værelset. Dernæst lænede den højere og tilsyneladende yngre pige sig fremover og berørte min kind let med sine læber. Den første yndige kvinde vendte tilbage med et lille glas, der indeholdt en farveløs væske, som

hun rakte mig.

Dybt rørt over disse menneskers varme venlighed takkede jeg hende og tog imod glasset. Vandet (for det er netop, hvad det viste sig at være) smagte ligesom vort eget rene kildevand. Det forekom mig imidlertid at være lidt tættere, idet konsistensen var noget i retning af en meget tynd olie. Medens jeg nippede til det, kæmpede jeg for at genvinde fatningen og for at præge billedet af disse graciøse og smukke unge kvinder uudsletteligt ind i mit sind.

Den af kvinderne, der havde bragt mig vandet, var Ca. 160 cm høj. Hendes hud var meget lys, og det gyldne hår hang i bølger ned over hendes skuldre i smuk symmetri. Hendes øjne var desuden mere gyldne end nogen anden farve og havde et udtryk, der var både blidt og muntert. Jeg havde en følelse af, at hun læste enhver af mine tanker. Hendes hud, der var næsten gennemsigtig, var uden lyde af nogen art, overordentlig udsøgt, omend fast og med et varmt skær. Hendes ansigtstræk var fint formede, ørerne små og de hvide tænder smukke og regelmæssige. Hun så ud til at være meget ung, og jeg bedømte hende til ikke at være ret meget over tyve år. Hænderne var smalle og med lange smalle fingre. Jeg lagde mærke til, at hverken hun eller den anden brugte kosmetik overhovedet, hverken i ansigtet eller på neglene. Begges læber havde en naturlig dybrød farve. De bar heller ikke smykker. Faktisk ville en sådan form for pynt kun have bortledt opmærksomheden fra deres egen, naturlige skønhed.

Begge kvinder var iført en draperet klædning af et slørlignende stof, der faldt blødt ned til anklerne, og begge kjoler havde fastgjort til livet et iøjnefaldende bælte i kontrasterende farver, og hvori det forekom mig at være indvævet juveler.

Den lille blondines tøj var af en ren, lyseblå farve, og hendes små sandaler var gyldne. Senere fik jeg at vide, at hun var borger på den planet, vi kender under navnet Venus. Jeg vil give hende navnet Kalna.

Ilmuth, som jeg vil kalde den anden kvinde, var højere, hun var en pragtfuld brunette. Hun bar sit hår ligesom Kalna til ned over skuldrene. Det smukke, bølgede hår var sort med stænk af rødbrunt. De store, strålende øjne var sorte og med en anelse af brunt. De havde det samme muntre udtryk som hos den anden, og jeg følte, at også hun kunne læse mine inderste tanker. Faktisk har jeg fået dette indtryk af alle de mennesker fra andre verdener, jeg har mødt. Denne yndige brunettes kjole var af en bleggrøn farve, og hendes sandaler var kobberfarvede. Ligesom Firkon var Ilmuth fra planeten Mars.

Jeg er klar over, at jeg i mit forsøg på at beskrive disse kvinder fra andre verdener har påtaget mig en ret umulig opgave. Måske vil læseren med min utilstrækkelige beskrivelse som springbræt søge i sin egen fantasi at skabe sig et billede af en perfekt skønhed - men vid, at resultatet nødvendigvis vil ligge fjernt fra virkeligheden.

Da jeg var færdig med at drikke vandet af det lille bæger, blev jeg bedt om at tage plads, og jeg tog glad imod tilbudet.

På væggen lige over for den dør, som vi var kommet ind ad, hang der et portræt, som jeg var sikker på måtte forestille Guddommen. Den bevægelse, som de to unge kvinders skønhed havde hensat mig i, var øjeblikkelig glemmt som følge af den vidunderlige stråleglans, der udgik fra dette portræt, og som omsluttede mig. Det forestillede hovedet og skuldrene af et væsen, der kunne have været mellem 18 og 25 år gammelt, og i hvis ansigt den perfekte og afbalancerede blanding af mand og kvinde var virkeliggjort, og hvis øjne rummede en visdom og en medfølelse, der ikke kan beskrives.

Jeg aner intet om, hvor længe jeg stod der ganske betaget af denne skønhed. Ingen rev mig ud af mine tanker, før jeg selv atter blev opmærksom på mine omgivelser.

Jeg behøvede ikke at spørge, hvem dette væsen kunne være. Kalna brød stilheden, idet hun sagde: "Dette er vort symbol på tidløst liv. Du vil finde det såvel i vore hjem som i alle vore fartøjer. Du vil ikke finde nogen alderdom blandt os, eftersom vi altid holder os dette symbol for øje."

I den ene side af værelset stod et langt bord, der var omgivet af mange stole. Jeg havde

det indtryk, at dette bord blev benyttet af mandskabet ved måltiderne og måske også ved konferencer. Jeg havde en forestilling om, at antallet af besætningsmedlemmer var trecifret, selv om jeg ved denne lejlighed kun havde set få mennesker. Jeg fik ikke dette sidste indtryk bekræftet; men mine anelser med hensyn til bordet blev bekræftet af Firkon. Desuden fik jeg at vide, at størstedelen af rummet blev benyttet som dagligstue af besætningen og af deres gæster, når besætningsmedlemmerne ikke var på deres forskellige poster under flyvning. Rundt om i den øvrige del af salonen stod der sofaer, ottomaner og stole af forskelligt udseende og varierende størrelse, omtrent som vi har det på Jorden; men de var alle lavere og mere komfortable end vore, foruden at de var mere elegante i konstruktion og udseende. De var betrukket med et stof, der havde en blød luv med brokadevirkning. Farverne varierede og var særdeles behagelige at se på - rige, varme og afdæmpede.

Ved siden af stolene var der lave borde med glas- eller krystalplader, der havde interessante og dekorative midterstykker. Derimod så jeg intet, der lignede et askebæger. Jeg vil tro, at jeg instinktivt vidste, at disse mennesker ikke var forfaldne til nikotin, og jeg lod derfor mine cigaretter blive i lommen. En enkelt gang rodede jeg i lommen efter dem af ren og skær vane. Da den lille kvinde fra Venus så dette, smilede hun og sagde: "Du må gerne ryge, hvis du har lyst. Jeg skal hente et bæger til din aske. Forstår du, det er kun jordmennesker, der giver efter for denne besynderlige vane!" Jeg takkede hende og stak atter cigaretpakken i lommen uden at tage mig en,

Men jeg må fuldføre min beskrivelse. Hele gulvet var dækket af et enkelt, luksuriøst tæppe, der gik fra væg til væg. Det var mellebrunt af farve, ganske enkelt og havde en dyb, blød luv, der var vidunderlig at gå på.

Da vi blev opfordret til at tage plads, kom jeg til at sidde på en af de lange sofaer midt imellem Firkon og Ramu. Direkte over for os og anbragt i en bekvem samtaleafstand var der en anden sofa af samme form og størrelse. Her tog de to damer plads med Orthon i midten. Jeg havde stadig det tomme glas i hånden og stillede det nu ned på det lave bord foran os.

Det materiale, som dette glas var lavet af, interesserede mig. Det var krystalklart og uden mønster af nogen art. Det følte ikke som vort eget glas, heller ikke som plastic. Jeg havde ingen anelse om, hvilket materiale det var lavet af; men jeg havde dog det bestemte indtryk, at det ikke kunne gå i stykker.

Efter at have lagt mærke til de mest fremtrædende træk ved møblerne lod jeg mine øjne glide rundt langs væggene. Til højre for mig lagde jeg mærke til en smuk og bred dør, der stod en smule på klem; men den havde hverken håndtag eller lås, så vidt jeg kunne se. Kalna fortalte mig, at den førte ind til et lagerrum, idet hun tilføjede: "Vort skib er ofte længe borte fra vor hjemlige planet, idet vi berejser og studerer rummet. Vi gør ikke altid holdt ved andre planeter under sådanne ture. Det er derfor nødvendigt, at vi har store lagre af forsyninger og udstyr. Den dør, du ser derovre på den modsatte væg, og som ligner den, der fører ind til lagerrummet, fører ind til et køkken."

Den omtalte dør gav adgang til den del af det store rum, som jeg formodede blev brugt til spisestue. Jeg blev ikke ført ind i nogle af de omtalte rum.

Jeg studerede interesseret et stort billede, der hang nær ved døren på væggen til højre for mig. Det forestillede en by, der ved første øjekast kun syntes at adskille sig ganske lidt fra vore bortset fra, at byplanen var cirkelformet i stedet for at være opdelt i de barske rækker af rektangler, der er sædvanlige hos os. Arkitekturen var imidlertid meget anderledes. Jeg ved næppe, hvordan jeg skal beskrive den, for der findes ikke en eneste af vore mange arkitektoniske stilarter, der ligner den på nogen måde. Her var den perfektion af elegant ynde og sarthed, som mange af vore dygtige og moderne arkitekter stræber efter, men aldrig helt har nået. Det var en sådan by, som mennesket drømmer om, men aldrig får at se på vor planet. Allerede før jeg havde fået det at vide, havde jeg gættet mig til, at den her afbildede by befandt sig på Venus, der var dette skibs hjemplanet.

På den anden side af døren var der endnu et maleri, og dette forestillede en idyllisk scene med høje og bjerge samt en å, der løb gennem et agerland. Dette kunne endnu lettere være gået for at være en scene fra Jorden bortset fra, at gårdene ikke var spredt rundt omkring i landskabet, men fulgte en cirkulær plan ligesom byen. Jeg fik at vide, at man havde fundet denne ordning mere praktisk, idet den satte disse grupper af gårde i stand til at blive små, selvforsynende samfund, der producerede alt, hvad der var nødvendigt for at forsyne landbefolkningen med alle de væsentlige fornødenheder. På Venus eksisterer der i alle henseender sand lighed, herunder tildelingen af forbrugsvarer. Af denne grund behøvede man kun at foretage ture ind til byerne for at more sig eller af personlige grunde.

På den modsatte væg og bag det lange bord så jeg et billede af et stort moderskib, og jeg spekulerede over, om det forestillede det, vi befandt os i; men som denne tanke for gennem mit sind, rettede den lille dame fra Venus mig, idet hun sagde: "Nej, vort skib er sandelig meget lille i sammenligning med det andet. Det, du der ser, er snarere en rejsende by end et skib, eftersom længden andrager adskillige kilometer, medens vort skib kun er 600 meter langt."

Jeg er klar over, at mine læsere sandsynligvis vil anse sådanne dimensioner for utrolige, og jeg må ærligt indrømme, at jeg selv var uforberedt på noget så fantastisk. Det er imidlertid nødvendigt at huske på, at det ikke skulle være vanskeligere at opbygge byer inden for rammerne af de gigantiske skibe, end det er nede på Jorden, når vi først har lært at beherske de store energikilder i naturen frem for at være afhængige af mekanisk kraft. London og Los Angeles, der måler næsten 65 km i diameter, blev hovedsagelig bygget ved hjælp af primitive maskiner og menneskelig arbejdskraft - hvilket i sig selv er en uhyre bedrift. Når først tyngdekraften bliver besejret, kan byer oppe i luften også blive virkelighed for os.

"Mange sådanne skibe er blevet bygget," forklarede Kalna, "ikke blot på

Venus, men også på Mars, Saturn og mange andre planeter. De er imidlertid ikke blevet bygget udelukkende for at tages i brug af en enkelt planet, men også med det formål at bidrage til alle medborgeres udvikling og fornøjelse inden for hele det store broderskab i Universet. Mennesket er af natur en opdagelsesrejsende. Derfor er rejser i vore verdener ikke forbeholdt de få, men alle. Hvor tredje måned indskiber $\frac{1}{4}$ af beboerne på vore planeter sig i disse gigantiske rumskibe og drager ud på krydstogt gennem rummet, idet der gøres ophold ved andre planeter, ligesom jeres egne passagerdampere gør ophold i fremmede havne. På denne måde lærer vore folk om det umådelige univers og bliver i stand til på første hånd at se lidt mere af de "mange boliger" i Faderens hus, hvortil jeres bibel hentyder.

I visdommens templer på vore planeter har vi mange mekaniske apparater, hvormed vore borgere også kan studere forholdene i andre verdener og systemer samt i selve rummet; men vi har det på samme måde som jer; intet kan helt erstatte den selvstændige oplevelse. Derfor har vi bygget flåder af gigantiske skibe som det, du ser afbildet, og som bogstavelig talt kunne beskrives som kunstige planeter. De indeholder alt, hvad der er nødvendigt for tusinder af menneskers materielle behov og fornøjelser for en periode af tre måneder. Bortset fra størrelsen består den vigtigste forskel i, at planeter er kugleformede, at de er skabt af Gud, og at de bevæger sig i elliptiske baner omkring en central sol, hvorimod disse små, menneskeskabte planeter er cylindriske og kan bevæge sig gennem rummet efter ønske."

En stadig stigende forståelse af vor stjernebestrøede himmel åbenbarede sig for mit indre sind, medens jeg faldt hen i betragtninger over de oplysninger, jeg netop havde fået. Jeg spekulerede over, hvilke 'andre planeter', Kalna hentydede til.

Som svar på mit tænkte spørgsmål sagde Orthon: "Vore skibe har ikke blot besøgt alle andre planeter i vort system, men også de nærliggende systemer. Der findes imidlertid stadig utallige planeter i Universets uendelighed af systemer, som vi endnu ikke er nået frem til."

Her igen undslap der mig en undrende tanke, da jeg i mit stille sind formede spørgsmålet: "Hvad har I fundet på de 'andre planeter', som I har besøgt?"

Venusianerens øjne strålede, og et lille smil fløj hen over hans ansigt, da han opfangede min tanke. Han fortsatte uden afbrydelse: "Ene med undtagelse af Jordens beboere har vi fundet, at menneskene i de andre verdener er meget venlige. Også de har gigantiske rumskibe, der er bygget til at foretage krydstogter, til udvikling og adspredelse for deres medmennesker. Ligesom vi besøger deres planeter og bliver hilst velkommen, besøger de også

vore som venner. Det er kun Jorden, som disse passagerskibe aldrig nærmer sig. De vil heller ikke få lov til det, før jeres folkeslag har fået en større forståelse af fællesskab og af Universet, og som rækker ud over jeres egen lille planets snævre grænser.

Under flyvture af denne art har de mennesker, der deltager i krydstogtet, megen fritid, ligesom der også er bestemte timer, der er viet til at lære noget i. Når de lander på andre planeter, afholdes der i fælles interesse selskabelige sammenkomster. Kort sagt, "og dette understregede han kraftigt, "mennesker i andre verdener er ikke fremmede for hinanden; men de er alle venner og bliver budt velkommen, ligegyldigt hvor de tager hen.

Vi anser planeterne i hele Universet for at befinde sig i ét stort hav af liv. De milliarder af planeter langt borte, som vi endnu ikke har besøgt, vil blive udforsket, når vi har forbedret vore rumskibe yderligere. Der findes nogle planeter, der er så langt borte fra dem i vort system, at det ville tage os to eller tre år at nå derhen, hvorimod vi inden for vort eget solsystem kan tilbagelægge afstanden mellem planeterne inden for et tidsrum, der varierer fra et par timer til nogle få dage."

Idet jeg kom i tanker om vor opfattelse af afstande, udbrød jeg: "Det forbløffer mig! Hvor hurtigt kan I rejse, siden I kan tilbagelægge sådanne uhyre afstande i så kort et tidsrum?"

"Fart betyder ikke det samme for os som for jer," var svaret. "For når et skib først er bragt ud i det ydre rum, er skibets hastighed lig aktiviteten i rummet! I stedet for at blive drevet kunstigt frem ligesom jeres fly, rejser vore rumskibe ad 'floderne' i rummet.

Jeg anede et lille håb for vore eventuelle fremskridt på Jorden, da de villigt indrømmede, at beboerne på Venus og de andre planeter under de første forsøg på at besejre rummet havde stået over for nøjagtig de samme problemer som dem, der holder os tilbage i dag. Endnu en gang understregede de, at tyngdekraften måtte overvindes som et første skridt på vejen til rejser i rummet.

Andromeda Galaxy — NASA, Hubble Telescope

4. kapitel

MIT FØRSTE BLIK UD MOD DET YDRE RUM

På dette punkt i samtalen kom en mand, der syntes at være omtrent på min egen alder, ind ad en dør i det venstre hjørne af rummet, idet han smilede venligt. Skønt jeg havde lagt mærke til en stige i dette hjørne, der -efter hvad jeg formodede - måtte føre til et dæk højere oppe i skibet, havde jeg ikke set nogen dør, før han kom ind ad den.

Da han kom til syne, undskyldte de to piger sig og gik ud gennem den dør, der førte ind til kontrolrummet. Kort efter kom Ilmuth, pigen fra Mars, atter tilbage. Hun havde skiftet sin yndige kjole ud med en pilotuniform af samme slags som den, mændene bar. Farven var lysebrun, og bæltet om livet havde foroven og forneden striber i en mørkere brun farve. Jeg blev henrykt, da hun spurgte, om jeg havde lyst til at følge hende hen til pilotkabinen.

Firkon sluttede sig til os, og da vi alle tre klatrede op ad stigen til det næste dæk, lagde jeg mærke til, at Orthon gik ud igennem kontrolrummet, som var det første, vi var kommet ind i efter at være landet på moderskibet. Den ældre mand og Ramu, manden fra Saturn, blev tilbage i dagligstuen. Medens vi gik hen ad korridoren på det øvre dæk, sagde Firkon: "Hvert af disse store skibe medfører mange piloter, der arbejder i skift på fire, to mænd og to kvinder. Kalna og Ilmuth er piloter på dette venusianske skib."

Korridoren var ligesom alle de andre dele af fartøjet, som jeg havde set, behageligt oplyst af en eller anden usynlig lyskilde, og den førte opad og frem til et lille rum for enden af det store skib.

Da vi kom ind i dette rum, så jeg en ung mand, der stod bøjet over et kort af en eller anden slags. Han så op, nikkede og smilede; men der blev ikke foretaget nogen præsentation. Jeg formodede, at han måtte være Ilmuths medpilot.

"Jeg tror, øjeblikket er inde," sagde Firkon, "til at forklare dig lidt mere om dette skib. Det er et transportfartøj for 12 rekognosceringsfartøjer som det, vi kom i. Faktisk er det indre af moderskibet ikke slet så stort, som man skulle tro af dets udvendige størrelse. Det skyldes det forhold, at mange af vore mekaniske apparater er installeret mellem væggene."

"Dette specielle skib," tilføjede Ilmuth, "har fire vægge eller beklædninger. Nogle har flere og andre færre, og antallet afhænger af størrelsen og af det formål, hvortil de er bygget."

Da jeg kiggede på de mange mærkelige instrumenter, der befandt sig i dette rum, blev jeg nysgerrig efter at vide, hvad det var for 'mekaniske apparater', der befandt sig mellem væggene. Firkon sagde: "Jeg vil forklare det så indgående, det er mig muligt i de få øjeblikke, vi har tilbage. Hele den afdeling af skibet, som vi først kom ind i, er med undtagelse af et stort maskinværksted, hvori der kan foretages alle nødvendige reparationer, afgivet som depotrum til tallerkenerne. Til trods for den store dygtighed og omhu, der bliver lagt i den oprindelige konstruktion, slides materialerne til stadighed, og dele går i stykker. Der kræves meget af ethvert fartøj, der rejser i rummet.

"Det tryk- og ventilationssystem, der vedligeholder en behagelig temperatur i hele skibet, er installeret mellem væggene sammen med meget andet, der ville kræve meget mere tid til forklaring end den, vi har lige i øjeblikket. Det er let at komme derind gennem døre, der fører ind til de forskellige vægge overalt på skibet. Ethvert fartøj medfører adskillige mekanikere, der arbejder på skift, og som konstant har pligt til at inspicere og afkontrollere alle dele. Det er derfor sjældent, at en defekt forbliver uopdaget så længe, at den virkelig kommer til at volde besvær."

I denne pilotkabine kunne jeg se op, ud eller ned, ligegyldigt i hvilken retning jeg drejede

hovedet. Da Firkon var færdig med at tale, rakte den unge mand hånden ud og berørte en knap. Øjeblikkelig begyndte der yderligere at vise sig åbninger ligesom køjer i det, jeg havde troet var den faste væg. Så tog begge piloterne plads i små sæder, der var anbragt ved to modsatte sider af kabinen. Jeg mærkede en let bevægelse, og skibet syntes at stikke næsen i vejret.

Mit hjerte slog voldsomt, medens jeg spekulerede over, om de måske havde planer om at bringe mig til deres planet. Håbet fik ikke lov til at leve længe. Det forekom mig, at det kun varede et øjeblik, før skibet standsede og atter hang ubevægeligt. Ilmuth smilede til mig og sagde: "Vi befinder os nu ca. 80.000 km fra din planet."

Firkon gav tegn til mig om at komme hen til et af køjerne, idet han sagde: "Måske har du lyst til at se, hvordan rummet egentlig ser ud." Jeg glemte hurtigt min skuffelse, da jeg så ud. Jeg blev forundret over at se, at rummets baggrund er fuldstændig sort. Dog fandt åbenbarelses steder hele vejen rundt om os, som om milliarder og atter milliarder af ildfluer flagrede om alle vegne, bevægede sig i alle retninger, sådan som ildfluer har for vane. Disse havde imidlertid mange farver; det var som en kæmpemæssig, himmelsk fyrværkeriforestilling, som var smuk indtil ærefrygt.

Netop som jeg kom med et begejstret udbrud over denne uhyre pragt, foreslog Firkon, at jeg nu skulle se tilbage mod Jorden og se, hvordan vor egen lille klode tog sig ud på denne afstand.

Det gjorde jeg, og til min overraskelse udsendte Jorden et hvidt skær, der mindede stærkt om Månens; blot var det ikke så rent som Månens set fra Jorden en klar aften. Den hvide glød, der omgav Jordens legeme, var diset, og dens størrelse svarede til Solens, som vi ser den stige op over horisonten en tidlig morgen. Der kunne overhovedet ikke iagttages kendetegn på vor planet. Den lignede blot en stor lyskugle under vore fødder. Herfra kunne man aldrig have gættet, at der myldrede et utal af livsformer på den.

I denne højde af 80.000 km havde piloterne indstillet deres robotkontroller, og Ilmuth om hen til os, idet hun forklarede: "Hver pilotkabine har sin robot. De kan arbejde hver for sig eller sammen, og de kan fuldstændig styre skibets kurs, ligesom de kan advare os imod enhver fare, der nærmer sig."

Den mandlige pilot blev på sin post, og Ilmuth forklarede: "En af piloterne i hvert kontrolrum skal altid være på vagt."

Så spurgte hun, om jeg havde lyst til at kigge nærmere på pilotens instrumenter.

Ved siden af hvert sæde var der et lille instrument, der mindede lidt om et rør; det var anbragt i gulvet og nåede højt nok op til, at piloten med lethed kunne kigge ned i det.

"Dette," forklarede Ilmuth, "er forbundet med det teleskop, som du måske lagde mærke til i det store kontrol- eller kortrum, gennem hvilket du først kom ind i skibet."

Teleskopet fungerede imidlertid ikke i dette øjeblik, og jeg sluttede, at det kun blev bragt i anvendelse, når skibet virkelig befandt sig på en interplanetarisk flyvning, eller måske også når det svævede, så man kunne foretage observationer og studier.

Hele gulvet i denne del af opholdsrummet bestod af en glaslinse som den, der var i rekognosceringsfartøjet. Imidlertid var rumskibets hældning i dette specielle øjeblik en sådan, at jeg havde været nødt til at knæle ned for at se igennem det.

Rummet og aktiviteten deri holdt mig tryllebundet, medens jeg anstrengte mine øjne i et forsøg på at se alt, hvad der foregik derude. Bortset fra ildflueeffekten så jeg en hel del store, lysende objekter fare gennem rummet. Så vidt jeg kunne se, brændte de større legemer ikke, men glødede bare. Især forekom et af dem mig at udsende tre tydelige farver - rødt, violet og blå. Jeg spurgte, om det kunne være et andet rumskib.

"Nej," svarede Ilmuth med et smil; men hun gav ikke nogen yderligere forklaring.

Jeg bemærkede også, at der nu og da passerede mørke genstande af forskellig størrelse,

og de var mørkere end selve rummet. Imidlertid syntes ingen af disse flyvende objekter at berøre skibet. Undertiden blev de mørke objekter delvis selvlysende. Jeg fik at vide, at de var det, vi kalder meteoritter, som kun bliver synlige for os på Jorden, når de skaber en gnidning ved at passere gennem vor atmosfære.

Jeg spurgte, hvad det var, der forhindrede dem i at ramme skibet, når de tilsyneladende havde kurs lige imod os.

”Skibet selv,” forklarede Firkon, ”udnytter naturkraften - jeg tror nok, I kalder den for 'elektromagnetisk kraft' - og skibet har altid et overskud af kraft. Noget af dette overskud spredes gennem skibets overflade ud i rummet i en vis afstand, undertiden kun et kort stykke, selv om indflydelsen til tider kan strække sig adskillige kilometer ud i rummet. Dette virker som et skjold imod alle partikler eller 'rumrester', som I på Jorden kalder dem, idet sådanne ting frastødes af denne konstant udstrålende kraft.“

Han fortsatte med at forklare, at alle legemer i rummet er negative i forhold til rummet og faktisk bevæger sig i et hav af elektromagnetisk kraft. Derfor frastøder en negativ udstråling alle negative legemer, medens det samtidig forhindrer skibet i at blive opvarmet på grund af gnidningsmodstanden.

Jeg kunne have opholdt mig der i timevis for at nyde dette smukke syn; men der blev kun skænket os et kort tidsrum, før piloterne atter tog plads, hvorpå vi vendte tilbage til den højde af 12 km, hvori skibet havde svævet, da vi først var ankommet.

Det var ikke til at mærke nogen dykken eller vending i skibets bevægelse. Denne var så blid, at man næppe lagde mærke til den, og den eneste lyd, der kunne høres, var noget, der var lige så svagt som en elektrisk ventilator i funktion.

Ingen af os var blevet forsynet med specielt hovedtøj eller åndings- eller ligevægssapparater; men min hjerne var klar og årvågen i enhver henseende hele tiden.

Jeg blev slået af den kendsgerning, at alle de instrumenter, jeg hidtil havde set overalt på skibet, syntes at blive dirigeret af trykknapper; og jeg så intetsteds noget, der blot svagt lignede et våben til ødelæggelse; men efter at have iagttaget naturkraftens frastødning ude i rummet, sådan som den blev kontrolleret gennem skibets udstrålinger, havde jeg en stærk fornemmelse af, at denne kraft meget effektivt kunne anvendes til selvforsvar, hvis en sådant behov nogen sinde skulle opstå.

Firkon besvarede min tanke ved at sige: ”Ja, sådan forholder det sig. Indtil nu har det ikke været nødvendigt. Ydermere ville vi, dersom det blot drejede sig om vore liv kontra vore brødre - selv vore krigsførende brødre på Jorden - hellere selv lade os udslette end slå et medmenneske ihjel.“

Denne enkle erklærings videre aspekter rørte mig dybt. Jeg kunne ikke lade være med at tænke bedrøvet over det vidt forskellige synspunkt, som vi mennesker på Jorden indtager; jeg tænkte på de adskilte folkeslag, de nationer, der selv nu er i gang med et kapløb om at producere endnu frygteligere ødelæggelsesvåben, der ville kunne bringe død, lidelser og sygdomme til stadig flere millioner af deres medmennesker over hele verden. Jeg tænkte på den hadets trossætning 'fjenden', der bliver indgivet i de unge mænds sind som en nødvendig del af forberedelsen til drab. Thi det er ikke naturligt for det naturlige menneske, der blot forstår en smule af sin plads i skabelsen, at nære ønske om at dræbe. Jeg tænkte på den ubeskrivelige blasfemi, der opstår gennem de bønner, der henvendes til den kærlige, evige Fader for os alle sammen; bønner, der anmoder Ham om at velsigne dem til på denne måde at forråde selve menneskekærligheden i deres arv.

Såvel Ilmuth som Firkon var tavse, mens disse tanker for gennem mit sind. Selv om jeg mange gange tidligere havde funderet over netop disse ting, havde de aldrig før gennemtrængt min bevidsthed med en sådan skarphed, og jeg vidste, at det aldrig ville forsvinde ud af min erindring. Et øjeblik senere gjorde Firkon mig opmærksom på et instrument, der ikke var større end en almindelig radio, og som havde en slags TV skærm. ”Med denne,” forklarede

han, ”kan vi afbilde og registrere alt, hvad der finder sted nede på Jorden eller på enhver planet, som vi enten passerer eller svæver over. Ikke blot kan vi høre det talte ord; men billederne opfanges og vises på skærmen. En indre mekanisme nedbryder disse til lydvibrationer, der på samme måde bliver oversat til ord på vort eget sprog, og alt dette bliver registreret på en måde, der svarer til jeres egne båndoptagere. ”

For at gøre dette yderligere klart for mig sagde han, at alle ord består af vibrationer eller skalaer, der kan sammenlignes med en oktav i musikken, ligesom alle melodier er sammensat af bestemte toner. Når man kender denne lov, kan man lære sig et hidtil ukendt sprog i løbet af kort tid. Når der opdages mærkelige vibrationer, bliver de omdannet til billedform, der nøjagtigt viser, hvad de mærkelige ord eller deres vibrationer betyder. Jeg behøver næppe at fortælle, at det bånd, han viste mig, ikke lignede noget som helst, jeg havde set nede på Jorden.

For mig lød det alt sammen som en 'kryds og tværs', og uden tvivl fremgik min forvirring tydeligt af mit ansigt. Under alle omstændigheder b Ilmuth muntert og spurgte: ”Ville det overraske dig at høre, at menneskeracer, der har boet på din Jord for mange århundreder siden, udmærket forstod de universelle love for lyd og vibrationer og bragte dem i anvendelse?” Jeg erklærede, at jeg længe havde næret mistanke om noget sådant.

”Selv om denne viden er gået fuldstændig tabt for jeres civilisation af i dag,” vedblev Ilmuth, ”er der hist og her enkelte mennesker, der er ved at vågne op til en svag erkendelse af mulighederne. På de andre planeter er disse love en grundlæggende lære i vore undervisningssystemer. Med disse love som grundlag kan eleverne meget hurtigt tilegne sig stof på alle områder, der vedrører viden og udtryksformer,”

Da samtalen var nået til dette punkt, sagde Firkon: ”Nu må vi vende tilbage til dagligstuen,” og medens jeg tog et skridt baglæns for at lade Ilmuth gå foran, spurgte jeg, hvorfor man praktisk talt ikke mærkede nogen bevægelse inden i dette store fartøj, den gang det steg fra en højde af 12 km til 80.000 km.

”Ganske simpelt fordi skibet er konstrueret til at sørge for al den slags,” svarede Firkon, og han tilføjede, ”ligesom det er tilfældet med jeres undervandsbåde.”

Igen var jeg forbløffet over at erfare, hvor meget disse mennesker vidste om os og vor udvikling på Jorden.

”Jeres undervandsbåde,” fortsatte han, ”bevæger sig under vandets overflade i store dybder, og alligevel mærker besætningen kun forholdsvis lidt til den bevægelse, som deres instrumenter registrerer. Desuden har mandskabet det ganske bekvemt, for jeres undervandsbåde er blevet omhyggeligt konstrueret. Faktisk er der ikke megen forskel mellem et skib, der sejler under vandet, og et, der rejser gennem det ydre rum bortset fra, at vore skibe bliver drevet frem af naturlig kraft, medens jeres er afhængige af kunstige former for kraft.”

Det forekom mig, at den forskel, han omtalte, var ganske enorm; men det sagde jeg ikke, og Firkon vedblev: ”Når I får lært at bruge den naturlige kraftkilde, der er til stede overalt i Universet, vil også I kunne bygge undervandsbåde, der - ligesom nogle af vore - kan stige op til oceanets overflade og fortsætte videre opad i atmosfæren og ud i rummet.”

Dette mindede mig om to tilfælde, der var blevet rapporteret i begyndelsen af 1951. I det første tilfælde faldt to 'missiler' fra en fuldstændig klar himmel ned i Inchon bugtens vande ud for Koreas vestkyst. Missilerne faldt ned tæt ved et forankret hangarskib, *Gardiner's Bay*, og de fik vand-søjler til at hæve sig op til en anslået højde af 30 meter. Rapporten sagde, at 'missilerne' atter blev set hæve sig op af vandet og stige videre, indtil de blev tabt af syne. Den anden hændelse fandt sted ud for Skotlands kyst og var næsten identisk med den første.

Firkon, der øjensynlig opfangede min tanke, sagde: ”Det var ganske korrekt, at du kaldte det fotografi, du var i stand til at tage af denne slags rum-skibe, for 'af undervandstypen'.”

På dette tidspunkt i vor samtale kom vi ind i den store salon, hvor vi havde efterladt

Ramu i selskab med den ældre mand. De sad stadig og talte sammen på deres eget sprog. Da vi nærmede os, rejste de sig, gik hen imod et lille bord med nogle stole omkring og gjorde tegn til, at vi skulle slutte os til dem.

Disse stole lignede snarere spisestue- eller kontorstole, men viste sig at være langt mere komfortable. Da vi satte os, kom Kalna og Orthon hen og sluttede sig til vor gruppe.

På bordet stod der krystalbægre, der var fyldt med en klar væske, som jeg fandt meget forfriskende. Smagen var sød og aromaen flygtig, udsøgt og fristende. Konsistensen var lidt tæt og af den slags, man nipper til. Jeg fik navnet at vide på den frugt, hvoraf denne saft var udvundet, men kunne ikke komme i tanke om nogen jordisk aroma, der kunne sammenlignes dermed.

Hele det tidsrum, der var forløbet, siden jeg havde forladt Jorden og indtil dette øjeblik, beløb sig ikke til stort mere end en time; men i løbet af dette korte tidsrum var hele mit liv og min forståelse blevet udvidet til en langt dybere opfattelse af Universet, end jeg var nået til i løbet af samtlige de 61 år, jeg havde levet på Jorden.

Da vi nu sad omkring bordet, rettede vi alle vort blik imod den ældre rummand, og han begyndte at tale. Skønt det først var senere, at man forklarede mig hans stilling på samtlige planeter, var det umuligt ikke at føle, at jeg sad over for et meget højt udviklet væsen, og alle de tilstedeværendes holdning antydede klart, at de ligesom jeg følte sig meget ydmyge i hans nærværelse. Jeg erfarede, at hans alder i hans nuværende legeme var henvend tusind år.

Den følgende time, hvorunder han talte til os, forekom mig som et minut. Alle lyttede med intens opmærksomhed og uden afbrydelse til denne mand af stor visdom.

kunstmaler her af Gilbert Williams

5. kapitel

MØDE MED EN MESTER

”min søn“, sagde den store læremester, ”du er blevet bragt hertil og har fået forevist, hvad der befinder sig i vore små fartøjer og i dette store transportskib. Du har kun rejst en kort strækning i hvert af disse fartøjer, men langt nok til at give dig megen viden, som du kan lade gå videre til dine medmennesker på planeten Jorden. Du har set, hvordan det ydre rum ser ud, og at det virkelig hele tiden er aktivt, opfyldt med partikler, der bevæger sig, og på grundlag af hvilke alle livsformer til slut bliver bragt til eksistens. Der er hverken begyndelse eller afslutning derpå.

I rummets uendelighed er der utallige legemer, som I på Jorden kalder planeter. De varierer i størrelse ligesom alle skabte ting; men de ligner i meget høj grad jeres verden og vor, og de fleste af dem er befolkede og regeres af skabninger som jer og som os. Medens nogle af dem først er ved at nå det punkt, hvor de er i stand til at opretholde sådanne former som vore, er andre endnu ikke nået til dette udviklingsstadium i deres vækst; for du må forstå, at verdener er ikke andet end 'former', og også de må gennemgå den lange vækstperiode, som alle former oplever, lige fra den mindste til den største.

Hver af planeterne bevæger sig i samspil med et antal andre planeter omkring en central sol efter en perfekt timeplan, idet de danner en enhed eller det, du ville kalde et system. Efter hvad vi har erfaret under vore rejser, er der i hvert enkelt tilfælde tolv planeter i et system. Yderligere er tolv sådanne systemer forenet omkring en central kerne, der kan sammenlignes med vor Sol. Disse udgør det, som nogle af jeres videnskabsmænd kalder et 'ø-univers'. Vi har grund til at tro, at tolv sådanne universer tilsammen udgør en uhyre stor enhed i Faderens hus med de mange boliger... osv. uden at der er nogen ende derpå.

På vor planet og på andre planeter i vort system er den form, som I kalder 'menneske', vokset og gået fremad i intellektuel og social henseende gennem forskellige udviklingstrin og frem til et punkt, der er ufatteligt for folk fra jeres planet. Denne udvikling er kun blevet fuldbyrdet ved at holde fast ved det, I ville kalde for naturlovene. På vore planeter er den kendt som vækst i kraft af at følge de love, der er givet af den altoverskyggende intelligens, der regerer over al tid og alt rum.

Som du har set, rejser vi gennem rummet lige så let, som du går gennem et værelse. Det at rejse gennem rummet er ikke vanskeligt for dem, der har lært sig de love, inden for hvilke alle legemer lever og bevæger sig - såvel planeter som mennesker. Det bliver da erkendt, at afstanden mellem to sådanne legemer i rummet, eller den, der findes mellem planeter, overhovedet ikke er nogen afstand, sådan som I opfatter den i jeres verden.

Husk på, at der var engang, da afstandene mellem de landområder på din Jord, som I kalder fastlande, blev anset for at være store, og der krævedes megen tid for at rejse fra det ene til det andet fastland. Nu har jeres fly afkortet denne afstand til en forholdsvis lille brøkdel af den tid, der tidligere var påkrævet. Alligevel er afstandene de samme. Og på samme måde vil det forholde sig, når I øger jeres viden og lærer de love at kende, der virker i det uendelige rum.

Et andet aspekt, som I endnu ikke har fået nogen idé om, er, at ethvert legeme, der tilhører et menneskeligt væsen, kan have det lige så behageligt på den ene planet som på den anden. Selv om der er visse forskelle i de atmosfæriske tilstande, afhængigt af planetens størrelse og alder, er disse kun en smule større end dem, I oplever på jeres planet mellem havoverfladen og et bjerg, der er et par kilometer højt. Vise mennesker bliver mere påvirkede af sådanne forandringer end andre; men alle kan akklimatiseres med tiden.“

Idet jeg huskede den populære opfattelse af klodsede hjelme samt rør og dippedutter,

sådan som de afbildes lige fra tegneserierne til de formodede eksperters alvorlige teorier, spekulerede jeg over, om vores verden var den lavest udviklede i hele Universet.

Denne store læremester læste mine tanker og fortsatte uden afbrydelse:

”Nej, min søn. Jeres verden er ikke den lavest udviklede i Universet. Jeres er godt nok den mindst udviklede i vort eget system; men længere ude findes der nogle verdener, hvis mennesker endnu ikke er nået frem til jeres standard hverken i social eller i videnskabelig henseende. Der findes ligeledes verdener, hvor udviklingen er langt fremskredet på det videnskabelige område, men er forblevet lav med hensyn til den personlige og sociale forståelse, selv om rummet er blevet besejret.

I vort system rejser menneskene på alle planeter med undtagelse af jeres Jord frit gennem rummet; nogle blot et kort stykke, medens det lykkes andre at tilbagelægge store afstande, der fører dem til systemer uden for vort eget.

Jeres forståelse af livet og af Universet er meget begrænset. Som følge heraf har I mange falske forestillinger om andre verdener og om Universets sammensætning - og et ringe kendskab til jer selv! Men det er også sandt, at der hos mange jordboere, der søger sandheden af et oprigtigt hjerte, findes et voksende ønske om en større forståelse. Vi, der har rejst ad den vej, som I nu er inde på, er villige til at hjælpe og give af vor viden til enhver, der vil modtage den.

Den første kendsgerning, som I må gøre jer klart, er, at beboerne i de andre verdener i grunden ikke er forskellige fra menneskene på Jorden. Formålet med livet i de andre verdener er i grunden det samme som i jeres. Hvor dybt den end kan være begravet, bor der i hele menneskeheden en længsel efter at stige til noget højere. Det undervisningssystem, I anvender på Jorden, er i en vis grad præget af det samme mønster, som livet udvikler sig efter ude i Universet. For i jeres skoler avancerer I fra klasse til klasse og fra skole til skole hen imod en højere og mere fuldstændig uddannelse. På samme måde udvikler mennesket sig videre fra planet til planet og fra system til system hen imod en stadig højere forståelse og udvikling i universel vækst og tjeneste.“

Da han fremlagde dette billede, forstod jeg ham sådan, at det skulle betyde, at de enkelte mennesker på Jorden ville stige til en planet på et højere udviklingsstrin, når de var parat dertil. Jeg spekulerede over, om vi en skønne dag, mens vi stadig befandt os på Jorden, ville komme til at lære de love, der behersker rummet, og blive i stand til at besøge disse andre verdener, sådan som de selv kunne.

Mesteren fremkom ikke med noget specielt svar på mit tænkte spørgsmål, men fortsatte: ”I mennesker på Jorden er bundet af det, I kalder 'tid'. Men selv ifølge jeres egne begreber om tid vil I blive forundret over den hurtighed, hvormed I kan nå ud til andre planeter, når det engang lykkes for jer at rejse i rummet.

Med henblik på denne færd kommer I til af opfinde nye ord. I siger om vore fartøjer - I kalder dem tallerkener - at de flyver; en vending, der passer til den måde, jeres egne fly bevæger sig på; men vi flyver ikke i den betydning, som I lægger i ordet. Vi neutraliserer atmosfæren ved hjælp af en mekanisk proces. I bruger vendingen 'at ophæve tyngdekraften'. På denne måde hindres vi ikke af atmosfærens indvirkning eller modstand. Dette er årsagen til, at vore fartøjer er i stand til at foretage de bratte kursændringer under flyvningen og til at bevæge sig med de hastigheder, der i så høj grad har mystificeret jeres flyvere og videnskabsmænd.

Vi kunne fortælle dig meget om, hvordan man kontrollerer tyngdekraften;

denne viden er nødvendig både for sikkert at kunne nærme sig og forlade en hvilken som helst planet. Vi ville med glæde give dig denne viden, der har hjulpet os så udmærket, hvis det ikke var, fordi I endnu ikke har lært at leve med hinanden i fred og broderkærlighed til lykke for alle mennesker, sådan som vi gør det på de andre planeter. Dersom vi afslørede denne kraft for dig eller for noget andet jordmenneske, og dersom den blev offentligt kendt,

ville nogle af jer hurtigt konstruere rumskibe til rejser i rummet, montere kanoner i dem og tage ud på jagt i et forsøg på at erobre og besætte andre verdener.

Du ved, at der findes visse grupper i din verden, der allerede har rejst krav om ejendomsret til Månen for at kunne udnytte den som militærbase. Mange jordiske videnskabsmænd nærer det håb, at de i en ikke alt for fjern fremtid vil få held til at bygge rumskibe som vore med henblik på interplanetariske rejser. Det er absolut muligt, at det vil blive gjort. Men det vil ikke blive tilladt jordmenneskene hverken at komme mange ad gangen eller at blive boende hos os, før de har lært at åbne sig for det altomfattende liv, som det leves af mennesker i andre verdener i stedet for det selviske, personlige liv, der findes på Jorden i dag. Og der vil være meget for jer at lære om det ydre rum, for det er i selve rummet, at I vil komme til at rejse.“

Jeg mindedes en lignelse, jeg ofte havde brugt, idet jeg sammenlignede rummet med et uhyre ocean, der er i konstant bevægelse. Og jeg tænkte nu, at ligesom vore oceangående skibe bevæger sig hen over eller igennem oceanets bølger, bevæger disse interplanetariske skibe sig på bølgerne af aktiviteten i rummet.

“Ja,“ sagde mesteren, ”det kommer det temmelig nær, og efterhånden som jeres videnskabsmænd kommer i gang med dette princip, vil de komme til en ny forståelse. Thi naturen selv vil afsløre sine hemmeligheder for alle, der søger med et åbent sind.

Som du har fået at vide, rejser vi gennem rummet for at lære. I vore skibe er der mange instrumenter, hvoraf du har set nogle, samt mange andre, som du endnu ikke har set. Selv om I på Jorden har indordnet alle vore fartøjer under kategorien 'tallerkener', har vi mange slags i mange størrelser og til mange formål. De største er aldrig kommet inden for atmosfæren af jeres planet. Faktisk er de aldrig kommet inden for en afstand af flere millioner kilometer fra Jorden. Vi kan ikke sætte de mange tusinde menneskers liv på spil, som rejser i disse gigantiske skibe, for hvis der skulle ske noget, der tvang os til at lande på Jorden, før jeres folk er nået til en større forståelse, ville vore befinde sig i en farlig situation.

Min søn, vort vigtigste formål med at komme til dig på dette tidspunkt er

63

at advare jer mod den alvorlige fare, der truer menneskene på Jorden i dag. Eftersom vi ved mere, end nogen af jer endnu kan forestille sig, føler vi det som vor pligt at oplyse dig, dersom vi kan. Dit folk kan enten tage imod den viden, vi håber at kunne give det gennem dig og andre, eller det kan vende det døve øre til og ødelægge sig selv. Valget beror på Jordens beboere. Vi kan ikke diktere jer noget.

Under dit første møde med vor broder her antydede han over for dig, at bombeeksplosionerne på Jorden havde vor interesse. Her har du grunden dertil. Selv om kraften og udstrålingerne fra forsøgsekspllosionerne endnu ikke er nået ud af Jordens kraftfelt, sætter disse udstrålinger jordmenneskenes liv i fare. En nedbrydning vil sætte ind, og den vil med tiden fylde jeres atmosfære med de dødbringende elementer, som jeres videnskabsmænd og jeres militær har indesluttet i det, I kalder 'bomber'.

Den energi, der bliver frigivet af disse bomber, når ikke længere ud i øjeblikket, eftersom partiklerne er lettere end jeres egen atmosfære, men tungere end selve rummet. Skulle menneskeheden på Jorden imidlertid under en total krig slippe sådanne kræfter løs imod hinanden, kunne en stor del af Jordens befolkning blive tilintetgjort, jordbunden blive gjort steril, vandene blive forgiftede og en hindring for alt liv i mange år fremover. Det er muligt, at selve jeres planet kunne blive skamferet i en sådan grad, at det ville ødelægge balancen i vor galakse.

Dette var de virkninger, der ville berøre jeres verden direkte. For os kunne rejserne gennem rummet blive vanskelige og farlige i lang tid fremover, eftersom de energier, der frigives under en sådan mangfoldighed af eksplosioner, da ville trænge gennem jeres

atmosfære og ud i det ydre rum. “

Jeg spekulerede på, om og i hvilken 'udstrækning de ville føle sig berettiget til at standse os, dersom krigen virkelig skulle komme.

Mesteren besvarede mit tænkte spørgsmål, idet han sagde: “Som du ved, kunne vi med vort kendskab til anvendelsen af og kontrollen over energier, der er langt kraftigere end dem, vore brødre på Jorden har lært at bruge, tilintetgøre jeres styrker med vor større kraft, dersom vi ønskede det; men husk, hvad du har fået at vide: Vi dræber ikke vore medmennesker, end ikke i selvforsvar. Vi forsøger på, og vi vil fortsat forsøge på at forhindre en sådan krig ved at bringe menneskene på Jorden bevidsthed om, hvad de da ville stå i begreb med at gøre. Thi intet menneske fører krig undtagen af uvidenhed. “

Der tændtes et lys i hans øjne, og han syntes at betragte et indre og skønt syn, da han blidt fortsatte: ”Og det menneske eksisterer ikke, som aldrig

har drømt om det, I kalder Utopia, eller den næsten perfekte verden. Der findes intet, som mennesket nogen sinde har forestillet sig, der ikke er blevet til virkelighed et eller andet sted. Og derfor eksisterer der intet, som det ikke er muligt at nå. Dette er også muligt for jer på Jorden. For os på de andre planeter i Mælkevejen er dette Utopia nået. Der findes dem hos jer, der har sagt: ”Hvor ensformig må perfektionen ikke være!“ Således forholder det sig ikke, min søn, thi der er grader af perfektion, ligesom der findes grader af alting. Vi er lykkelige i vore verdener; men vi stagnerer ikke. Netop som man kommer til toppen af en bakke, som man har set nedefra, får man en anden høj at se, og sådan er det altid med fremskridtet. Man må passere den dal, der befinder sig mellem højderne, før man kan klatre op ad den næste bakke.

Forståelse af de universelle love virker både opløftende og begrænsende. Som det er hos os nu, kunne det også være på jeres planet. Højnet af jeres viden ville den samme forståelse gøre det umuligt for jer at fare voldsomt frem mod jeres brødre. I ville da vide, at den samme overbevisning, der bor i hvert enkelt væsen, og som får ham til at føle, at han har fået det guddommelige privilegium at leve sit eget liv og forme sin egen skæbne, selv om det skulle ske gennem prøvelser og fejltagelser, i lige høj grad kan tilpasses enhver gruppe, nation eller menneskerace.

Ganske som der er mange veje, der fører nedad og bort fra fremskridtet, findes der mange, der fører opad. Selv om et menneske skulle vælge den ene, og et andet menneske den anden vej, behøver dette ikke at adskille dem som brødre. Faktisk kan den ene lære meget af den anden, dersom han ønsker det. Thi i den ubegrænsede skabelses uendelighed findes der ingen vej, der er den eneste rette.

På jeres planet har vi mange gange hørt vendingen 'vejen til lykke'. Det er et udmærket udtryk, for fremskridt er netop lykke, og den ligger langs kanten af den sti, der fører opad, lige fra dens begyndelse. Og lykke gør mennesker til brødre, der er tolerante over for et andet menneskes bestræbelser, selv om disse skulle være af en anden natur end deres egen.

Der er intet i vejen hverken med jeres planet eller med dens mennesker, bortset fra at de i deres mangel på forståelse er som børn i det ene og øverste væsens universelle liv. Du har fået at vide, at vi efterlever Skaberens love på vore planeter, medens man på Jorden endnu kun taler om dem. Dersom I blot ville leve efter de forskrifter, som I nu kender til, ville Jor¹/₂dns folk ikke drage ud for at slagte hinanden. De ville arbejde med sig selv, med deres egne grupper og deres egne nationer for at opnå lykken og det gode i den del af verden, hvor de blev født, og som de følgelig kalder deres 'hjem'.

65

Jeg tror, at det ville forbyde Jordens mennesker at vide, hvor hurtigt der kunne opstå en forandring over hele planeten. Nu, da I har nyhedsmedier til verdensomspændende udsendelser, ville budskaber, der ansporede alle til kærlighed og tolerance, i stedet for til

mistænksomhed og forbehold, finde modtagelige hjerter. Thi den største del af Jordens befolkning er træt af strid og dens efterveer. Vi ved, at de som aldrig før hungrer efter viden om en levemåde, der vil befri dem. Vi ved, at der er frygt og forvirring i deres sind, fordi de har set og mærket resultaterne af to store krige, der kun har tjent til at så kimen til en ny.

Med de modtagelige hjerter og sind, der findes alle vegne på din planet, er det derfor ikke for sent. Men det haster, min søn! Gå derfor videre med din mission med den Uendelige Faders velsignelse og føj din stemme til de andres, der også bærer dette håbets budskab.”

6. kapitel

SPØRGSMÅL OG SVAR

Efter et øjeblik tavshed, under hvilken ingen rørte sig, rejste mesteren sig, og alle de tilstedeværende gjorde det samme. Han stod

stille et øjeblik med hænderne hvilende på stolens ryg og så mig dybt ind i øjnene. Jeg vil aldrig glemme det udtryk af overordentlig venlighed og medlidenhed, der stod at læse i dem. Det var ligesom en velsignelse, og samtidig følte jeg en ny styrke opstå i mig.

Med en afskedsgestus, der omfattede alle de tilstedeværende, drejede han om på hælen og forlod værelset. Stilheden forblev ubrudt i adskillige øjeblikke efter, at han var gået.

Jeg kunne stadig ikke finde på noget at sige. Det blev Kalna, der brød stilheden, og hun sagde blidt: ”Også for os er det altid et privilegium at lytte til dette store væsens ord.“

Ramu, manden fra Saturn, brød spændingen, og jeg er sikker på, at han gjorde det med vilje. ”Før vi bringer dig tilbage til Jorden, har vi fået en

frist, hvori du kan stille alle de spørgsmål, der ligger dig på sinde. Du behøver ikke at begrænse dem til det alvorlige emne, som mesteren netop har talt om,“ tilføjede han med et smil, ”eftersom intet af det, der interesserer dig, vil forekomme os andre trivielt.“

Jeg så taknemligt på ham, medens vi atter satte os. Det forekom mig, at Ramu havde ment, at jeg nu kunne stille mine spørgsmål direkte i løbet af det, der sandsynligvis ville blive en ganske almindelig samtale, og ikke bare støtte mig til telepatien. Jeg fremførte det spørgsmål, der lå fremmest i mine tanker.

”Kunne de drastiske forandringer mange steder i vore atmosfæriske forhold siden atombombeforsøgene have noget at gøre med frigivelsen af denne energi?“

”Det har de så sandelig!“ svarede Ramu, ”og det er ikke noget, vi gætter os til. Vore instrumenter har registreret disse resultater. VI VED!“

”Jeg gad vide,“ sagde jeg langsomt, ”om du ville bryde dig om at fortælle lidt mere om grunden til, at du stadig finder det forkert at gøre nogle få fortræd til fordel for de mange, selv om krig på vor Jord ville skabe en fare for rejserne gennem rummet for de millioner, der bor på andre planeter.“

”Vi vil forsøge på at forklare det,“ svarede Orthon. ”For alle os, der fra fødselen er blevet indstillet på et helhedssyn, er det ganske utænkeligt at være ulydig imod det, vi véd er de universelle love. Disse love er ikke skabt af noget menneske. De var til i begyndelsen, og de vil vare ved i al evighed. Underkastet disse love må hvert enkelt menneske, hver gruppe mennesker, alt intelligent liv i hver verden selv træffe afgørelse om sin egen skæbne uden indblanding fra andre. Man kan give råd, javist. Instruktion, javist. Men foretage en indblanding, der fører til ødelæggelse aldrig!“

Hans blik synes at spørge, om han havde gjort sagen mere klar.

Firkon, manden fra Mars, talte for første gang: ”Du forstår kraften af tankeformer. Bortset fra vore fysiske missioner på Jorden må vi alle holde fast ved den antagelse, at Jordens folk af sig selv vil vågne op til erkendelsen af den katastrofe, som de styrer hen imod.

”Jeg forstår,“ sagde jeg langsomt, da sagen virkelig stod mig klart.

”Vi ved, at kraften i denne tanke, der uophørligt udsendes til alle vore brødre på Jorden, har fået mange til at skifte sind,“ sagde Ramu.

”Vi er ligesom du og mange andre mennesker på din planet klar over,“ påpegede Ilmuth, ”at jeres luftstyrker og regeringer *véd*, at vore skibe, der bliver set på jeres himmel, kommer fra det ydre rum, og at de kun kan være konstrueret og styret af intelligente væsener fra andre planeter. Mænd, der sidder på høje poster i jeres regeringer, er blevet kontaktet af os. Nogle af dem er gode mennesker, som ikke ønsker en krig; men selv de gode mennesker på jeres planet kan ikke fuldstændig befri sig for den frygt, der er blevet næret af mennesket selv på jeres planet i århundredernes løb.“

”Det samme gælder for jeres piloter overalt på Jorden,“ sagde Kalna roligt, ”mange af dem har set vore skibe atter og atter; men de har fået mund-kurv på og er blevet advarede; kun få af dem tør sige deres mening.“

”Det samme gælder for jeres videnskabsmænd,“ tilføjede Firkon.

Igen begejstredes jeg over deres kendskab til vor verden og dens folk. ”Så kunne det se ud til,“ sagde jeg, ”at svaret i hovedsagen beror hos den jævne mand på gaden, når man ganger ham med de mange millioner over hele verden.“

”Det ville være jeres styrke,“ indrømmede Firkon hurtigt, ”og dersom de i tilstrækkeligt antal ville tale imod krigen overalt, ville nogle ledere i forskellige egne af jeres verden med glæde slå til.“

Jeg følte, at denne samtale havde bidraget meget til min forståelse, og jeg blev opfyldt af håb. Næsten uden at være klar over, at jeg var ved at gøre det, ændrede jeg samtaleemne og sagde: ”Mon I ville forklare mig lidt mere om den mekanisme, jeg så inde i pilotkabinen - den, der registrerer lyde, der bliver oversat til billeder på skærmen.“

”Naturligvis,“ sagde Orthon. ”En af de vigtigste anvendelser er, at den sætter os i stand til uden besvær at lære et hvilket som helst sprog. Naturligvis taler de af os, der virkelig bor og arbejder på jeres planet et stykke tid, med en bedre accent. Dog er det hos os som hos jer; nogle har en bedre sprogsans end andre og kan lære at tale fejlfrit, uden at der er tale om en direkte kontakt med folk.“ Her smilede han og mindede mig om den pantomimiske samtale, vi havde ført ved vort første møde, idet han tilføjede: ”Det var af den yderste vigtighed, at jeg fik afprøvet din evne til at udsende og modtage telepatiske budskaber. Som et resultat af dette er du her nu!

”Vi kender udmærket jordmenneskenes skepsis med hensyn til alt, hvad der ligger uden for den personlige oplevelses snævre grænser. Det var af denne grund, at det budskab, jeg gav dig, var af universel karakter. Vi vidste, at selv om forståelsen af sådanne skrifter gik i graven sammen med civilisationer, der gik til grunde for længe siden, findes der nogle få mennesker rundt om i jeres verden i dag, der kunne oversætte dem. Med sådanne oversættelser er det kun den, der stædigt holder fast ved sin vantro, der stadig kan nægte at tro.“

”Det er et held,“ sagde Kalna med et muntert smil, ”at i hvert fald telepatien er blevet accepteret som en fastslået kendsgerning af videnskabsmændene i jeres verden!“

”Forstår du,“ sagde Orthon, ”vi havde dig i kikkerten i nogle år, før jeg kontaktede dig til slut, og vi var sikre på, at dit kendskab til telepati ville være passende. Dette blev bevist ved den endelige prøve ved vort første møde.“

”Prøvede du mig også i andre henseender?“ spurgte jeg.

”Det skal jeg love dig for! Forstår du, eftersom du havde fotograferet vore fartøjer i adskillige år, kom dine tanker uundgåeligt til os. Vi følte oprigtigheden i din interesse. Der stod blot tilbage at undersøge, om og hvordan du ville overføre denne interesse til handling, hvor godt du kunne stå og tage imod den latter og skepsis, der måtte møde dig, og om du ville føle dig fristet til at bruge dine kontakter med os til selvforherligelse eller i handelsøjemed.“

”Du har bestået alle prøverne med vajende faner og klingende spil,“ sagde Ilmuth varmt.

”udsat for al den hån og vantro - selv da ægtheden af dine fotografier blev draget i tvivl - så vi, hvor trofast du forblev mod det, som du inderst inde vidste var sandt.“

Denne opmuntring fyldte mig med lykke, og jeg vidste, at med sådanne venner ville enhver vaklen være umulig.

”Der var også en anden ting, som vi måtte vide,“ sagde Ramu, ”med hensyn til din diskretion og dømmekraft. For eksempel var der visse ting, som mesteren afslørede for dig i aften, og som endnu ikke måtte fortælles videre til dit folk, hvilket han gjorde klart. I en verden som jeres er det meget fristende for de fleste mennesker at gøre sig selv interessante ved at forfalde til at afgive erklæringer, der kan vække opmærksomhed. Desuden kan alt det, som du nu har fået lov til at fortælle om, ikke fortælles til andre, hvis du er viis. Her er det, at din gode dømmekraft kommer ind i billedet. Når alt kommer til alt, har du viet den bedste del af dit liv til at undervise i de universelle love, så vidt som du kendte dem. Herigennem lærte du på udmærket måde, at det ikke blot er nytteløst, men ofte farligt at give mere viden fra sig, end folk kan tage til sig eller forstå. Vi ved, at du vil anvende dette princip på de oplysninger, du modtager fra os.“

”Med hensyn til telepatien,“ sagde jeg, idet jeg fremførte et spørgsmål, der havde været fremme i mine tanker, ”selv om jeg er i stand til at gøre brug af den, kan jeg ikke påstå, at jeg virkelig forstår, hvordan det virker. Kunne I ikke forklare mig en smule derom?“

De kiggede stjalent på hinanden og b så. Jeg blev klar over, at de alle kunne besvare mit spørgsmål, og at de havde moret sig over den høflighed, der havde fået hver enkelt af dem til at give de andre lejlighed til at besvare spørgsmålet. Når jeg nu ser tilbage på hele diskussionen, er jeg klar over, hvor forskellig den var fra det, der finder sted i vor verden, når to eller flere mennesker er forsamlet. Hvor vi bryder ind i samtalen, snakker i munden på hinanden og konstant afbryder den talende, der i det mindste en gang imellem burde have lov til at fuldføre en sætning, havde disse mænd og kvinder i hvert enkelt tilfælde talt uden at blive afbrudt af de andre. Og ingen af dem havde behersket samtalen takket være en ren og skær veltalenhed.

Som ved en fælles overenskomst var det Orthon, der svarede: ”I jeres verden har I noget, som I kalder en radio, og der findes mange radioamatører. De har visse kanaler, som de har lov til at sende på. Disse kanaler, som I omtaler som 'æterbølger', sætter en person på ét sted i stand til at sende et budskab til en person, der sidder ved et andet instrument et sted langt borte. Begge kan høre hinanden lige så tydeligt, som om de befandt sig i samme værelse. Engang ville en sådan kommunikation være blevet anset for at være fantastisk af mennesker med den type sind, der nu gør nar af den tanke, at vore skibe skulle være af interplanetarisk oprindelse. For mennesker med en sådan mentalitet fatter kun lidt af det, der ikke allerede har fået sin eksistens bevist ved at blive solgt over en disk.

Tanker modtages og afsendes på nøjagtig samme måde som med en radio; de følger visse bølgelængder, men behøver intet instrument. Vi sender direkte fra hjerne til hjerne, og her igen er afstanden ingen hindring. Imidlertid er det nødvendigt med et åbent og modtageligt sind for at få held med sig. I løbet af alle de år, hvor du har sendt dine tanker til os, har vi besvaret dem. Dette har resulteret i, at der er blevet oprettet en solid, kabellignende forbindelse mellem os, idet tankebølgerne er blevet opretholdt i en enkelt kanal. Når som helst dit sind er åbent, kan vi sende dig de oplysninger, du har brug for, på nøjagtig samme måde, som du kunne modtage et budskab over telefonen.

Du blev udvalgt til at mødes med mig i nærværelse af vidner, der kunne bekræfte din oplevelse. Vi ønskede, at sandheden omkring dette møde skulle nå så langt ud som muligt. Og vi må rose redaktionen ved en af jeres nationale aviser, idet den viste sig at være tapper nok til at offentliggøre den første beretning.

Men der er én ting, vi ønsker at gøre klart for alle: De mentale kontakter, vi har diskuteret, er afgjort ikke det, som jeres folk kalder 'psykiske' eller 'spiritistiske', men direkte

budskaber fra det ene sind til det andet. En forklaring på det, som I kalder 'psykisk', vil du få på et andet tidspunkt.

”Vi kalder denne mentale telepati for en forenet tilstand af bevidsthed mellem to punkter, senderen og modtageren, og det er denne kommunikationsmetode, der oftest anvendes på vore planeter, især på planeten Venus. Der kan sendes budskaber mellem enkeltpersoner på vor planet, fra planeten til vort rumfartøj, hvor det end befinder sig, og fra planet til planet. Som jeg før har sagt - og lad mig slå dette fast i din hukommelse - rum eller 'afstand', som I kalder det, er overhovedet ingen hindring.“

Medens Orthon talte, var Ilmuth ubemærket gået ud af værelset. Nu vendte hun tilbage med en bakke, hvorpå der stod bægre med et indhold, der viste sig at være den samme forfriskende drik, som jeg har beskrevet tidligere. Efter at hun havde fordelt glassene, sagde jeg: ”Med hensyn til de mennesker fra andre planeter, der bor blandt os . . . har det stået på i lang tid?“

Det blev Kalna, der svarede: ”I umindelige tider! Eller i det mindste,“ rettede hun sig selv, ”i de sidste to tusinde år. Efter korsfæstelsen af Jesus, der blev sendt for at fødes i jeres verden for at hjælpe jeres folk, ligesom andre havde gjort det før ham, besluttede vi at fortsætte vor mission på en måde, der var mindre farlig for de pågældende end en virkelig fødsel på jeres planet. Dette blev gjort muligt gennem de store fremskridt, der skete med vore rumskibe. Vi blev i stand til at bringe frivillige ned i deres egne fysiske legemer. Disse mennesker er omhyggeligt optrænede til deres mission, og de modtager instruktioner angående deres personlige sikkerhed. Deres identitet bliver aldrig afsløret, undtagen i sjældne tilfælde og for en eller anden person og i en bestemt hensigt, således som det var tilfældet med dig.

De blander sig med deres jordiske brødre for at lære sig deres sprog og levevis. Så vender de tilbage til deres hjemplanet, hvor de så lader den viden gå videre til os, som de har samlet sig i jeres verden. Vi har Jordens historie, og hvad der derpå hændte, så langt tilbage som fra for 78 millioner år siden. Lignende historier, der blev nedskrevet af mennesker på Jorden, er gået tabt sammen med de civilisationer, der ødelagde sig selv - og det var det samme mønster for ødelæggelse som det, der truer jer i dag.

Det, I kalder 'krig', har ikke eksisteret noget andet sted i vort system i flere millioner år. Naturligvis må alle planeter og deres folk gennemgå de normale udviklingsstadier fra et lavere til et højere trin. Imidlertid har jeres udvikling hverken været noget ordnet eller naturligt fremskridt, men snarere en endeløs gentagelse af vækst og ødelæggelse, vækst og ødelæggelse.

Der har eksisteret jordmennesker, der har forladt din planet ved vor hjælp, for at de kunne lære af os og i tidens løb vende tilbage til deres hjem på Jorden og lade deres viden gå videre til jer. Men under de forhold, der eksisterer på jeres planet i dag, er det ikke længere muligt at gøre sådan noget, eftersom ingen af dem kunne vende tilbage igen. De ville ikke kunne forklare, hvor de havde været henne uden at blive stemplet som sindssyge og dømt til anbringelse på en anstalt for sindslidende. Heller ikke ville den pludselige tilbagekomst til jeres verden med de mange identifikationspapirer for en person, der på mystisk måde var forsvundet for længe siden, kunne ske, uden at myndighederne lagde mærke dertil. Vi kan ikke udsætte vore medmennesker for en forfølgelse, der overstiger deres udholdenhed. Dette kan måske give dig en endnu klarere forståelse af, hvordan vi på så mange måder finder den vej, som I følger, blokeret af dem, som vi sådan længes efter at hjælpe.“

Al Kalnas naturlige munterhed var blevet erstattet af et bedrøvet udtryk, da hun fortalte mig disse ting. Da hun nu tog sit bæger fra det lave bord og nippede dertil, smilede hun igen. Da hun atter satte det fra sig, sagde hun:

”Det er synd og skam, at vi er nødt til at tale om så bedrøvelige ting - og endnu mere kedeligt, at der eksisterer sådanne ulykker overalt i universet. Vi fra de andre planeter er af

naturen ikke noget bedrøveligt folkefærd. Vi er meget muntre, og vi ler meget.“

Jeg følte mig dybt rørt over denne lille undskyldning. De var muntre på deres egne planeter, og dog var de villige til at dele vor bedrøvelse og til uophørligt gennem århundrederne at stræbe efter at bringe os oplysning.

”Vi har stadig et håb tilbage,“ sagde Ilmuth, som om hun forsøgte på at opmuntre mig. ”Vi kan stadig komme ned til jer, og nu og da kan vi foretage samme slags kontakt som med dig. Selv om jeres flyvere i øjeblikket gør vore landinger ret besværlige, håber vi at kunne forøge antallet af personlige møder med jordmennesker, efterhånden som flere og flere af jer får set vore skibe, er blevet vant til dem og har accepteret den sandhed, at der findes levende væsener på andre planeter.“

”Jeg kan ikke se, hvordan det kunne være anderledes,“ bekræftede jeg.

Vi drak alle af vore glas. Mens jeg betragtede mine venner, opdagede jeg, at alle tegn på den bekymring, som de følte med hensyn til tilstandene på Jorden, var borte fra deres ansigter. Jeg vidste, at dette var klogt og rigtigt, og idet jeg forsøgte at følge deres eksempel, spurgte jeg: ”Danser og synger I på de andre planeter, og holder I selskaber, ligesom vi gør?”

”Vi danser meget - alle sammen,“ svarede Kalna. ”Vi anser en optræning af legemet til koordineret og rytmisk bevægelse for at være en væsentlig del af vor udvikling. Yderligere er dette udtryk en del af det, I ville kalde for vort religiøse ritual. Ligesom ord, der er formet til et digt, kan antyde dybe følelser, hvilket ikke er muligt i prosaformen, forholder det sig med den perfekte rytme, der bliver udtrykt i et legeme, der bevæger sig hengivende og tilbedende i form af dans.

”Vi danser også blot for vor fornøjelse ligesom I, selv om det ikke sker helt på den måde, I bruger i dag,“ tilføjede hun med en lille latter. ”Vi ville aldrig kunne få nogen glæde af de spark, vridninger og hop, som vi har set på jeres Jord, og hvor en mand og en kvinde det ene øjeblik klynger sig vildt til hinanden og det næste slynger partneren bort. Vore selskabelige danse er sædvanligvis gruppedanse, selv om en eller flere personer inspireret af musikken tit giver sig til at danse for os andre. Du har set dygtige, tolkende dansere på din planet og kender derfor den glæde, der består i at betragte et legemes smukke bevægelser, når det inspireres af ånden inde i legemet.

”Vi afholder også selskaber,“ sagde Ilmuth, ”selv om vi ikke tænker på dem som selskaber. Hos os er det ganske enkelt et spørgsmål om at invitere vore venner hjem, så vi kan snakke og hygge os sammen. Mange af disse selskaber holder vi udendørs - på en strandbred eller i vore haver. Ligesom hos jer har mange af vore hjem planerede områder med svømmebassiner og store terrasser.“

i.

Jeg ønskede, at jeg aldrig behøvede at forlade disse vidunderlige mennesker. Men netop i dette øjeblik rejste Ramu sig og sagde: ”Det er ganske vist dårlige nyheder; men jeg er bange for, at jeg nu må bringe dig tilbage til Jorden.“

Jeg rejste mig og forsøgte at trænge min sorg tilbage ved at tænke på en ”næste gang“.

Der blev taget afsked i en munter atmosfære og med hentydninger om et andet møde mellem os alle.

Ingen af dem bad mig huske på alt det, jeg havde fået at vide, eller om at anvende det på rette måde under mine aktiviteter på Jorden. Der blev kun givet mig et sidste indtryk af skønhed, varme og venlighed samt den viden, at når først uvidenheden var blevet fjernet hos menneskene i min verden, kunne også de vokse ind i hele menneskehedens naturlige arv.

Da vi nåede den dør, der førte ud til kontrolrummet, standsede jeg for at se mig tilbage, så jeg atter i mit sind kunne indprente mig enhver detalje i dette yndige rum, mine venner og frem for alt det strålende portræt af ”Tid-løst Liv“.

Det lille scoutship var blevet opladet, medens besøget fandt sted, og det var nu parat til vor tilbagevenden til Jorden. Døren var åben, og sammen trådte Firkon, Ramu og jeg derind. Ramu gik hen til styregrejerne. Metalbøjlen og kablet var blevet fjernet, medens vi gik op ad trappen, og ligesom tidligere lukkede døren sig lydløst, efter at den sidste af os var gået ind.

Langsomt gled vi ned ad de skrånende skinner, igennem to luftsluser og kom atter ud i rummet gennem skibets bund. Medens vi gled ned ad skinnerne, havde jeg igen denne indvendige fornemmelse af fald, selv om den ikke var så udpræget og heller ikke varede så længe, som da vi kom ind i skibet.

Det forekom mig, at der var gået helt urimelig kort tid, før døren gled op, og Firkon sagde: ”Så er vi her igen - tilbage på Jorden!”

Denne gang var rumskibet ikke blevet sat ned på Jorden, men forblev svævende ca. 15 cm over den.

Ramu gik frem og rakte mig hånden til afsked, idet han sagde: ”Jeg kører ikke ind til byen sammen med dig, da jeg skal blive ved fartøjet. Jeg er glad for at have tilbragt denne aften sammen med dig, og jeg ser frem til, at der snart må ske en gentagelse.“

Jeg delte ganske hans følelser!

Kørselen tilbage til hotellet foregik i tavshed, men var for mit vedkommende udfyldt med følelser og dyb eftertanke. Dette vidste Firkon utvivlsomt.

Han standsede bilen foran mit hotel, men stod ikke ud. Vi trykkede hinandens hænder, og han sagde: ”Vi vil møde dig igen inden længe.“

Jeg var netop i færd med at spekulere over, hvornår og hvor det ville finde sted, da han besvarede det udtalte spørgsmål med ordene: ”Tvivl ikke om, at du vil få besked på det rette tidspunkt og vil komme til at befinde dig på det rette sted.“

Jeg stod ud af bilen. Med hånden hævet til en afskedshilsen kørte Firkon bort og efterlod mig stående der alene på fortovet.

Da jeg kom ind på hotellet, gik jeg op på mit værelse. For første gang, siden jeg havde taget afsked med mine venner, så jeg på mit ur. Klokken var ti minutter over fem morgen!

Jeg var ikke spor søvngig og mærkede heller ikke nogen træthed. En hel time sad jeg på kanten af sengen og genkaldte mig nattens oplevelser. Og selv medens tankerne for gennem min hjerne, kunne jeg ikke lade være med at tænke over, hvor fantastisk det hele ville forekomme mine medmennesker. Ikke desto mindre *må* jeg simpelthen fortælle derom .

Faktisk kunne jeg næppe selv tro, at alt det, der var sket i løbet af de sidste par timer, var virkeligt. Og dog vidste jeg besked med, hvad mine øjne havde set og mine ører havde hørt, samt at det uden tvivl helt igennem havde været en fysisk oplevelse.

Endelig trak jeg af tøjjet, strakte mig på sengen og må så være faldet i en let søvn. Klokken var næsten otte, da jeg vågnede. Hurtigt klædte jeg mig på, for der var ikke megen tid til at spise morgenmad og nå den bus, der skulle bringe mig hjem igen.

Medens jeg kørte afsted i bussen, opfattede mine fysiske øjne det jordiske scenen, som vi kørte forbi, samt nogle af de mennesker, der sad i nærheden af mig; men mit sind, der var fortabt i den forløbne nats oplevelser, rejste stadig gennem rummet eller befandt sig hos mine ledsagere i det kæmpestore hangarskib.

Følelsen af samtidig at befinde sig to steder holdt sig i flere uger. Jeg fandt det særdeles vanskeligt at vende tilbage til de jordiske lænker. Selv om det kun havde været en kort tid, jeg havde fået det privilegium at betragte rummets uendelighed og skønheden i dets konstante virke, gik jeg stadig rundt og bar på denne vidunderlige oplevelse. Alt, hvad jeg havde lært af disse venner fra de andre verdener, var ikke blevet givet til mig alene; men for at jeg kunne dele det med alle på Jorden, der var villige til at modtage det.

7. kapitel

REKOGNOSKERINGSFARTØJET FRA SATURN

Tiden gik, uden at der fandt flere møder sted med mine venner fra de andre verdener. Alligevel følte jeg ofte, at de var nær.

Det var den 21. april, 2 måneder senere, at jeg igen følte en pludselig tilskyndelse til at tage ind til byen. Som følge deraf ordnede jeg det næste dag, så jeg blev kørt til Oceanside, hvor jeg først på eftermiddagen nåede en bus, der afgik til Los Angeles, og som bragte mig dertil lidt over to timer senere.

Jeg tog ind på det samme hotel som tidligere og gik op på mit værelse for at blive frisket op efter turen. Så gik jeg ned ad trappen og ind i baren for at sludre lidt med min ven, bartenderen. Lidt efter vendte jeg tilbage til foyeren, købte mig et ugeblad og satte mig ned for at vente.

Den følelse af usikkerhed og indre rastløshed, der havde plaget mig den første gang, var denne gang fuldstændig borte. Nu kendte jeg nemlig betydningen af den drift, der havde bragt mig ned fra bjergene! Altså læste jeg interesseret rapporterne om begivenheder både ude og hjemme samt foretog lidt af det, man kalder ”læse mellem linierne“. Bortset fra to mænd, som jeg kendte en smule, der kom ind i lokalet og hen til mig for at udveksle et par bemærkninger, var der ingen afbrydelser.

Pludselig så jeg op, og dér stod min marsiske ven Firkon!

Jeg sprang op med det, der sandsynligvis kun kan beskrives som et bredt grin. Også Firkon smilede bredt, og vi udvekslede den sædvanlige hilsen. Dernæst udtalte han et bestemt ord og understregede det på en måde, der ganske klart gav det en særlig betydning.

Da vi sammen forlod hotellet, sagde han: ”Håndtrykket er i nogen grad blevet beskrevet, og vi mente, at det var bedst hertil at føje det ord, som du lige har hørt, som en yderligere identifikation mellem dig og dem fra vore verdener, der kontakter dig her. Dette vil navnlig være nyttigt i tilfælde, hvor du bliver kontaktet af mennesker, du ikke kender, sådan som det undertiden vil være tilfældet.“

”En udmærket forholdsregel,“ bekræftede jeg. Dernæst kiggede jeg på

lu

77

mit armbåndsur, og da jeg lagde mærke til, at klokken allerede var et kvarter over syv, sagde jeg: ”Dersom det passer sammen med dine planer, og du har lyst til noget at spise, så kender jeg en lille café i nærheden, hvor vi kan sidde og tale uforstyrret sammen.“

”Det ville passe mig udmærket,“ sagde Firkon og tilføjede med et smil, ”når alt kommer til alt, skal jo også legemet have næring.“

Medens vi spadserede derhen, spurgte jeg efter Ramu. Firkon fortalte, at han ikke kunne være sammen med os denne aften.

Cafeen var fuld af mennesker; men vi var så heldige at komme lige tids nok til at få et bord lidt afsides, netop som de tidligere gæster rejste sig. Vi udvekslede hilsener med servitricen, der kom hen for at rydde bordet. Firkon så kun et øjeblik på det menukort, hun havde rakt ham, lagde det dernæst til side og bestilte en sandwich med jordnøddesmør, kaffe og et stykke æbletærte. ”Det samme til mig“, sagde jeg.

Da vi atter var alene, begyndte han at tale med dæmpet stemme. ”Jeg så, at du, medens du læste i tidsskriftet, følte dig slået af den bølge af mistanke, modstridende meninger og had, som grupper af mennesker på din planet vedvarende nærer imod andre grupper“.

Eftersom jeg ikke bevidst havde siddet og tænkt på dette, siden Firkon var ankommet, blev jeg noget forbløffet over, at han var klar over min reaktion.

”Det er ganske enkelt,“ forklarede han, ”der er stadig et meget kraftigt tankebillede i det,

du kunne kalde "bagtankerne". Det er kun få mennesker," fortsatte han, "der erkender disse nedbrydende sindsstemninger i sig som det, de er - selv de, der roser sig af at have et venligt sindelag. Og alligevel, læg engang mærke til, hvor lille en hændelse der skal til for at få et menneske til at miste besindelsen. Og med en smule mere irritation kommer det i kamphumør og bliver aggressivt i den form, som det kalder "selvbeskyttelse".

Faktisk er dette kun en tilstand af manglende sindsro, der medfører et kraftigt raseri, der splitter alle fornuftsgrunde. Når det først bliver erkendt, kan sådanne vanemønstre holdes i ave, ja ligefrem brydes fuldstændigt".

På dette tidspunkt kom maden ind på bordet. Da vi atter var alene, fortsatte han: "Ansvar for de tilstande, der eksisterer på Jorden i dag, kan ikke bare skydes på nogle få mennesker i hver nation. Under mit arbejde og ved mine selskabelige kontakter med mine jordiske brødre har jeg mødt mange mennesker, der var opfyldt af disse ødelæggende sindsstemninger, og som var indkapslet i egoisme. Naturligvis er frygten og forvirringen de fremherskende elementer. Nogle få har haft held til at udvikle en højere agtelse for deres medmennesker ved at søge at lære mere om de universelle love. Nogle har valgt de kanaler, som du ville kalde metafysik, okkultisme eller give andre, lignende navne. Men selv blandt disse mennesker er der ofte et selvisk motiv, der går i retning af selvforherligelse og personlig gevinst snarere end det universelle motiv at være til tjeneste og bidrage til den fælles velfærd.

"Som følge af en sådan generel 'søgen sit eget' betyder det kun lidt, hvem folket vælger til ledere, selv om disse er udvalgt blandt selve folket. Lederen er underkastet majoritetens vaner, hvor det er majoriteten, der er ved magten.

Vi fra de andre verdener, der har levet upåagtet mellem jer, kan tydeligt se, hvorledes identiteten med den guddommelige oprindelse er gået tabt. Menneskene på Jorden er blevet adskilte enheder, der ikke længere er ægte menneskelige i udtryksformen, som det var tilfældet i begyndelsen. Nu er de blot slaver af vanen. Ikke desto mindre befinder der sig stadig, omend som fanger mellem disse vaner, den oprindelige sjæl, der længes efter at komme til udtryk i overensstemmelse med sin guddommelige arv. Denne undertrykte tilskyndelse vil ganske naturligt forurolige det menneske dybt, som holdes bundet af vanens lænker til den daglige rutine. Og dette er grunden til, at noget i menneskets inderste væsen ønsker at komme til finere og højere udtryk, og det sker oftere, end mennesket selv er klar over, og dette noget efterlader det vanebundne ego rastløst og utilpas. Alligevel har vanen en sådan magt, at selv om mennesket ønsker at lytte til denne venlige og kloge stemme, frygter det for at give efter, da det ikke ved, hvor det kan føre mennesket hen. Indtil mennesket bliver i stand til at afkaste de lænker, der binder dets personlige stolthed, og tillade denne stemme at lede sig, vil det imidlertid fortsat bekæmpe de love, der gælder for dets væsen.

"Som du ved, er der ingen, der kan hjælpe mennesket, så længe det ikke ønsker at ændre sin levemåde. De få mennesker på Jorden, der oprigtigt ønsker at lære den uendeliges love, må prøve på at lede de andre, og vi fra de andre verdener vil hjælpe dem".

Vi havde siddet og spist, medens Firkon talte. Nu rejste han sig fra bordet. Da vi igen stod ude på gaden, spadserede vi ca. 2 husblokke bort og hen til det sted, hvor den samme Pontiac som sidst stod parkeret ved kantstenen.

Det var en uvejrsaften; men vi lagde knap mærke til det. Under den første del af vor køretur beskæftigede mit sind sig med det, som Firkon havde sagt. Hen imod turens afslutning kunne jeg kun tænke på, hvilke nye eventyr jeg ville komme til at opleve denne aften. Køreturen fra byen forekom

mig kortere denne gang lige indtil det sted, hvor vi ganske som tidligere pludselig drejede bort fra hovedvejen. Denne gang kørte vi kun et kort stykke, før bilen standsede.

Til at begynde med kunne jeg ikke skelne andet end omridset af nogle få, lave bakker til højre for mig, og så vidt jeg kunne se for mørket, var terrænet fladt i alle andre retninger. Selv om jeg følte mig overbevist om, at hensigten var, at vi skulle møde rekognosceringsfartøjet igen, kunne jeg ikke se noget tegn eller noget lys, der røbede dets tilstedeværelse. Imidlertid syntes min ledsager at være sikker med hensyn til retningen, og vi travede af sted et ganske pænt stykke tid, indtil de lave høje pludselig hørte op. Der i det fjerne kunne jeg skelne en mild glød. Min forventning tog til, da vi gik hen imod dette lys, og lidt efter blev fartøjets kendte omrids synligt.

Der var imidlertid noget, der var anderledes. Dette fartøj var meget større end det lille, som jeg huskede. Dette må have været mere end 30 meter i diameter, have haft større køjer og en kuppel, der var betydelig mere flad.

En skikkelse stod i silhuet på baggrund af skibets glød, og jeg antog til at begynde med, at det var min venusianske ven, der var iført den nu velkendte skidragt-lignende pilotuniform; men denne pilot viste sig at være en fremmed, en køn mand, der var ca. 180 cm høj. Han gik et par skridt frem og hilste os varmt og venligt, medens han gav os det sædvanlige håndtryk. Jeg vil kalde ham Zuhl.

Jeg var ved at spekulere over, om dette enorme fartøj var en marsisk model, da piloten korrigerede min tanke, idet han sagde: "Dette scoutship er fra Saturn, og også dette bliver transporteret mellem planeterne i et stort hangar- eller moderskib som det, du allerede har været i."

Han vendte sig om og førte os hen til det ventende scoutship, hvis dør allerede stod åben, og gik ind. Jeg fulgte efter med Firkon lige i hælene.

Dette fartøj havde en diameter, der var mindst fire gange så stor som det venusianske scoutship, og det var ca. dobbelt så højt - muligvis endda lidt mere. Døren lukkede sig på samme lydløse måde bag Firkon. Øjeblikkeligt øgedes lysstyrken indenfor, og den lave brummen blev hørlig, da maskineriet startede. Jeg mærkede et let ryk, der ikke var tilstrækkeligt til at bringe mig ud af balance, og jeg gættede mig til, at vi havde forladt Jorden. Da jeg så mig omkring og prøvede at tage bestik af mine nye omgivelser, forklarede den saturnianske pilot mig, at dette fartøj ikke blot var større end det lille scoutship; men at det også afveg i andre henseender. Det havde ikke svævet over Jorden, men havde stået fast på Jorden på sit enorme landingsstel med de tre kugler. Det, jeg havde følt, var det ryk, der var nødvendigt for at bryde forbindelsen med Jorden. Zuhl sammenlignede det med et stykke jern, der hænger ved en magnet. Et ryk finder sted i det øjeblik, de adskilles.

Da jeg kiggede mig omkring, så jeg det velkendte blåhvide, diffuse lys og den samme slags glaslignende og gennemsigtige metalvæg. Til begge sider var der en rund passage, der var ca. 1,20 m bred, og den syntes at gå i en rundkreds inden i skibet. På ydervæggene af denne passage lagde jeg mærke til en gruppe køjer, der var betragtelig større end dem, jeg havde set i det lille fartøj, og af det, jeg kunne se, anslog jeg, at der måtte være fire sådanne grupper i alt, én gruppe i hver fjerdedel af skibet.

Foran mig var der en korridor, der tilsyneladende havde den samme bredde samt høje vægge, der strakte sig op imod kuplen. Den gik direkte igennem omtrent en tredjedel af rumskibets diameter. Længere fremme syntes der at være et centralt beliggende rum, hvoraf jeg kunne se en stor magnetsøjle, der gik igennem rumskibets midte.

Piloten spurgte, om jeg havde lyst til at se mig lidt omkring inde i rumskibet. Det er vist overflødigt at sige, at jeg gerne ville! Zuhl gik i forvejen og førte mig ind i det centrale rum - hvilket forbløffende syn! Det er vanskeligt at give en beskrivelse af noget så fuldendt og kompliceret efter blot at have set det for første gang. Jeg skal imidlertid forsøge at gøre mit bedste.

I tværsnit lignede rumskibet et hjul. De fire korridorer var som fire egere, der førte ind til hjulnavet eller det centrale rum, hvori vi nu befandt os. Væggene var mellem 6 og 9 meter

høje fra gulv til loft. De var næsten helt dækket af oplyste diagrammer og kort, hen over hvilke linjer og geometriske figurer vævede indviklede mønstre i farver, der til stadighed skiftede, og det samme syn havde også fængslet mig i det venusianske rumskib. De var smukke at se på, og de betog mig lige så stærkt nu, selv om jeg ikke forstod mig bedre på disse.

Ca. halvvejs oppe på de cirkulære vægge var en spinkel balkon af metal, som man kom op på ved hjælp af en stige. Oven over væggene var selve den gennemskinnelige kuppel, der var dækket af en kæmpemæssig teleskoplinse. Næsten hele gulvet var optaget af en lige så kæmpemæssig linse, hvis diameter var mindst dobbelt så stor som den i det venusianske rumskib. Omkring denne linse stod fire buede bænke, hvorpå observatørerne kunne sidde og kigge ned gennem rummet på planeten under dem; men det var den centrale magnetsøjle, der gik fra gulv til loft, som dominerede hele rummet. Denne enorme og lydløse kraftsøjle, der gik igennem de to store linser, indeholdt den hemmelighed, vi længes efter at eje - hemmeligheden ved interplanetarisk flyvning.

Som jeg allerede har nævnt, var rumskibet opdelt i fire kvadranter af de fire radiære korridorer. Disse korridorer mandede ud i det centrale rum gennem fire åbninger. Vi gik nu til venstre og hen ad en af korridorerne. Ca. halvvejs henne var der to store buegange lige over for hinanden i korridorens vægge. Piloten førte mig gennem buegangen til højre og ind i en del af skibet, som han beskrev som besætningens sovekvarter. Hele denne kvadrant var opdelt på en interessant måde. Foran os var der ca. et dusin små, private værelser eller kabiner, hvor hvert af besætningens medlemmer havde sit private sovested. Jeg gik ikke ind i nogen af dem; men eftersom alle dørene stod åbne, kunne jeg se, hvor perfekt de var udstyret, og hvor godt pladsen var udnyttet - på en måde, der kunne gøre enhver Pullmann ingeniør misundelig.

En slags skibsstige med gelænder førte op til en afdeling, der lå umiddelbart over sovekvarteret. Jeg tror nok, at dette var den eneste del af rumskibet, der rummede to fuldstændige dæk inden for en kvadrant. Heroppe var der en slags soveværelse eller hvileværelse, der var udstyret med sofaer og dybe, magelige stole, hvor besætningen kunne hvile sig eller snakke sammen. Loftet i hele dette værelse var udelukkende dannet af den krumme del af den gennemskinnelige kuppel, og det mindede mig om et drømmelignende solarium. Det må afgjort have været en vidunderlig måde at slappe af på, under den uhyre, buede og glaslignende kuppel med stjerner og det uendelige rum udenfor.

Medens jeg inddrak alt dette, spekulerede jeg over, hvor mange besætningsmedlemmer der var. "Normalt skal der 12 mand til en komplet besætning," sagde Zuhl, "men i øjeblikket er der kun to mand om bord foruden mig selv, da det ikke er nødvendigt med flere til en kort tur som denne". Dernæst spekulerede jeg over, om alle medlemmerne af denne særlige besætning var fra Saturn, eftersom det var et saturniansk rumskib. Jeg fik denne tanke korrigeret, da Zuhl sagde: "Selv om dette rumskib er blevet bygget på Saturn, er der ingen speciel planet, der ejer det. I stedet deler vi dem mellem os. Følgelig består besætningsmedlemmerne af mennesker fra samtlige planeter.

Som du ser, er dette et stor scoutship, og det er konstrueret med henblik på rejser over lange afstande. Det kan blive borte fra sit moderskib en uges tid eller længere uden at være nødt til at vende tilbage for at blive genopladet, eftersom det medfører udstyr om bord, der tager sig af opladningen. I nødstilfælde kan der også fra moderskibet udstråles ekstra kraft til genopladning direkte til et hvilket som helst rumskib."

Da vi befandt os i hallen i nærheden af sovekvarteret, forekom det mig, at jeg kunne mærke en svag vibration under mine fødder. Jeg forstod grunden hertil, da Zuhl forklarede: "Det meste af maskineriet er installeret direkte under gulvet i denne afdeling af skibet. Der er også et maskinværksted, som man kan komme ind i direkte fra sovekvartererne." Jeg så mig om efter en dør, men fandt ingen, hvilket ikke overraskede mig.

Da vi atter kom ud i korridoren, gik vi ind gennem den buegang, der førte ind til den næste kvadrant. Jeg så et blødt skær af farvede lys og mærkelige instrumenter - selve kontrolrummet. To unge mænd sad ved styregrejserne. Vi gik videre, indtil vi kom til den ydre, cirkulære korridor.

Vi gik til højre, og Zuhl sagde: "I dette rum er der en afdeling, hvor vi opbevarer to fjernstyrede telemeterskiver. Dem sender vi ud for at foretage observationer på nært hold. Udstyret som de er med meget følsomme instrumenter sender de ikke blot deres resultater videre til rumskibet, men også direkte til moderskibet, så at vi kan få dobbelte optagelser. Det ene sæt går ind i de permanente arkiver på en af planeterne til brug for enhver, der ønsker netop disse oplysninger. Disse små skiver har bidraget meget til vor viden om forholdene på Jorden, i hele solsystemet og tilmed i andre solsystemer".

Medens vi fortsatte gennem den ydre korridor, passerede vi en gruppe bestående af fire store køjer, men standsede ikke for at kigge ud. Da vi kom til den næste radiære korridor, gik vi igen til højre og begav os tilbage til skibets centrum mellem to solidt udseende vægge af det sammen gennemskinnelige materiale. Disse vægge var særdeles tykke og kraftige, og de dannede tilsammen en enhed ligesom egerne i et hjul. Jeg kunne se, at væggene til højre for mig måtte være bagsiden af væggene ind til sovekvartererne, og Zuhl forklarede, at der i den modsatte væg var indgang til et ret stort depot, der var fyldt med madvarer og andre forsyninger til en længere tur.

Da piloten nævnede ordene 'længere tur', tænkte jeg på, om dette rumskib kunne rejse mellem planeterne uden at benytte sig af et moderskib. Dette afkræftede han, idet han erklærede, at rekognosceringsfartøjet ikke var bygget til rejser i det ydre rum.

Endnu en gang kom vi ind i det centrale rum med dets glimtende, foranderlige vægdiagrammer. Vi gik uden om den centrale linse og ud gennem en tredje, radiær korridor, den sidste, vi endnu manglede at udforske. Ganske som i korridoren overfor havde denne ligeledes to store buegange, der førte bort derfra omtrent halvvejs. Først drejede vi af gennem buegangen til venstre og ind i et rum, som jeg fik at vide var deres køkken. Dette ville jeg imidlertid aldrig have kunnet gætte, for det frembød meget ringe lighed med det, vi anser for at være et køkken. Det så ud til at være et næsten nøgent rum med plane vægge. Imidlertid var det blot udseendet, der skuffede.

Zuhl fortalte mig, at disse vægge fra gulv til loft var fyldt med skabe og rum, der ligesom alle dørene i dette forbløffende fartøj var usynlige, indtil de blev åbnet. I disse skabe opbevarede man madvarer og alt, hvad der var nødvendigt for tilberedningen.

Der var anbragt en lille, glaslignende dør i en af væggene, og den førte ind til noget, som han fortalte var en ovn. Da jeg kiggede derind og ikke så brændere af nogen art, forklarede Zuhl: "Vi tilbereder ikke vor mad på samme måde som I. Vi tilbereder den hurtigt ved hjælp af stråler eller høj-frekvens, og denne metode eksperimenterer I nu selv med på Jorden. Vi foretrækker imidlertid at spise størsteparten af vor føde i dens naturlige tilstand, og vi lever hovedsagelig af de lækre frugter og grønsager, som vi har en overflod af på vore planeter. Vi er i enhver henseende det, I kalder vegetarer; men i nødstilfælde spiser vi kød, dersom vi ikke har andet".

Jeg blev senere klar over, at jeg ikke havde set nogen vask, affaldsspand eller vandhane; men eftersom jeg ikke er husligt anlagt, lagde jeg ikke dengang mærke til, at de manglede. Der må dog utvivlsomt have været sådanne bekvemmeligheder, og de har sandsynligvis været lige så mystisk avancerede i forhold til vore, som alt andet var det. Jeg så heller ingen stole, borde eller bænke; men alt, hvad der var nødvendigt, har uden tvivl været stuvet af vejen mellem væggene.

Vi forlod dette køkken og gik ind i en dagligstue, der var lige så luksuøst udstyret som det smukke rum, jeg havde set i det venusianske moderskib, og her stod sofaer og enkelte stole i forskellige stilarter rundt om på gulvet. I bekvem nærhed af disse befandt sig den samme slags borde med gennemsigtige plader, som var forsynet med smukke forsiringer. Zuhl sagde, at besætningen fordrev mange timer i dette værelse under deres observationsrejser gennem atmosfæren af en hvilken som helst planet, som de nu tilfældigvis var i færd med at studere. Han forklarede også, at de ligesom jordmennesker spillede mange spil, som de morede sig hjerteligt over, og at de ligeledes underholdt sig med deres gæster her.

Jeg så ingen bøger, blade eller læsestof af nogen art, og jeg så heller ingen hylder eller reoler, hvori man kunne opbevare skrifter; men jeg tvivler ikke om, at de havde sådanne ting.

Gulvtæppet i dette rum og overalt i rumskibet var af en grågul farve. Der var ikke noget særligt mønster, og selv om overfladen syntes at være meget fast, følte det som tykt, svampet gummi at gå på.

Vi gjorde kun holdt et øjeblik i denne indbydende dagligstue. Da vi kom tilbage til midterkorridoren, fortsatte vi videre til den første, ad hvilken vi var kommet ind i skibet.

Selv om man havde forklaret og vist mig så meget i dette fængslende fartøj, blev der ikke tilstået mig mere end et hastigt kig ind i kontrolrummet, og der blev ikke givet nogen forklaring på den kraft, der fik noget af det mekaniske udstyr til at virke. Selv om jeg vidste, at de rejste af sted ved at udnytte de naturlige kræfter i rummet, efter at de var omdannet til drivkraft, så forstod jeg ikke, hvordan dette skete, og jeg må indrømme, at jeg håbede på at få et par oplysninger.

Imidlertid fortalte Zuhl mig med et lidt undskyldende smil, at de stadig ikke kunne stole så meget på noget menneske fra Jorden, at de kunne røbe visse ting; thi, som han sagde, "I på Jorden har endnu ikke lært at beherske jeres følelser, og det får jer ofte til at tale, før I tænker. Ved at gøre dette kunne I blive forledt til uklogt at give oplysninger videre til et sind, der ikke var værdigt dertil, og som kunne misbruge disse oplysninger".

Jeg kunne ikke benægte sandheden heraf.

Vor tur gennem rumskibet var foregået hurtigt, og forklaringer var blevet givet undervejs. Til trods herfor var vi næppe færdige med vor rundtur, før Zuhl meddelte: "Vi er nået frem til vort moderskib og er parat til at blive taget om bord."

Selv om de ikke fortalte mig, hvor langt ude i rummet vi var, havde jeg en afgjort følelse af, at dette moderskib befandt sig meget længere borte fra Jorden, end det venusianske havde været det. Jeg kunne heller ikke se, hvordan vort fartøj kom ind i det store, da vi befandt os

midt inde i rumskibet og ikke kunne kigge ud. Alligevel havde jeg en fornemmelse, der på mange måder lignede min tidligere oplevelse, selv om der samtidig var en vis forskel, som jeg var ude af stand til at forklare mig.

Medens vi gled ned i det indre af det ventende moderskib, var der igen denne fornemmelse af fald ligesom i en elevator, men uden at jeg følte, at jeg var ved at miste balancen.

Da rumskibet stod stille på sine skinner, og døren blev åbnet ud til en platform ligesom i det andet moderskib, var der ingen til at tage imod os og forbinde flangen og skinnen med en bøjle ligesom på det venusianske moderskib med det mindre scoutship.

Da jeg trådte ud af dette scoutship og ned på perronen i dette moderskib fra Saturn, følte jeg øjeblikkelig, at dette skib i næsten enhver henseende var forskelligt fra det venusianske moderskib. Jeg spekulerede over, hvilke eventyr, der ventede mig her, men havde på intet tidspunkt den mindste fornemmelse af frygt.

Faktisk bevirkede ethvert nyt møde med disse mennesker fra andre planeter, at enhver fornemmelse af frygt syntes ganske absurd. Jeg har altid følt

mig meget ydmyg på grund af det privilegium, der er blevet tilstået mig, så at jeg kunne lytte til deres vise ord og besøge og rejse i deres smukke rum-skibe. Det eneste, de har bedt mig om, er at lade deres viden gå videre til min næste, uanset hvem eller hvor han måtte være. Dette er da også min hensigt; men jeg vil tilstå hver enkelt det privilegium at tro eller lade være, at drage nytte af en højere viden eller kaste den fra sig med skepsis og hånende ord.

8. kapitel

DET SATURNIANSKE MODERSKIB

Det, jeg vil forsøge at beskrive, er temmelig indviklet. De fleste af de mekaniske indretninger, som jeg så efter at være kommet om bord på det saturnianske moderskib, var fuldstændig nye for mig. Til at begynde med forstod jeg ikke fuldt ud deres funktioner; men senere fik jeg hjælp til at forstå nogle af dem.

Den platform, som vi var standset ved (*jeg siger platform, men det viste sig faktisk at være en magnetisk elevator, der var ca. 15 m²*), transporterede mennesker og gods fra bunden og op til toppen af dette gigantiske hangarskib gennem en kæmpemæssig skakt, der var mere end 60 m dyb. En magnetisk søjle strakte sig op gennem hele skakten og gik midt igennem elevatoren. Jeg fik at vide, at den frembragte den kraft, hvormed elevatoren blev drevet.

Dette var det første - dette og så den store skakt, der strakte sig opad der slog mig, da jeg stod ud af rumskibet. Foran os var der en slags bro med gelændere, der forbandt elevatoren med det dæk, hvorpå vort scoutship var standset, for platformen med dens ca. 15 m² fyldte ikke hele skaktens bredde, hvilket undrede mig til at begynde med.

Da Zuhl og jeg gik videre, vendte jeg mig og så mig omkring ganske betaget af dette skibs majestæt og fuldendte konstruktion. Da jeg så mig tilbage, kunne jeg højt oppe og på den anden side af rekognosceringstartøjets kuppel se loftet i det umådelige rum, som vi var kommet ned igennem. Et sæt skinner gik skråt opad og igennem dette loft og fortsatte et eller andet sted oven over, hvor luftsluserne måtte have været. Jeg kunne se direkte op i den åbning i moderskibet, som vi netop var kommet igennem.

Da vi nåede hen til platformen, foreslog Firkon, at jeg skulle se ned i elevatorskakten. Det

gjorde jeg så, og jeg så endnu tre gulve eller dæk ovenover og tre nedenunder, hvilket gav syv i alt. Ved hvert dæk førte en bro eller balkonforlængelse ind i skakten for at slå bro over åbningen mellem kanten af platformen og selve dækket. Jeg fik senere at vide, at disse forlængelser kan hæves ligesom en vindebro. De er lige så lange, som dækkene er høje, så at de lukker for indgangen til dækket, når de er trukket op, og de danner en glat væg ud imod skakten og afspærre den fuldstændigt fra resten af skibet. Når elevatoren ankommer til sit bestemmelsessted, svinger denne del af skakten nedad på hængsler, indtil den danner denne indragende del af balkonen. Når dette sker, svinger gelænderet på elevatoren udad og danner gelænder for balkonen. Når elevatoren bevæger sig videre, svinger dette gelænder tilbage fra balkonen og danne et beskyttende gelænder i elevatoren.

Lige efter, at vi havde forladt rumskibet, så jeg, hvorledes disse gelændere virkede. Så snart vi var gået over balkonen og videre ind i elevatoren, lukkede sidegelænderet sig bag os, selv om vi ikke skulle køre op. Medens jeg så mig omkring og forsøgte at indfange enhver detalje, gjorde Zuhl holdt ved et lille kontrolbord, der var hævet Ca. 10 cm over elevatorens gulv, muligvis for at forhindre, at man kom til at træde på det ved et tilfælde. Dette kontrolbord var Ca. 75 cm langt og et sted mellem 15 og 20 cm bredt. Seks knapper var anbragt i siksak i to rækker, så de nemt kunne betjenes med foden. På hver knap var der et mærke, der angav dets funktion; men jeg kunne hverken læse eller forstå disse tegn.

Zuhl trådte på en af knapperne, og øjeblikkelig svingede gelænderet på den anden side af platformen udad og indtog en ny stilling som beskyttelsesgelænder for den udadragende del af balkonen på den anden side af skakten, som vi nu havde nået. Samtidig åbnede en smukt proportioneret og udsmykket dør sig i væggen foran os og afslørede endnu et vidunderligt syn.

Vi befandt os nu i en udsøgt salon, der med hensyn til møblering og udformning i høj grad lignede salonen om bord i det venusianske moderskib, men denne var noget større. Også her var den smukt oplyst af det samme mystiske og bløde lys, der tilsyneladende ikke kom noget sted fra. Imidlertid blev min opmærksomhed næsten øjeblikkelig fanget af seks mænd og seks kvinder, der øjensynlig havde ventet vort komme. De havde siddet i en tæt klynge og snakket sammen indbyrdes. Da vi trådte ind, rejste de sig og smilede til os. En mand og en kvinde gik frem for at hilse på os, og de indbefattede mig varmt i deres hilsen, selv om jeg aldrig havde mødt dem før.

Kvinderne var iført smukke, tynde dragter, der var lavet af et materiale, som virkede meget levende. De bar alle et bredt bælte, der øjensynlig var en del af selve dragten, og som var udsmykket med ædelstene, der strålede med en blødhed og glans, som jeg aldrig har set hos en jordisk ædelsten.

Disse juvelbesatte bæltter er den eneste form for pynt, som jeg nogen sinde har set, at kvinder fra en anden verden har båret, og medens jeg beundrede disse juveler, overvejede jeg, om deres overordentlige stråleglans ikke snarere skyldtes de kvinder, der bar dem, end det, at stenene i sig selv var de jordiske ædelsten overlegne - og denne tanke blev senere bekræftet af Firkon.

Damernes kjoler havde hellange ærmer, der var trukket sammen om håndleddet, og halsudskæringen var rundskåret. Selv om de varierede i farve, alt efter personligt valg, var de alle afstemt i bløde pastelfarver, der forlenede hele gruppen med en harmonisk charme.

Kvinderne var mellem 150 og 170 cm høje, og de var alle slanke og nydeligt skabte. Deres ansigtstræk var fine og profilen yndig.

Med hensyn til deres teint må jeg sige, at enhver type var repræsenteret lige fra den meget lyse med et svagt rosenrødt anstrøg til blød, mørk oliven. Deres ører var små; øjnene var store og meget udtryksfulde under de smukt svungne øjenbryn. Munden hos dem alle var af gennemsnitsstørrelse med naturligt røde læber, hvis farve varierede i dybde i forhold til

hudfarven. De bar alle håret skulderlangt, løst, men charmerende formet. Både mænd og kvinder havde sandaler på fødderne. Ingen af kvinderne så ud til at være ældre end først i tyverne. Senere fortalte Firkon mig, at deres alder varierede fra 30 til 200 år! Selv om deres løse, bølgede kjoler kun lige antydte den perfekte symmetri i deres legemer, blev den skønhed og ynde, hvormed de alle var skabt, ganske åbenbar, da de senere skiftede til stramtsiddende uniformer.

Mændene var iført blændende hvide bluser, der stod vidt åbne i halsen, og de hellange ærmer sad stramt om håndleddet i stil med de dragter, der blev båret af jordboerne i det 18. århundrede. Deres benklæder var løstsiddende ligesom vore; men materialet var af en blødhed og vævning, hvis lige jeg aldrig før havde set.

Mændenes højde varierede fra omkring 150 til 180 cm, og de havde alle pragtfulde skikkelser og en vægt, der stod i et fint forhold dertil. Deres hudfarve varierede ligesom hos kvinderne; men jeg lagde mærke til, at den ene af dem havde en hud, som vi afgjort ville kalde kobberfarvet. Alle mændene var velfriserede, selv om der i nogen grad var forskelle med hensyn til længden af håret og klipningen, ganske ligesom her på Jorden. Ingen af dem havde langt hår som Orthon, min venusianske ven fra det første møde. Jeg har siden fået at vide, at han havde en særlig grund til at bære sit hår på denne måde.

Selv om mændenes ansigtstræk alle var kønne, adskilte de sig ikke synderligt fra vore, og jeg er sikker på, at de alle kunne gå rundt mellem os og aldrig blive erkendt som ikke hørende til hernede. Ingen af dem så ud til at være ældre end i begyndelsen af trediverne; men også dette indtryk blev senere korrigeret af Firkon, der fortalte mig, at deres alder varierede fra fyrre til adskillige hundrede år regnet efter jordisk tid.

Straks efter, at vi havde hilst på hinanden, blev vi opfordret til at tage plads omkring et stort, ovalt bord, hvorpå der stod nogle bægre med en klar væske. Ligesom alle de andre borde, jeg havde set, havde dette en gennemsigtig plade, der var en smule forskellig fra såvel glas som enhver form for plastic, vi kender på vor Jord. Der var ingen dug på bordpladen, og den var hverken ætset, udskåret eller smykket på nogen måde. Selve materialet besad en ubeskrivelig skønhed, der ikke behøvede nogen form for udsmykning.

De stole, der var trukket hen til bordet, var i en stil, der i høj grad lignede vore spisestuestole. Der var femten af dem, hvilket svarede til antallet af de tilstedeværende.

Da vi tog plads - jeg satte mig ned mellem Zuhl og Firkon - blev vi budt på den drik, der var i bægrene. Skønt den af udseende var lige så klar som vort reneste vand, svarede smagen til ren abrikossaft; den var sød og en smule tyktflydende og helt igennem velmagende.

Selv om de metoder, ved hvis hjælp disse rumfarere kunne lære sig et hvilket som helst sprog af dem, vi taler på Jorden, alle var blevet forklaret mig, virker det stadig overraskende på mig.

Den kvinde, der først var kommet os i møde for at hilse på os, da vi kom ind, indledte konversationen med at sige: "Dette rumskib er et videnskabeligt laboratorium. Vi rejser udelukkende gennem rummet for at studere de konstante forandringer, der finder sted i selve rummet. Vi iagttager livet og tilstandene på de mange planeter, som vi møder, hvor vi kommer frem. Naturligvis er det nødvendigt at lære sig de forskellige sprog. Når rejser i rummet er blevet udviklet til det nuværende sikre stade, skyldes det den forskning, der foretages af rumskibe som vort. Man forklarede dig lidt af dette om bord på rumskibet fra Venus; men dér viste man dig ikke, hvordan instrumenterne betjenes. På dette rumskib vil du imidlertid se vore instrumenter i funktion, og vi vil forklare dig lidt om deres virkemåde, så du kan få en større forståelse af, hvordan vi har lært at udnytte de naturlige kræfter".

Så gik hun over til at forklare, at heller ikke dette rumskib tilhørte en enkelt planet, men var et universelt rumskib, der var bemanded med mennesker fra mange planeter, og som blev benyttet til indsamling af viden til gavn for alle.

"På denne specielle tur", forklarede hun, "er tre af kvinderne beboere fra den planet, du

kalder for Mars, og de andre tre kommer fra Venus. Normalt er der også tre kvinder fra Saturn; men de kunne af visse grunde ikke tage med på denne tur. Derfor er Saturn kun repræsenteret af mænd. Fra tid til anden er der endog mænd og kvinder fra solsystemer uden for vort eget, der slutter sig til denne besætning og til andre rumskibe af samme type. I hvert enkelt tilfælde bliver besætningsmedlemmerne specielt optrænet af vore dygtigste videnskabsmænd“.

Som om der ikke havde været nogen afbrydelse i diskussionen mellem Firkon og mig tidligere på aftenen, genoptog man her omkring dette smukke bord emnet om de problemer, som Jordens beboere står over for. Som sædvanlig var mangelen på fordømmelse eller hårde domme af enhver art bemærkelsesværdig. I stedet var det øjensynligt, at der helt igennem var en forståelse for og en medlidenhed med jordboernes lidelser. En af de marsiske damer sagde: ”I jordmennesker ønsker ikke at udvise en sådan grusomhed imod hinanden. Som du før har fået at vide, er dette blot følgen af jeres uvidenhed om jer selv, der igen gør jer blinde for de universelle love, som vi alle er en del af.

Inden for jeres familier taler I så meget om den kærlighed, som I føler for hinanden. Alligevel udtrykkes selve denne kærlighed, som I hævder at nære, sig ofte som besidderens ret over den anden. Intet kunne være mere i modsætning til kærligheden i dens frie tilstand. Den ægte kærlighed må omfatte respekt, gensidig tillid og forståelse. Sådan som den kendes og udtrykkes på andre planeter, rummer kærligheden intet af den falske besidderfølelse, der forvrænger den på Jorden.

Vi opfatter kærlighed som en udstråling fra guddommens hjerte igennem alt det skabte, og især som en udstråling, der strømmer igennem mennesket og alle andre former uden at foretrække den ene art frem for den anden. Det er i virkeligheden ikke muligt at finde dyder i den ene form og ingen i den anden.

Og læg så alligevel mærke til den forvrængning, der eksisterer på Jorden, og det udelukkende fordi mennesket dér hverken forstår sig selv eller sin guddommelige fader. På grund af denne uvidenhed fremturer mennesket i det, I kalder 'krig', og slagter ubarmhjertigt mennesker, der tilhører en anden nation, en anden hudfarve eller en anden religion uden at forstå, hvad det er, de gør. Det er vanskeligt for os fra de andre verdener at begribe, hvorfor jordboerne ikke kan indse, at deres fælles ødelæggelse af sig selv ikke blot ikke løser noget problem, men forårsager yderligere elendighed på Jorden. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Da nu jeres videnskabelige viden til dato har overgået jeres sociale og menneskelige fremskridt, er det simpelt hen nødvendigt, at svælget mellem disse fremskridt hurtigt bliver udfyldt. Menneskene på din Jord tjener på udmærket måde den frygtelige kraft, der er forsejlet inde i de bomber, som de dynger sammen for at kunne bruge dem imod hinanden. Og dog tumler de blindt fremad mod randen af et utroligt og verdensomspændende slagteri. Os forekommer det besynderligt og ulogisk“. ”Ja“, samtykkede en af mændene, ”jeres opførsel forekommer os ofte ulogisk. Lad mig give dig et eksempel. I har fysiske fædre på Jorden, ikke?“

”Jo“, svarede jeg.

”Hvis du havde to sønner af dit eget kød og blod, som I kalder det, og dersom den ene af dem af den ene eller den anden grund knælede for dig og bad dig velsigne hans beslutning om at dræbe sin broder, der jo også er din søn, ville du da give ham din velsignelse, fordi han påstod at have ret og den anden uret?“

Naturligvis måtte jeg til dette spørgsmål svare: ”Selvfølgelig ville jeg ikke det!“

”Alligevel“, påpegede han, ”er dette nøjagtigt, hvad I jordboere har gjort i århundredernes løb. I anerkender alle et øverste væsen i overensstemmelse med jeres forståelse, og I taler om et broderskab mellem menneskene. Alligevel beder I den evige Fader til alt om at udføre det, som I ikke selv ville gøre; thi når I mennesker fører krig mod hinanden, falder I på jeres knæ i vanhellig bøn. I beder jeres guddommelige Fader om at velsigne jeres bestræbelser på at

vinde sejr over jeres egne brødre, ja endog om at udslutte dem.

Som jeres brødre, der lever i andre verdener end jeres egen, ser vi upartisk på de adskilte folkeslag på din planet. Vi, der har lært mere om vor Faders love, der virker gennem hele universet, kan ikke gøre forskel på samme måde som den, der til stadighed holder jer i en tilstand af uro, og det bedrøver os at se, hvad der finder sted på jeres Jord. Som brødre til hele menneskeheden er vi villige til at hjælpe alle dem, vi kan nå, og som ønsker vor hjælp; men vi må på intet tidspunkt påtvinge menneskene i din verden vor levevis.

Faktisk er der ingen mennesker på Jorden, der er onde af naturen, heller ikke andetsteds i universet. Dersom jeres liv - som mange af jer giver udtryk for - synes at være et 'helvede på Jorden', så bærer I selv skylden derfor. Jeres planet blev ligesom alle de andre skabt af den guddommelige Skaber, og den er i sig selv et helligt sted ligesom alle hans frembringelser. Dersom hele menneskeheden pludselig blev fejlet bort fra Jordens overflade og med dem den strid, elendighed og ulykke, som de har bragt over deres egne hoveder ved ikke at lære, hvordan man skal leve sammen, så ville Jorden være smuk; men den ville aldrig kunne være så smuk som en verden, hvor menneskene lever som brødre sammen med alt, hvad der findes i universet.

Det, at et menneske er fremmed for et andet, giver ham ikke retten til at ignorere, fornærme eller dræbe en medskabning.

I har sat en dag af om året til at højtideligholde broderskabet mellem menneskene, og I omtaler Skaberen som jeres Fader. Og dog ødsler I med jeres penge og arbejder på hurtigere og mere omfattende måder til at lemlæste og ødelægge jeres medmennesker her på Jorden, idet I fuldstændig glemmer de handlinger, som sådanne erklæringer burde udløse. Forekommer det jer ikke lidt ejendommeligt at bede den guddommelige Fader om at velsigne jeres bestræbelser i retning af denne ubarmhjertige ødelæggelse?

I hører disse bønner komme fra jeres templer, fra jeres regeringsledere, fra jeres hjem og fra slagmarkerne. Kan I ikke indse, hvor langt I er kommet ud? Thi I beder faktisk jeres guddommelige Fader om at gøre det, som I selv ikke ville gøre imod jeres egne børn. Kan I ikke indse, hvor hykleriske I er blevet? Og dette er kun ét eksempel på de mange ting, som I gør mod jeres guddommelige Fader.

Så længe I lever på denne måde og er splittet, vil jeres sorger kun blive mangedoblet; thi når I efterstræber jeres broders liv, vil andre efterstræbe jeres eget. Det er denne betydning, der ligger i Jesus af Nazarets ord. Husk, hvad han sagde: "Stik dit sværd i skeden; thi den, der griber til sværdet, skal dø ved sværdet". Sandheden i disse ord er til overmål blevet bevist i menneskehedens historie på Jorden".

Da han holdt op med at tale, viste der sig for mit indre øje et billede af Jorden og dens beboeres problemer, og jeg følte mig bedrøvet over mine medmennesker samt over mig selv som jordboer; thi sammen med billedet kom også erkendelsen af, hvor enorm en opgave det er at rette disse tilstande. Der er så uendelig mange mennesker, der ikke har øjnene åbne for årsagen til disse tilstande. Først når tilstrækkelig mange mennesker bliver klare over årsagerne og af hele deres hjerte ønsker at ændre tilstandene ved at give afkald på deres personlige begær og ønsket om selvophøjelse, først da vil problemet kunne overvindes.

Ingen enkeltperson, ingen nation, end ikke en enkelt del af verden kan tillægges skylden for de forhold, som jeg så for mig, og heller ikke vil et enkelt udsnit af vor civilisation kunne gøre meget for at ændre dem. Ansvarer ligger hos den enkelte - og hvem kan med vold ændre den andens indstilling? Den trældom, der er følgen af århundreders ophobede misforståelser, splittelse og personligt magtbegær, er vanskelig at bryde.

Da denne erkendelse fyldte mig, blev jeg overvældet af en ydmyg taknemmelighed over for vor guddommelige Fader, fordi han har tilladt sine børn fra andre verdener, der har forstået vore problemer her på Jorden, at komme til os og række os en hjælpende hånd i kærlighed og medlidenhed. Selv om de hverken ønsker at påtvinge os en forandring eller at

gribe aktivt ind, kunne de hjælpe de modtagelige blandt os til sammen at stræbe imod en bedre verden i stedet for at bekrige hinanden og således bevirke en yderligere splittelse.

Jeg blev klar over, at der måtte gå lang tid, før en sådan forandring kunne komme, for menneskeheden er vant til at akceptere smerte og sorg som noget uundgåeligt og søger sjældent at vige bort fra den tilvante kurs.

Da jeg fik mig løsrevet fra mine overvejelser, bemærkede jeg, at damerne var ved at rejse sig.

”Vi må nu iføre os vore pilotuniformer“, forklarede en yndig brunette, ”og derefter vil vi gå ind i instrumentrummet, hvor du vil få mange ting at se, som du har undret dig over“.

Da de var gået, fik jeg lejlighed til at betragte detaillerne i denne smukke salon lidt nærmere.

På væggen lige overfor var der et kæmpestort himmelkort. Det forestillede de tolv planeter i vort system med Solen i centrum. Omkring vort system var der andre systemer med deres sole og planeter, der blev vist på en måde, der var ny for mig. Gennem hele rummet og mellem planeterne var der detaljer vedrørende de forskellige atmosfæriske tilstande, der eksisterede i rummet, og som vi på Jorden er fuldstændig uvidende om. Jeg fik at vide, at denne viden er af stor vigtighed for at kunne rejse sikkert i rummet. Der var mange afmærkninger på dette kort, som jeg ikke var i stand til at læse; men jeg regnede med, at formålet var det samme som formålet med vore mange bilkort, som bilisterne på Jorden finder det bekvemt at bruge under kørslen. En af mændene bekræftede dette.

På den anden side af dette kort og ophængt på samme væg, men længere henne mod den anden ende af salonen, hang et detaljeret diagram over skibet. Dette diagram var ligeledes fyldt med mærker og symboler, som jeg slet ikke forstod betydningen af.

De andre vægge var dækket med landskabsmalerier fra nogle af de planeter, som dette skib havde besøgt. Det var ikke indrammede malerier, der var hængt op på væggene, men snarere vægmalerier. De virkede så levende, at man følte det, som var man fysisk til stede i hvert af de afbildede scenerier. Denne mærkelige egenskab var noget, jeg havde lagt mærke til ved alle deres malerier og portrætter. Den forklaring, der blev givet mig, gik ud på, at uanset hvad rummenneskene foretager sig, lægger de så meget af sig selv i deres arbejde, at det virkelig kommer til at vibrere med deres livskraft og udstrålingen fra deres personlighed.

Landskaberne lignede i høj grad malerier og fotografier fra Jorden. De forestillede bjerge, dale, små vandløb og oceaner.

Nu så jeg, at de seks kvinder var vendt tilbage iført deres uniformer, og da de trådte ind, rejste mændene sig fra bordet, og en af dem sagde: ”Nu vil vi gå ned i laboratoriet“.

Vi gik alle hen til en elevator, der oprindeligt havde bragt os herop. Da vi nærmede os, åbnede døren sig lydløst, selv om jeg ikke så nogen trykke på en knap. Måske virkede dette på lignende måde som vor moderne fotocelle.

Vi gik alle femten ind i elevatoren, og Zuhl trådte til. Jeg så ham gå hen til et andet kontrolbord i et hjørne modsat det, jeg tidligere har beskrevet. Der trådte han på en af knapperne, og vi begyndte langsomt og lydløst at køre ned.

Da vi kørte forbi den etage, hvor det scoutship, som vi var ankommet i, stadig stod, lagde jeg mærke til, at der bag ved det var et kæmpestort rum, der strakte sig langt bagud mod enden af skibet. Ned gennem midten af dette rum og vinkelret på elevatorskakten var der et par skinner, og på disse hvilede der fire andre scoutships, der af størrelse og konstruktion var identiske med det, der havde ført os hertil fra Jorden. Dette var åbenbart den hangar, hvor rumskibene befandt sig under interplanetarisk flyvning. Langs den ydre kant til lidt under hver skinne var der en løbebro knap to meter bred og med en udvendig væg.

Vi passerede to andre balkoner, der lå under den, ad hvilken vi var kommet ind i salonen, og jeg regnede ud, at hver af disse balkoner måtte føre til et andet dæk i dette gigantiske transportskib. Ved den tredje balkon under den, der førte til salonen, blev elevatoren standset.

Således kunne jeg ved at se op fra bunden af denne store elevatorskakt tælle syv dæk, der befandt sig i denne del af skibet.

Da elevatoren standsede med et blødt ryk, svingede beskyttelsesrælingen op. På vejen ned havde jeg lagt mærke til et par skinner, der fortsatte ned gennem den lavere forende af skibet, og de dannede et "V" med de skinner, ad hvilke vort scoutship var gledet ind i hangarskibet, og jeg blev klar over, at dette måtte være de skinner, ad hvilket det ville glide ud, når vi forlod hangarskibet for at vende tilbage til Jorden. Dette tydede på, at hele denne del af skibet var optaget af ankomst og afgangstunneler, hovedskakten og

det kæmpemæssige hangardæk til rumskibe. Et eller andet sted i samme afdeling af skibet, enten lige op til eller på den anden side af hangardækket, fandtes der formentlig hangarer til vedligeholdelse og reparation, og på den anden side igen, i den fjerne ende af skibet, måtte der, vidste jeg, være et kontrol- og pilotrum. Jeg havde fået at vide, at der fandtes et sådant rum i hver ende af disse kæmpemæssige fartøjer. I denne ende af skibet blev vi ført ind i et meget stort rum, der viste sig at være laboratoriet.

9. kapitel LABORATORIET

Aldrig før har jeg set noget som dette rum. Det var stuvende fuldt af den mest forbløffende række instrumenter, man kan forestille sig. Her var der række efter række af diagrammer og kontrolborde, og det forekom mig, at hvert af disse besynderlige instrumenter, som jeg her så for første gang, var udstyret med hver sin store kontrolenhed. Seks af dem var allerede i funktion, og de seks mænd, der havde ledsaget os hertil fra salonen, indtog øjeblikkelig deres pladser ved seks andre; men der var stadig andre kontrolenheder, der ikke blev betjent. Jeg lagde mærke til, at fire af mændene havde insignier af en eller anden slags på venstre skulder.

Den kvindelige pilot, der stod nærmest ved mig, sagde: "Alle de, der betjener disse instrumenter, er, hvad I ville kalde højt avancerede videnskabsmænd. Skulderinsignierne på de fire mænd angiver, at de er fra planeten Saturn".

Som det havde været tilfældet ved enhver anden lejlighed, viste diagrammerne her farvede lys med mange slags linjer og geometriske figurer; men der manglede fuldstændigt de måleapparater, som vi er fortrolige med her på Jorden. Til trods for de mange kurver, jeg indtil nu havde set, var de stadig et mysterium for mig.

"Det er her, vi afprøver tætheden af den atmosfære, der omgiver Jorden", fortsatte den kvindelige pilot, "eller af et hvilket som helst himmellegeme, som vi kommer i nærheden af. Vi studerer omhyggeligt sammensætningen af grundstoffer i den atmosfære, der omgiver ethvert himmellegeme såvel som sammensætningen af de grundstoffer, der findes i det ydre rum. Selv om disse befinder sig i en konstant tilstand af forandring, er der et vist system for, hvordan de opfører sig i henhold til de universelle love. Dette bevirker, at visse sammensætninger er stabile i længere tidsrum end andre. Ved at iagttage aktiviteten i rummet bliver vi bl. a. i stand til at spore dannelsen af et nyt legeme i det ydre rum og konstatere, hvor hurtigt det vokser".

Dette forbavsede mig meget, og jeg ville med glæde være blevet tilbage i

dette rum nogen tid for at se og prøve at regne ud, hvordan disse instrumenter virkede - nogle af dem lignede vore større tv-apparater temmelig meget - og jeg håbede på at kunne få en vis forståelse af, hvad det var, som de skiftende mønstre afslørede.

Imidlertid sagde piloten: "Nu vil vi gå over til noget andet, som du også har spekuleret over".

Hun førte mig gennem det store laboratorium, og Firkon, Zuhl og kvinderne fulgte efter. Her begyndte vi at gå op ad en skrånende rampe, der spændte over hele skibets bredde. Vi fortsatte op ad endnu en rampe, der førte ind til et stort rum.

Det forekom mig, at der ingen ende var på overraskelserne. Hvert nyt skridt førte mig til nye vidundere, indtil jeg begyndte at frygte, at jeg ikke skulle kunne huske halvdelen af, hvad jeg havde set. Mine venner forsikrede mig imidlertid, at når den tid kom, da jeg skulle begynde at skrive, ville de hjælpe mig til at erindre et billede af nattens begivenheder, der var nøjagtigt i enhver detail. Jeg tvivler på, at der findes ret mange mennesker, som har tilbragt en nat, der var så fuld af overraskelser, skønne og uendeligt belærende syn, lyde og samtaler.

Nu så jeg med stor sindsbevægelse, at der her stod tolv små skiver opmarcheret i to rækker på hver sin side af skibet. Jeg gættede straks på, at dette var de registrerende skiver eller små, fjernstyrede indretninger, der bliver sendt ud fra moderskibene for at observere på nært hold. De var Ca. 90 cm i diameter, lavet af et skinnende og glat materiale, og af form lignede de nærmest to flade tallerkener eller hjulkapsler, der var lagt sammen og fastgjort kant til kant, så at den centrale del blev nogle centimeter tyk. Jeg fik imidlertid at vide, at sådanne skiver varierede i størrelse fra Ca. 25 cm til 350 cm i diameter, afhængigt af det udstyr, de skulle medføre. Som jeg allerede har fortalt andetsteds, indeholdt de meget følsomme apparater, der ikke blot styrede hver enkelt lille telemeterskive perfekt i den ønskede flyveretning, men også tilbagesendte fuldstændige oplysninger om enhver slags vibration, der fandt sted i det område, der blev underkastet observation.

Begrebet vibrationer dækker et stort område, idet det omfatter både lyd, radio, lys, ja selv tankebølger; alle disse bølger kan ledes tilbage til moderskibet for at blive registreret og analyseret. I teknisk henseende var disse små skiver måske det fineste eksempel på interplanetarisk ingeniørkunst, som jeg endnu havde set; thi foruden de funktioner, jeg har opregnet, kunne de også bringes til opløsning, dersom de kom ud af kontrol og stod i fare for at falde ned på Jorden; dette kunne enten ske hurtigt ved hjælp af en slags eksplosion, eller dersom liv eller ejendom på Jorden var udsat for

'3',

fare, kunne det ske gennem en gradvis opløsningsproces. Disse små vidundere stod nu på række på et stort bord på begge sider af rummet, idet de hvilede i en slags rille. I moderskibets væg og direkte bag hver skive var der en port eller en faldlem, der var stor nok til, at de kunne glide ud igennem dem. Da vi kom ind i laboratoriet, var alle lemmene imidlertid lukkede. Jeg tvang mine øjne bort fra dem et øjeblik og gav mig tid til at se mig om i rummet. Jeg lagde mærke til, at skinnerne og skinnelejet i udslusningstunnelen for de små rumskibe gik ned gennem loftet i den anden ende af rummet og fortsatte ned gennem gulvet. Idet jeg lod mit blik glide tilbage til skiverne, så jeg et langt kontrolbord, der var indbygget i den forreste del af de borde, som skiverne stod på.

Da vi først kom ind i dette rum, så jeg ingen stole; men idet de seks kvinder indtog deres pladser foran kontrolbordene, hævede nogle små, taburet-lignende sæder sig lydløst op fra gulvet, antagelig efter et tryk på en fodpedal.

Disse kontrolborde var lidt forskellige fra andre, jeg havde set, og jeg kan ikke sige med sikkerhed, om der sad små trykknapper i fordybninger i bordene, eller om kontrolbordene blev betjent ved hjælp af tangenter som på et orgel. Da kvinderne først havde taget plads,

arbejdede de meget hurtigt, idet deres smidige fingre for hen over instrumenterne, medens de fodrede de ventende skiver med instruktioner og flyvedata. Jeg husker, at jeg bemærkede ligheden med seks kvinder, der spiller en lydløs koncert ved hjælp af fagter. Når en skive havde modtaget sine fuldstændige ”instruktioner“, var det fængslende at se, hvordan en af faldlemmene åbnede sig og skiven behændigt gled ud gennem åbningen og ud gennem luftsluser, før den susede af sted ud i det ydre rum på sin mission.

Zuhl var blevet tilbage sammen med Firkon og mig, og da jeg spurgte ham, hvor skiverne var blevet sendt hen, var det ham, der svarede: ”Lad os gå tilbage til laboratoriet, hvor vi på instrumentbordene kan følge deres flugt.“

På vejen tilbage til laboratoriet sagde han, at moderskibet nu var i bevægelse; men han afslørede ikke vort bestemmelsessted. Jeg havde slet ikke lagt mærke til nogen bevægelse, og jeg havde heller ikke hørt yderligere støj.

Da vi kom tilbage til laboratoriet, sad alle mændene stadig foran deres instrumenter. Jeg så, at der på en af skærmene dannede sig forskellige linjer, der forsvandt og atter kom til syne i nye formationer. Linjerne kunne igen erstattes af runde prikker og lange streger, der igen hurtigt kunne danne forskellige geometriske figurer. Samtidig viste andre skærme forskellige farver af varierende styrke, nogle kom i glimt og andre i bølger. Fra tid til anden dannede der sig figurer på dem. Også disse figurer ændrede hurtigt størrelse og form. Det hele var et uendeligt mysterium for mig.

”Mændene registrerer med deres instrumenter, hvad der finder sted på skærmene”, forklarede den saturnianske pilot, ”og det vil alt sammen senere blive omformet til undervisningsbrug“.

Nysgerrigheden fik mig til at spørge ham om, hvad der var blevet af de to skiver, som vi havde set forlade skibet.

”Mændene registrerede med deres instrumenter, hvad der finder sted på Jorden og registrerer de lyde, der kommer derfra. Det er det, som du ser vist på skærmen der som linjer, prikker og streger. De andre maskiner samler disse oplysninger og tyder dem ved at frembringe billeder af signalernes betydning sammen med de oprindelige lyde“.

Det må have været øjensynligt, at jeg ikke forstod ret meget af dette, for Zuhl forklarede videre: ”Alt i universet har sit eget, særlige mønster. Dersom nogen f. eks. udtaler ordet ”hus“, har han et billede af en eller anden bolig i tankerne. Mange ting, også menneskelige følelser, registreres på samme måde.

Ved hjælp af disse maskiner ved vi oven i købet, hvad I tænker, og om I er os fjendtligt stemt eller ej. For dersom der findes hårde ord eller tilmed tanker, der indgyder frygt, så vil de afbildes på denne måde, og vore apparater vil opfange dem præcist. På samme måde ved vi, hvem af jer der vil vise sig at være venligt stemt og modtagelig. Alting i hele universet bevæges af 'vibrationer', som I på Jorden har kaldt det - eller, med et senere udtryk, 'frekvenser'. Det er ved hjælp af disse frekvenser eller vibrationer, vi lærer andre verdener sprog“.

Medens han forklarede, iagttog jeg skærmene og de stadigt skiftende mønstre. Jeg syntes, at det alt sammen så forholdsvis simpelt ud, og jeg spekulerede over grunden til, at vore videnskabsmænd her på Jorden ikke var faldet over denne samme proces for længe siden. Mens jeg syslede med denne tanke uden at udtrykke den i ord, svarede min ledsager: ”Det er de også i en vis udstrækning. Dette er ikke meget forskelligt fra jeres lydbånd og andre registreringsmetoder. Princippet er det samme; vi har blot udviklet det videre. I stedet for at standse ved opsamlingen af de mange frekvenser med henblik på lyd gengivelse alene er vi nu også i stand til at overføre dem til billedform. I gør noget af det samme i den underholdningsform, som I kalder for tv; men også på dette punkt er I stadig bundet af jeres begrænsede viden“.

I al den tid, han forklarede mig dette, havde han intenst betragtet de

mange skærme. Da han var færdig med sine forklaringer, foreslog han, at vi skulle gå ind i rummet med skiverne og se disse små budbringere vende tilbage.

Vi var knap kommet ind i det andet rum, før de samme to faldlemme, der i høj grad lignede store køjer i skibets væg, åbnede sig for at modtage begge de tilbagevendende, små skiver. De gled ind på plads, som om en usynlig hånd stille havde sat dem ned.

Jeg fik ikke tid til at reagere på de seneste vidundere, der nu fandt sted, for Zuhl sagde roligt: ”Bliv ved med at kigge! Nu bliver en anden skive på hver side af rummet udsendt - denne gang med et andet formål. Vi befinder os stadig i jeres atmosfære, og når disse skiver er taget af sted, vil vi vende tilbage til laboratoriet, hvor du vil få at se, hvordan de virker.“

Medens jeg så til, lukkede de to faldlemme ud for hver af de to første skiver sig hurtigt bag dem. Længere nede i rækken åbnedes to andre lemme, én på hver side af rummet. Hele tiden fortsatte kvinderne med at spille en behændig, lydløs scherzo over instrumentpanelerne.

Da det andet par skiver forlod skibet, vendte vi alle tre tilbage til det store laboratorium. Jeg lagde nu for første gang mærke til to andre skærme, der var i funktion. Disse var opdelt i sektioner.

Zuhl forklarede: ”Disse skærme viser de mange atmosfæriske tilstande“. I den ene sektion kunne jeg se luftens bevægelse, medens dens hastighed og sammensætning blev registreret af andre instrumenter, efterhånden som signalerne bevægede sig hen over denne skærm. Atmosfærens elektriske ladning eller magnetiske kraft synes at bevæge sig i modsat retning, og den kunne iagttages på en anden sektion af denne skærm, medens dens sammensætning (en lille eller stor ladning, efter hvad jeg forstod) blev målt og registreret. På en tredje sektion blev mange af de luftarter, hvoraf atmosfæren er sammensat, adskilt, og her kunne jeg se, at der hele tiden fandt hurtige ændringer af sammensætningen sted. Især var det interessant at se det atmosfæriske tryks varierende styrke samt mange andre tilstande, som vore videnskabsmænd er totalt uvidende om. Samtidig med at dette blev afbildet på skærmene, blev det registreret af andre instrumenter med henblik på permanent arkivering og fremtidige studier foretaget af beboere i andre verdener.

Efter en tid, der kun syntes at vare nogle få minutter, blev skiverne ledet tilbage til moderskibet, og jeg fik at vide, at de nu indeholdt prøver af vor atmosfære. Disse prøver ville senere blive taget ud og studeret.

”Det var ved hjælp af skiver som disse,“ fortalte Zuhl, ”at vi først blev opmærksomme på de unormale tilstande, der er ved at blive opbygget i udkanten af jeres atmosfære - en tilstand, der vokser konstant med hver atom eller brintbombe, der bliver bragt til eksplosion på Jorden. Og eftersom disse instrumenter altid er i funktion, fortæller de os, hvad vi kan vente, efterhånden som vi bevæger os gennem rummet.“

Medens vi stod og snakkede sammen i laboratoriet, blev jeg opmærksom på en særlig skærm ved siden af piloten. ”Du ser dér,“ sagde han, ”visuelle billeder af det støv, som I kalder 'rumbrokker'. Disse billeder bliver netop nu sendt tilbage fra to af skiverne.“

Det var fængslende at iagttage disse små stofpartiklers opførsel på skærmen. Der var en konstant, hvirvlende aktivitet. Undertiden syntes det fine stof at fortættes, så at det lignede et fast legeme, kun for atter at forsvinde og vende tilbage til en næsten usynlig tilstand. Lejlighedsvis blev disse dannelser så sparsomme og fine, at de næsten syntes forvandlet til rene luftarter. Det mindede mig på en måde lidt om små, hvide skyer, der pludselig dannes på en klar himmel, måske for at blive større, for så lige så pludselig at forsvinde. Dette er i det mindste den bedste sammenligning, jeg kan finde på for at beskrive den aktivitet, som jeg var vidne til på disse skærme.

Dog syntes visse mængder af energi ved hver dannelse af partikkellegemer faktisk at antage en synlig og fast form for så øjeblikkelig igen at opløses ved, hvad der forekom mig at være en eksplosion eller en pludselig opløsning, der fuldt ud var synlig på skærmene. Andre instrumenter registrerede intensitet og sammensætning. Undertiden skete denne vækst med

stor heftighed, og den påfølgende 'eksplosion' var ligeledes voldsom. Til andre tider var den meget mild og næppe til at opfatte. Men kredsløbet skete uophørligt; hvirvlende energi, overgang til fast form, opløsning; en evig bevægelse af energi og fint stof, der stadig søger at forene sig eller reagere med andre partikler i rummet. Jeg bruger vendingen 'energi', fordi jeg ikke kan finde noget andet ord for det, jeg iagttog. Det syntes at rumme enorm kraft, og jeg lagde mærke til, at når det samlede sig til lagen-lignende dannelser eller til et skylignende legeme, syntes det at forstyrre alt i sin nærhed.

Jeg tror, at jeg faktisk overværede selve den kraft, der gennemtrænger alt rum, hvoraf planeter, sole og galakser bliver dannet; den samme kraft, der støtter og opretholder al aktivitet og alt liv hele universet igennem.

Da denne forståelse begyndte at dæmre for mig, syntes jeg ude afstand til at gøre andet end halvejs acceptere de enorme følgeslutninger. Zuhl, der sansede min indre forvirring, smilede bekræftende og sagde: "Ja. Og det er den selvsamme kraft, der driver vore skibe gennem rummet."

Endnu en kort stund stod jeg og kiggede på skærmene fuld af undren over, hvad jeg så. Så henledte min ledsager atter min opmærksomhed på

skiverne. "Disse små tallerkener bliver ofte set bevæge sig gennem rummet, og undertiden flyver de i lav højde over Jorden. Om natten er de lysende. De flyver over Jorden og registrerer de forskellige bølger, der udstråler fra planeten - bølger, der som alt andet er i konstant bevægelse med stadige forandringer af bølgelængden og styrken. Når som helst det er muligt, vender disse indviklede og højst følsomme små maskiner tilbage til deres moderskib; men undertiden ryger forbindelsen af en eller anden grund, og så kommer de ud af kontrol eller styrter ned på Jorden. I sådanne tilfælde træder en nødprocedure straks i funktion. På hver side af moderskibet og lige under de åbninger, gennem hvilke skiverne kommer ud, er der en projektør, der udsender magnetiske stråler. Når en skive kommer ud af kontrol, rettes en stråle imod den for at bringe den til opløsning. Dette er grunden til nogle af de mystiske eksplosioner, der finder sted på jeres himmel, og som ikke kan forklares som artillerigranater, jetfly eller elektriske storme. Dersom en skive på den anden side kommer ud af kontrol i nærheden af planetens overflade, hvor en eksplosion kunne volde skade, får den lov til at dale ned til Jorden, hvor en mildere ladning bliver sendt imod den. I stedet for en eksplosion får stråleenergien metallet til at opløses lidt efter lidt. Først bliver materialet blødt, dernæst bliver det til en slags gelé, så til en væske, og til slut træder det ind i den fri tilstand som luftarter og efterlader overhovedet intet spor. Denne sidste proces er ufarlig for nogen eller noget som helst, dersom skiven skulle blive berørt, medens den er i færd med at blive opløst. Den eneste skade, der kunne blive tale om, kunne opstå, dersom nogen ved et tilfælde skulle se den falde ned og så berøre den i det øjeblik, da strålen bliver bragt i anvendelse."

Da saturnianeren beskrev den magnetiske stråle, tænkte jeg: "Sikken en vidunderlig, beskyttende indretning det ville være imod nogen eller noget, der forsøgte at angribe deres rumskibe."

Han opfattede min tanke og svarede: "Ja, det er nemlig muligt at anvende disse maskiner imod mennesker eller en hvilken som helst form, herunder planeter. Men dette har vi aldrig gjort, og vi vil heller aldrig bruge det på denne måde, for dersom vi gjorde det, ville vi ikke være bedre end jordmenneskene.

Vor beskyttelse, og den er mange gange blevet demonstreret, når vi er blevet forfulgt af jordiske fly, ligger i vor evne til at undslippe hurtigere, end jeres øjne kan opfatte det. Vi kan oven i købet øge frekvensen for det aktiverede rumskib til det punkt, hvor vi skaber usynlighed. Var det ikke for vore egne forholdsregler, kunne jeres fly styre direkte imod vore skibe uden at se dem. Dersom vi tillod jer at komme så nær, ville I, når I ramte

os, finde, at vort fartøj er lige så solidt, som når det fungerer ved en lavere frekvens. Sammenstødet ville ødelægge jer og dog ikke gøre os nogen skade overhovedet."

”Af det, jeg har fået at vide,“ sagde jeg, ”får jeg det til, at der undertiden kan ske noget selv med jeres vidunderlige fartøjer.“

”Javist,“ svarede han. ”I sådanne tilfælde, når vi er i det ydre rum, kan vi forlade skibet, dersom det ikke står til at redde. Når det er nødvendigt, bliver skibet bragt til opløsning og vender tilbage til rummets oprindelige elementer. Alle de store moderskibe er udstyret med små redningsfartøjer, der er lastet med tilstrækkelige forsyninger og med alle de instrumenter, der er nødvendige for at kommunikere med andre skibe i rummet eller ligefrem med en planet. Dersom en sådan ulykke imidlertid skulle finde sted i nærheden af en planet, ville vi styrte ned ligesom jeres egne fly.“

Jeg spurgte straks: ”Så bliver alle om bord jo dræbt?“

”Ja,“ svarede han, ”men på grund af vor forståelse forfærder død i jeres forstand os ikke. Vi erkender os alle som værende intelligensen og ikke legemet. Og således modtager vi via genfødslen et nyt legeme.“

På grund af vor forståelse kan vi heller aldrig med vilje tilintetgøre et andet legeme, gennem hvilket intelligensen udtrykker sig. Skulle vi imidlertid ufrivilligt komme til at forvolde dødsfald ved en ulykke, bliver vi ikke draget til ansvar derfor, fordi det ikke var noget, vi ønskede.“

Instrumenterne fungerede stadig, mens vi fortsat talte sammen. Idet jeg betragtede skærmene, tænkte jeg på, om der fandtes endnu flere og andre instrumenter, som jeg endnu ikke havde set.

Som svar på denne udtalte tanke sagde Zuhl: ”Ja, der findes mange flere i et andet, stort rum mellem telemeterrummet og pilotens kabine, og det er kun i funktion, når vi flyver mellem planeterne.“

Under dette besøg i laboratoriet og i telemeterrummet havde jeg overhovedet ikke været klar over tiden. Jeg vidste ikke, om vi stadig befandt os i Jordens atmosfære, eller om vi bevægede os hurtigt gennem rummet, eftersom jeg var ude afstand til at aflæse skærmene ligesom de andre, skønt jeg havde stået og betragtet dem; men nu sagde den saturnianske pilot: ”Vi er ikke langt fra jeres Måne.“

Denne bemærkning hensatte mig i begejstring, og jeg spekulerede på, om vi skulle lande der.

”Nej,“ svarede han, ”ikke denne gang. Men vi ønsker, at du selv skal se, hvad du har gættet dig til med hensyn til Månen. Der findes luft på Månen, som du kan se det på vore instrumenter nu, da vi er nær nok til at kunne registrere det. Luft er ikke nødvendigvis en forhindring, så man ikke kan se

et andet himmellegeme, som vi undertiden har hørt det sagt på jeres Jord. Og selv om I fra jeres planet ikke ser tætte skyer bevæge sig hen over Månen, så har jeres videnskabsmænd lejlighedsvis iagttaget, hvad de kalder 'lette luftstrømninger', især i lommer i de dale, som I kalder 'kratere'. Det, de ser, er faktisk skygger af skyer, der bevæger sig. Den side af Månen, som I ser fra Jorden, har ikke megen lejlighed til at vise jer sine faktiske skyer, der sjældent er tunge. Men lige på den anden side af Månens rand, over det afsnit, der kunne kaldes en tempereret zone, vil du bemærke ved hjælp af vore instrumenter, at der er tungere skyer, der opstår, bevæger sig og forsvinder, i høj grad ligesom skyerne over Jorden.

Den side af Månen, som I kan se fra jeres planet, tåler helt godt sammenligning med jeres ørkenområder på Jorden. Den er varm, sådan som jeres videnskabsmænd ganske korrekt påstår; men temperaturen er ikke så høj, som de tror; og selv om den side, som I ikke kan se, er koldere, er heller ikke den så kold, som de antager. Det er besynderligt, som folk på Jorden accepterer erklæringer fra dem, som de ser op til som lærde folk, uden at betvivle grænserne for denne viden.

Der findes en smuk stribe eller et smukt afsnit omkring Månens ækvator, hvor vegetation, træer og dyr trives, og hvor folk lever under behagelige forhold. Selv I fra Jorden kunne leve

på denne del af Månen, for det menneskelige legeme er den maskine i universet, der bedst kan tilpasse sig.

I jordmennesker har mange gange udført det, der er blevet kaldt 'det umulige'. Intet i menneskets fantasi er det faktisk umuligt at opnå. Men for at vende tilbage til Månen, så må ethvert himmellegeme, hvad enten det er varmt eller koldt, nødvendigvis have en slags atmosfære, som I har kaldt det, eller luftarter, som tillader, at denne aktivitet finder sted. Og dog indrømmer jeres videnskabsmænd, selv om de fastholder, at der ikke findes luft omkring Månen, at der er tale om såvel varme som kulde på dette himmellegeme! Månen har hverken lige så megen atmosfære som jeres eller som vores planet, fordi det er et langt mindre himmellegeme end disse to. Ikke desto mindre eksisterer der en atmosfære.

Måske kan jeg belyse dette punkt lidt bedre,“ vedblev saturnianeren. ”På Jorden har I f. eks. en lille ø ude på havet. Så langt øjet rækker, er der intet andet land, og dog kan der bo mennesker på denne ø lige så vel som på de større landområder, som I kalder 'kontinenter'. Himmellegemer i rummet har det ligesom øer. Nogle er store og andre små; men de er alle omgivet og bliver alle opretholdt af denne ene og samme kraft, der giver dem liv.

Mange af jeres videnskabsmænd har givet udtryk for den tanke, at Månen er et dødt himmellegeme. Dersom dette var sandt, og Månen virkelig

var død i den betydning, som I lægger i ordet, ville den for længe siden være forsvundet fra rummet ved en opløsningsproces. Nej! Den er i høj grad levende og opretholder liv, der omfatter mennesker. Vi har selv et stort laboratorium lige på den anden side af Månens rand, ude af syne fra Jorden, i den tempererede og køligere zone på dette himmellegeme.“

Jeg spurgte ham, om skibet ville komme så tæt på, at jeg kunne betragte vor satellits overflade med mine egne øjne.

Han smilede og sagde: ”Det vil ikke blive nødvendigt. Kom og se - ved hjælp af dette instrument kan vi komme Månen på nært hold, så at du vil kunne se det lige så tydeligt, som hvis du spadserede på den.“

Jeg spurgte ham, hvor langt vi nu befandt os fra Månen, og fik at vide:

”Ca. 65.000 km.“

Jeg håbede i høj grad, at vi ville komme til at kredse om Månen, så at jeg selv kunne se, hvad der fandtes på den anden side i den tempererede zone, som han havde omtalt. Samtidig blev jeg klar over, at der kunne være ting dér, som de ikke brød sig om, at jeg skulle se. Og denne tanke medførte en hurtig bekræftelse fra den saturnianske pilot.

”Vi må prøve dig med de oplysninger, du allerede har fået, før vi afslører visse ting. Vi har i måske højere grad end du gjort os klart, hvor svage menneskene er, selv de, der stærkt ønsker at gøre det rigtige. Vi må være forsigtige, så vi ikke bidrager til ødelæggelser på Jorden.“

Da instrumentet til at betragte Månen på nært hold var blevet indstillet, blev jeg forbløffet over at se, hvor fuldstændigt vi har taget fejl i de tanker, vi har gjort os om denne vor nærmeste nabo. Mange af kraterne er virkelig store dale, der er omgivet af takkede bjerge, som er skabt af en eller anden frygtelig hævnning op fra Månens indre engang i fortiden.

Jeg kunne se tydelige tegn på, at der på den side, som vi kan se fra Jorden, engang må have været masser af vand.

Zuhl sagde: ”Der er stadig meget vand på den anden side, ligesom der også er meget vand skjult nede i bjergene på denne side.“ Så udpegede han for mig tydelige spor efter gamle vandlinier på siderne af de bjerge, der omgiver kraterne.

Det er rigtigt nok, at nogle af kraterne er blevet dannet af meteoritter, der har ramt Månens overflade; men i hvert af disse tilfælde viste disse krater en tydeligt tragtformet bund. Og mens jeg studerede den forstørrede overflade af Månen på skærmen foran os, lagde jeg mærke til dybe furer i overfladen og i nogle af de nedfaldne klippestykker, der ikke kunne være blevet dannet på anden måde end ved en kraftig vanderosion engang i fortiden. Nogle af disse

steder kunne man stadig ane en smule plantevækst. En del af

overfladen lignede fint pulver, medens andre dele syntes at bestå af større partikler, der lignede groft sand eller fint grus. Medens jeg så til, løb et lille dyr hen over det område, som jeg iagttog. Jeg kunne se, at det havde fire ben og var pelsklædt; men dets fart forhindrede mig i at identificere det.

Kun lidt af det, jeg så, var fremmed for mig, fordi jeg i årevis havde tænkt og talt om det omtrent på denne måde. Saturnianeren syntes at være klar over dette, for han erklærede, at det delvis var af denne grund, at de havde besluttet at lade mig se Månen på nært hold på dette tidspunkt. Han lovede mig, at de senere ville vise mig den anden side af vor Måne. ”Heller ikke dette,“ tilføjede han, ”vil være synderligt forskelligt fra det, du har forestillet dig.“

Mens dette løfte blev givet mig, blev skærmen, der viste Månen, tom, selv om de andre skærme fortsat var i funktion.

Zuhl førte mig igen hen imod telemeterrummet; men før vi nåede derhen, kom pigerne ud for at slutte sig til os. De seks mænd, der var kommet ned i elevatoren sammen med os, rejste sig fra deres pladser, da den saturnianske pilot foreslog, at vi skulle vende tilbage til salonen.

10. kapitel

EN ANDEN MESTER

Da vi atter var tilbage i den smukke og fredfyldte salon, bemærkede jeg, at glassene på det store, ovale bord var blevet fyldt op igen. En mand, som jeg bedømte til at være sidst i trediverne eller i begyndelsen af fyrrerne, havde ventet vort komme. Da vi trådte ind i rummet, rejste han sig fra sin stol. Uden at der var blevet foretaget nogen som helst præsentation, hilste han mig lige så hjerteligt som alle de andre, som han må have kendt udmærket. Det forekom mig, at her stod et menneske, der ikke var nogen fremmed for mig, og jeg følte øjeblikkelig den dybeste hengivenhed for og en slags slægtskab med ham. Mine læsere har uden tvivl på et eller andet tidspunkt haft en lignende oplevelse. Og hans nærværelse bidrog i umådelig grad til den følelse af harmoni og forståelse, der herskede mellem alle os, der var forsamlet i rummet.

Med en let håndbevægelse gav han tegn til, at vi skulle tage plads rundt om bordet. En ekstra stol var blevet sat hen direkte over for min, og på denne tog han plads. Igen satte Firkon sig på min ene side og Zuhl på den anden. Mesteren, der nu fungerede som vært, indbød os til at drikke, og vi hævede alle vort glas og nippede til drikken i stilhed. Alle ventede øjensynlig på, at han skulle tage ordet. Hans mørkebrune øjne udstrålede en stor livsglæde; men jeg vidste, at de var i stand til at læse hver eneste af mine tanker. Jeg vidste også, at ligegyldigt, hvad han måtte finde, ville han forstå og ikke fordømme. Han var velskabt og muskuløs. Der var ingen grå striber i hans mørke, velfriserede hår, der var meget tykt og redt tilbage i bløde, naturlige bølger fra en høj pande. Hans stærkt markerede ansigt var forbløffende smukt og gav én det indtryk at være blevet uendelig forfinet af den ånd, der boede i ham.

Hans blik, der var fuldt af venlighed, gled hurtigt fra ansigt til ansigt. Så talte han direkte til mig med en stemme, der var blød og vibrerende.

”Vi har været lykkelige over at kunne vise dig en meget lille del af vor Faders univers. Vi kender din interesse for dette emne, der har optaget dig det meste af dit liv på Jorden. Nu har du med egne øjne på vore instrumenter set mange ting registreret, som din bevidsthed længe har været klar over. Disse erfaringer skulle give dig tillid og være dig til stor hjælp, når du forklarer de universelle love for menneskene i din verden.

Min søn, ophør aldrig med at påpege over for dem, at alle er brødre og søstre, uanset hvor de er født eller har valgt at leve. Nationalitet eller hud-farve skyldes intet andet end et tilfælde, eftersom legemet blot er et midlertidigt opholdssted. Disse andre træk forandrer sig i løbet af evigheden. I løbet af alt livs uendelige fremskridt vil hver enkelt med tiden lære alle stadier at kende. I uendelighedens endeløse vidder findes der mange former. Det har du selv konstateret ved dine to besøg i vore skibe ude på den anden side af grænsen for jeres atmosfære. De varierer i størrelse fra uendelig små støvpartikler, der er usynlige for des menneskelige øje, og til de største planeter og de utallige sole. Alle er omsluttet af det ene kraftens hav og opretholdes af det ene liv.

I jeres verden har I givet de mange former, som I har set, navne som menneske, dyr, plante o.s.v. Navne er kun et begreb hos mennesket, thi i det uendelige hav er navne, sådan som I bruger dem, uden betydning. Den uendelige intelligens kan ikke give sig selv navn, for den er altomfattende. Og alle former har altid befundet og vil altid befinde sig inde i det altomfattende.

Blandt de mange former har den form, som I kalder 'menneske', hævdet at besidde den eneste sande intelligens på jeres Jord, og dog er dette ikke tilfældet. Der findes ingen tilkendegivelse i jeres verden eller noget som helst sted i det endeløse univers, der ikke i nogen grad udtrykker intelligens; thi den guddommelige Skaber af alle former er det, som udtrykker sig gennem skabningen; det er hans manifestation, et tankeudtryk for hans intelligens.

Som menneske betragtet er I hverken mere eller mindre end dette. Thi selve det liv, der opretholder enhver form, og den intelligens, der udtrykker sig igennem den, er et guddommeligt udtryk.

Det jordiske menneske, der for størstedelens vedkommende ikke ved dette, finder mange fejl ved mange ting uden for hans personlige jeg, idet han ikke gør sig klart, at enhver form udtrykker sit formål og yder den tjeneste, til hvilken den blev skabt.

Ingen form er i stand til at bedømme en anden, eftersom alle former kun er tjenere for den Allerhøjeste. Ingen ved alt, hvad der er at vide, eftersom ingen ved besked med alt, hvad der eksisterer. Dette vides alene af den Alvidende. Men alle former, der villigt gør tjeneste, vokser i forståelse af den kilde, hvorfra de modtager deres visdom: den samme livskraft, hvormed de eksisterer.

I lyset af den fulde forståelse kan samtlige manifestationer af alle former sammenlignes med smukke blomster i en uendelig stor have, hvor mange farver og mange arter blomstrer sammen i harmoni. Hver enkelt blomst opfatter sig selv igennem de andres manifestation. Den lave ser op til den høje, og den høje ser ned til den lave. De forskellige farver er en kilde til henrykkelse for alle. Den måde, de vokser på, optager deres interesse og forstærker et ønske om fuldbyrdelse. Ved at iagttage den skønhed udfolde sig, der ligger slumrende inden for, hvad enten det sker i løbet af en dag eller et helt århundrede, åbenbarer livsmønstret sig gradvis - i farve, i en duft, der er sød for alle andre. Enhver kaster glans over sig selv ved at yde andre tjenester og selv modtage tjenester fra alle de andre. Alle i denne store skønhedens have er såvel givere som modtagere, og gennem deres årer flyder der en melodi fra den Højeste.

Således tjener nogle ved tronens fod, medens andre gør tjeneste over tronen og hele vejen omkring den. Hver eneste form smelter sammen med alle de andre og udtrykker kun glæde, fordi den har fået det privilegium at tjene.

På samme måde burde den udtryksform, som I kender under navnet menneske, have lært sig at leve på Jorden fra første færd. Men i denne henseende har det fejlet. Hvis dette ikke havde været tilfældet, ville jeres Jord have været en livsglædens have - den have, hvor det evige ønske går ud på at tjene. Men mennesket har i sin mangel på forståelse ødelagt harmonien i sin tilværelse på Jorden. Han lever i fjendskab med sin nabo, og hans sind er splittet i forvirring. Freden har han aldrig kendt; sand skønhed har han aldrig set. Uanset hvor meget han roser sig af sine materielle fremskridt, lever han stadig som en fortabt sjæl.

Og hvem er det menneske, der bor i et sådant mørke? Han er den dødelige, der har undladt at tjene den ene udødelige. Det er ham, der taler om 'vejen'; men han søger den ikke. Det er ham, der frygter alt, hvad der ligger ud over hans lænkede sinds fatteevne. Det er ham, der har nægtet at stille sin ånds hunger.

Og den frygt, som mennesket bogstavelig talt er blevet til, står fast på vagt imod alt liv, imod alt. For hvis denne frygt skulle bevæge sig ud af sin egen skygge, ville den ophøre med at være til. Det er dette, der holder mennesket som fange indtil hans dødelige legemes ophør.

Sandelig, mennesket lever i dag ensomt på Jorden i frygt og angst for det, han kalder døden - afslutningen på hans dødelig liv - alene i sit personlige mørkes vildnis. Og dog har mennesket selv bragt sig i den trøstesløshed, som han så bitterligt angrer, alt sammen på grund af tjenester, han ikke har

ydet, sådan som de naturligt ydes af de mere ydmyge former, der omgiver ham. I stedet fortsætter mennesket med at ødelægge andre livsmanifestationer, så at han selv kan overleve. Han har undladt at erkende den rigdom, som disse andre kunne skænke ham, dersom han ville tillade dem at tjene, sådan som det var meningen, at de skulle.

Desværre, menneskets have på Jorden er i sandhed gold. Den sæd, han sår med sin ringe forståelse, giver en bitter høst. Stadig er han lænket til sin uvidenhed og gentager sine fejl gennem århundrederne og håber stadig på at finde det, som hans hjerte længes efter, og som hans sjæl råber efter.

Han er bange for at vende sig bort af frygt for, at det, som han står på - det grundlag, som han har bygget sig selv - kunne blive taget fra ham af en anden, og at han så intet ville have tilbage. Derfor holder han vagt over det, der ikke er evigt; men som i øjeblikket er ved at forandres og forgå, medens han er blind for, hvad der sker. Inde i sig selv har han sat det lys i bur, der kunne have ledet ham ind på vejen til den evige Enhed; en glæde, som alle andre, der har gået den vej, faktisk har fået del i. Disse er tjenerne, sønner og døtre af den ene Fader over alle verdener. Faderen, Skaberens af denne smukke have med de mange former, de mange farver, de mange nuancer, de mange højder og dybder - de mange glæder, der ved dag som ved nat spiller og synger den ene sang om himmelsk harmoni, som alle kan deltage i."

Medens han talte, gled levende billeder, der illustrerede hans ord, gennem mit sind, og igen blev min forståelse af menneskets kår på Jorden vakt til nyt liv. Da han holdt op med at tale, var der ingen, der rørte sig. Selv ønskede jeg heller ikke at bryde stilheden.

Da billederne hørte op med at strømme gennem mit sind, rejste mesteren sig fra sin plads over for mig og gik rundt om bordet og hen imod mig. Så rejste alle de andre sig og blev stående stille.

Den store lærer berørte min hånd ganske let, og hele mit væsen sang i ydmyg taknemlighed over det, han havde givet mig. Jeg ville med glæde til stadighed have opholdt mig i hans nærhed; men jeg vidste af tidligere erfaring, at sådan skulle det ikke være.

"Min søn, tab ikke modet, dersom du bliver mødt med latter og foragt på Jorden. Med den forståelse, vi har givet dig, vil du vide, hvorfor det ikke kan være anderledes. Fortæl dine brødre og søstre, hvad du har lært. Der findes mange med åbne hjerter og åbne sind, og deres antal vil øges.

Rekognosceringsfartøjet venter, og vore brødre vil ledsage dig til Jorden. Nu, da vi har været sammen på denne måde, kan du lettere og til enhver tid

skabe en kontakt mellem dit og vore sind. Husk altid, at afstanden ikke danner nogen hindring.“

Hans ord opfyldte mig med en glæde, der ikke tillod nogen indre tomhed. Idet han bød mig farvel, vendte han sig og forlod rummet. Et øjeblik efter gav Firkon og Zuhl mig tegn til at bryde op. Jeg tog afsked med mine nye venner, og da døren til salonen lydløst gled op, gik vi over elevatorplafformen og ind i det ventende fartøj.

Langsomt og lydløst gled vi ned ad skinnerne, bort fra dette gigantiske flyvende laboratorium. Mens vi gled ned mod Jorden, kiggede jeg tilbage mod det store fartøj, der oppe i rummet ventede på, at dette lille fartøj skulle vende tilbage. Jeg spekulerede over, hvor stort det i virkeligheden var.

Selv om jeg ikke havde givet min tanke udtryk, svarede Zuhl: ”Efter jeres talsystem kan du anslå det til at være Ca. 90 meter i diameter og henved 1000 meter langt. Det er ikke de nøjagtige tal; men de kommer dem tilstrækkeligt nær.“

Det forekom mig, at der kun var gået nogle få sekunder, før rekognosceringsfartøjets dør gik op, og vi var tilbage på Jorden. Vi tog afsked inde i fartøjet, for piloten kom ikke ud sammen med os.

Firkon og jeg gik hen til det sted, hvor vi adskillige timer tidligere havde efterladt vognen, og begyndte køreturen tilbage til hotellet. Jeg så mig tilbage efter rumskibet og så det forsvinde hurtigt ud af syne, langt oppe i vor atmosfære.

Ligesom sidst sagde vi ikke et ord under turen tilbage til hotellet. Jeg havde meget at tænke igennem og var ikke tilbøjelig til at snakke. Jeg erindrer, at luften var morgenfrisk, og at solens første stråler netop var ved at ramme Jorden. Så opslugt var jeg i min genkaldelse af mesterens ord, at jeg ikke lagde mærke til det landskab, vi kørte igennem.

Da bilen kørte op foran hotellet, berørte Firkon min hånd på den sædvanlige måde og sagde: ”Vi vil mødes igen.“

Jeg vidste, at det ville blive tilfældet, og selv om min krop var tilbage på Jorden, var jeg i min bevidsthed både på Jorden og sammen med mine venner fra andre planeter, medens de rejste videre gennem rummet. Det var vidunderligt at vide, at vi ikke var adskilt fra hinanden, at vi aldrig mere kunne skilles. Denne nat var en erkendelse, der i løbet af dette nuværende liv havde ligget og slumret inden i mig, pludselig blomstret og vågnet op, næsten som blomsterne i den have, som den vise mand havde beskrevet for mig. Glæden i mit hjerte som følge af denne erkendelse var næsten som uendelighedens melodi, delagtig i Enheden uden at kende til adskillelser el-

ler skillelinier. Og jeg håbede og bad til, at der måtte blive åbenbaret mig en måde, hvorpå jeg kunne dele denne erkendelse med andre på Jorden. Jeg vendte tilbage til mit værelse på hotellet, men ikke for at sove. Mine natlige oplevelser havde i den grad styrket mig, at jeg følte mig som et helt nyt menneske; mit sind var vågent og opmærksomt og fyldt med flere levende og hurtige tanker end nogen sinde før. Mit hjerte sang af glæde, og mit legeme var udhvilet som efter en lang søvn. Der var meget for mig at udrette denne dag, og næste dag måtte jeg vende tilbage til mit hjem på bjerget; men fra nu af ville jeg, så godt jeg kunne, virkelig leve hvert øjeblik fuldt ud, efterhånden som det indfandt sig, og tjene den Ene Intelligens, sådan som det er hensigten, at mennesket skal, og til hvilket formål det blev skabt.

11. kapitel

SAMTALE I EN CAFÉ

Omkring den 1. september begyndte jeg at få en fornemmelse af, at jeg snart igen ville

møde vore venner fra rummet. Jeg havde ofte i løbet af sommeren set deres skibe bevæge sig igennem vor atmosfære, men øjensynligt var behovet for personlige møder ikke opstået.

For hver dag, der gik, følte jeg en voksende tilskyndelse til atter at vende tilbage til byen. Den 8. september inviterede en ven, der havde tilbragt nogen tid sammen med os på Palomar Gardens, mig til at køre til Los Angeles sammen med hende. Jeg tog imod tilbuddet, og vi nåede til byen omkring kl. 4 om eftermiddagen. Jeg tog ind på det sædvanlige hotel, fulgte efter piccoloen op til mit værelse, friskede mig en smule op og vendte igen tilbage til foyeren.

Til min store forbløffelse og glæde stod Firkon og Ramu og ventede på mig og modtog mig med et stort smil.

Efter at vi havde udvekslet hilsener, spurgte jeg, om de havde travlt, Ramu havde kendt mine tanker, og han svarede: ”Ikke spor. Vi er her for at besvare ethvert spørgsmål, der måtte ligge dig på sinde - så godt vi nu formår,” tilføjede han smilende.

Jeg foreslog, at vi skulle tage hen til den lille restaurant, hvor vi kunne spise og tale sammen uden at blive forstyrret. Medens vi spadserede derhen, sagde jeg: ”Jeg antager, at I er helt klar over, hvad der bekymrer mig mest.“

Firkon smilede og sagde: ”Du tænker måske på, om svarene på de mentale spørgsmål, som du sendte ud i rummet i sommer, virkelig nåede tilbage til dig, uden at forbindelserne krydsede hinanden?”

”Netop!” udbrød jeg med et lettelsens suk.

På grund af det tidlige tidspunkt var restauranten næsten tom. Vi satte os ind i et separat rum længst borte og bestilte kaffe og en sandwich. Jeg forklarede servitricen, at vi mere var faldet ind for at kunne snakke forretninger på et bekvemt sted end for at spise. Hun opfordrede os hjerteligt til at lade, som om vi var hjemme, betjente os hurtigt og gik sin vej for at genoptage sin samtale med kassereren.

”Hvordan med den spejderleder i Florida,” spurgte jeg, ”og rapporterne om, at en eller anden flamme blev rettet imod ham fra tallerkenen?”

”Aldrig i livet!” svarede Firkon med følelse. ”Vi gør ikke sådan noget. Det, der virkelig skete, var, at manden blev forskrækket. Da han ikke ønskede at røbe dette ved at løbe sin vej, begyndte han at hakke løs på rumskibet med sin machete, idet han næppe vidste, hvad han foretog sig. I hvert tilfælde kom han for nær hen til den kraft, der får rumskibet til at bevæge sig, og blev forbrændt.

For at gøre det mere klart,” fortsatte han, ”så ved du, at et reb ikke indeholder ild, og alligevel vil det bevirke en forbrænding, når det bliver trukket for hurtigt gennem hænderne. På nogenlunde samme måde løb den kraft, der stråler ud fra rumskibet, meget hurtigt ned over mandens krop og bevirkede, at legemet, der yder modstand, blev forbrændt.“

”Du har selv været ude for en lignende oplevelse,” erindrede Ramu mig om, ”ved dit første møde med Orthon, da din arm blev indfanget af den kraft, der pulserede under rekognosceringsfartøjet. Du blev ikke virkelig forbrændt; men det ville du være blevet, hvis du havde mistet balancen og var faldet ind under flangen. Orthon reddede dig ved at hale dig tilbage.“

Så spurgte jeg, hvor meget sandt der var i Brush Creek rapporterne.

”Disse observationer fandt virkelig sted,” svarede Firkon, ”selv om rumskibet og besætningen ikke hører til vor gruppe. Der har været mange lignende observationer og personlige møder med en eller flere personer ud over dit; nogle af dem hændte før og andre efter din første kontakt. Disse møder har fundet sted i næsten enhver nation i verden. Din oplevelse var imidlertid den første, der blev rapporteret på en sådan måde, at den nåede frem til et stort antal mennesker. Selv om sådanne kontakter har fundet sted i årevis, og der er blevet skrevet rapporter, som aldrig blev frigivet, er der kun få mennesker, der tør genfortælle deres oplevelser på grund af de andres vantro.“

Han tilføjede meget enkelt: ”Vi nyder ikke den hemmelighedsfuldhed, hvormed vi er nødt

til at omgærde sådanne møder. Vi ville langt hellere være velkomne til at komme og gå og til at mødes med jer mennesker, sådan som vi gør det med folk fra andre verdener. Men så længe vore besøg ikke bliver forstået og af den grund er farlige for os og for vore skibe, vil vi være nødt til at fortsætte under iagttagelse af den nuværende forsigtighed.“

Så udbad jeg mig oplysninger om, hvad der virkelig havde fundet sted, da [kaptajn Mantell](#) mødte sit endeligt.

Ramu forklarede, mens hans oprigtige følelser tydeligt skinnede igennem:

”Det var en ulykke, som vi dybt beklager. Det rumskib, han forfulgte, var meget stort. Flere medlemmer af besætningen havde bemærket, at kaptajn Mantell kom hen imod dem, og de vidste, at hans interesse var ægte og ikke krigerisk betonet. De satte hastigheden ned og forsøgte at kontakte ham via hans instrumenter. De var fuldstændig klar over den kraft, der udstrålede fra deres skib, og de troede,

at det ville afholde ham fra at komme nærmere uden at gøre ham nogen skade; men da han virkelig kom nærmere, skar vingen på hans fly gennem denne kraft, hvilket bevirkede, at en sugning fandt sted, der trak hele flyet ind i kraftfeltet og forårsagede en øjeblikkelig opløsning af såvel flyet som af ham selv.

Denne opløsning,” forklarede Ramu videre, ”finder sted i kraft af en magnetisk udstråling, der adskiller de molekyler, der holder stoffet sammen, og den ændrer fuldstændigt deres position. Dersom hans fly havde været rundt eller cigarformet, ville ulykken aldrig være sket. Men hans fly havde ikke en jævn form. Vingerne stak ud på hver side af skroget, og det var en vinge, der var årsagen til ulykken. Skroget ville ikke have bevirket en sugning, der var tilstrækkelig stærk til at trække flyet ind i kraftfeltet; men da først vingen blev indfanget, blev resten af flyet suget ind så hurtigt, at det blev reduceret til små stumper, der faldt til jorden sammen med nogle dele, der fuldstændig var omdannet til støvpartikler.

På den anden side,” vedblev han, ”kan vi komme op på siden af vore egne skibe, og intet af den slags ville finde sted, fordi vi konstruerer vore rum-skibe på en måde, der udligner ethvert tryk.

Rumskibets hensigt var simpelt hen at sætte farten ned og forsøge på at kommunikere med ham. Vi havde ikke gjort os klart, at hans fly ikke kunne komme i berøring med vort kraftfelt og holde dertil. I vil komme til at miste mange, mange mennesker, der flyver i sådanne fartøjer, og især i jeres jetfly, for de er i fare, ikke blot på grund af vor krafts rækkevidde; men fordi de kan komme ind i naturlige, magnetiske strømme, der vil sno og ødelægge dem. Der er for mange punkter, der stikker ud fra skroget på jeres fly, for når kraften først rammer et af dem, er fartøjet dømt til undergang.“

Dette fuldendte min liste af spørgsmål angående opsigtsvækkende kontakter, som jeg var blevet gjort opmærksom på i løbet af sommeren. ”I har bekræftet mine indtryk i hvert enkelt tilfælde,” sagde jeg til mine ledsagere.

”Så kan vi måske også forsøge på forhånd at besvare nogle af de mange spørgsmål, der vil blive stillet dig i fremtiden,” foreslog Firkon. ”Som du før har fået at vide, er planeter og systemer konstant underkastet en formningsproces, eller de gennemgår en opløsningsproces. Et planetsystem minder meget om enhver anden form - der kræves en vis tid at opnå et højdepunkt for tilkendegivelse; dernæst begynder processen med forfald og opløsning. Længe før vort system lå i støbeskeen, fandtes der utallige planetsystemer, hvorpå der var menneskelige væsener eller det, vi forstår ved menneskeheden.

Så var der ganske som i dag interplanetariske rejser inden for og mellem systemerne.

Hovedformålet med sådanne rejser var det samme som i dag - at studere aktiviteterne i rummet i alle deres faser. Så når man fandt, at en ny planet inden for et planetsystem var ved at blive til, blev den iagttaget og studeret på nært hold af rejsende fra mange verdener.

Når man har fundet, at en ny planet har udviklet sig til det punkt, hvor den er parat til at blive beboet af mennesker - og alle planeter når dette stade før eller senere - så lader de rejsende denne oplysning gå videre til beboerne i andre verdener og i verdener, der tilhører andre systemer. Man søger derefter frivillige, der har lyst til at tage derhen og udvikle den nye verden. Så tager store skibe disse frivillige samt alt nødvendigt udstyr med om bord og flytter dem til den nye planet. Der bliver ofte foretaget yderligere ture for at bringe udrustning og forsyninger frem til disse pionerer, efterhånden som der er behov derfor. Menneskene bliver også bragt tilbage til deres hjemlige planeter for at kunne aflægge besøg. På denne måde bliver der åbnet nye kanaler for tilkendegivelse, og samtidig bliver en ny verden beboet af menneskeheden.

I vort system var Jorden den planet, der sidst nåede det stadium, hvor den var i stand til at opretholde menneskeligt liv. Jordens første beboere blev bragt dertil fra de andre planeter; men det varede ikke længe, før et eller andet uventet fandt sted i den atmosfære, der omgiver Jorden, og de over-flyttede mennesker blev klar over, at i løbet af nogle få århundreder ville livsbetingelserne på denne klode ikke være gunstige. Som følge heraf stuede Jordens første beboere på nogle få undtagelser nær alle deres ejendele ind i rumskibene og tog ud til andre verdener. De få, der valgte at blive, havde tilladt sig at degenerere midt i denne nye verdens frodige skønhed og overflod og søgte intet andet. Gradvis blev de tilfredse med at bo i naturlige huler, og de gik efterhånden tabt i tidens malstrøm.

På din Jord findes der ingen andre optegnelser om disse første beboers end mytologien hos en af jeres racer, hvori mindet om denne første civilisation er bevaret i det, som de kalder guden Triton, der er opkaldt efter den oprindelige Triteria race.

Kort efter vore rumpionerers afrejse fandt mange naturlige forandringer sted på Jordens overflade. Nogle landområder blev opslugt i vandens dyb, medens andre hævede sig. Så var verden atter en gang parat til menneskelig

beboelse; men denne gang søgte man ikke efter frivillige på grund af de tilstande, der stadig var fremherskende i den omgivende atmosfære. Et andet forhold, som vi havde iagttaget med interesse, medens vi overværede dannelsen og udviklingen af planeten Jorden, var dannelsen af blot én måne som Jordens ledsager. Efter de naturlige love ville følgen blive en ubalanceret tilstand, medmindre der engang i fremtiden blev dannet en anden måne, der kunne danne modvægt til den lille ledsager af en verden i vækst.“

På dette tidspunkt af samtalen blev Ramu afbrudt, da servitricen kom hen til os for at fylde vore kopper op med varm kaffe. Da hun atter var gået, sagde Firkon: ”Mennesket er en besynderlig skabning! Og dette gælder, uanset hvor du finder ham i hele det uendelige univers. Selv om menneskeracen som helhed foretrækker at leve i fred og harmoni med al skabningen, vil nogle få her og der lade deres personlige ego og aggressivitet vokse, og på grund af begærlighed vil de ønske at tiltage sig magten over andre mennesker. Dette kan ske selv i vore verdener til trods for den lære, der byder mennesket at leve i overensstemmelse med de guddommelige love. “

”Ja,“ sagde Ramu, ”Selv om vi kender det onde, hvortil en sådan holdning fører i overensstemmelse med de universelle love, står det os ikke frit at kue disse brødre på nogen måde. Derfor blev det for mange århundreder siden under et møde mellem de vise lærere fra mange planeter besluttet at afskibe sådanne selviske mennesker til nye planeter, der var i stand til at opretholde menneskeligt liv. I sådanne tilfælde udvalgte man den planet fra mange systemer, der havde haft den langsomste udvikling, til forvisningssted for sådanne misdædere.

Af de grunde, jeg netop har nævnt, blev Jorden derfor udvalgt til det nye hjem for disse uregerlige fra mange planeter både fra dette og fra mange andre solsystemer. Disse forviste

var, hvad I på Jorden kalder 'ballademagere'. Vi kunne hverken tilintetgøre eller indespærre dem, eftersom dette er i modstrid med de universelle love. Men eftersom disse mennesker alle besad den samme arrogante natur, følte man, at de - siden ingen af dem ville bøje sig for nogen anden - med tiden ville blive tvunget til selv at arbejde sig frem til harmoni. Disse mennesker er den virkelige kilde til jeres oprindelige 'tolv stammer' på Jorden.

Og så blev de samlet i skibe fra de mange planeter og ført til Jorden uden udrustning eller værktøj af nogen art, sådan som frivillige ellers får det. Alle var blevet grundigt uddannet på deres egne planeter, så de kendte jordbunden, mineralerne, atmosfæren og mange andre ting, der er nødvendige for det fysiske livs opretholdelse. Her i denne nye verden måtte de

bruge deres viden og begynde med intet mere end det, naturen selv fremskaffede. Dette skete i den hensigt at tvinge dem til at arbejde og udnytte deres egne evner i det håb, at det ville bringe dem tilbage til den fold, hvortil alle hører, som udfører Skaberens vilje.

Disse mennesker er jeres bibelske 'faldne engle' - de menneskelige væsener, der styrtede ned fra et højere livsstade og såede spiren til de forhold, som I nu finder eksisterer i jeres verden.

I lang tid efter at have bragt disse mennesker til Jorden besøgte vort folk fra mange planeter dem ofte, hjalp og ledede dem så meget, som de nu tillod os. Men det var en hovmodig og trodsig samling, og de var ikke glade for den hjælp, vi tilbød dem. Efter de første sammenstød lykkedes det dem imidlertid at komme godt nok ud af det med hinanden. Dengang var Jorden sandelig en 'paradisets have', eftersom der var masser af alting, og naturen var ødsel med sine gaver og livsfornødenheder.

I glæden over den ny verden begyndte disse nyankomne at leve fredeligt og lykkeligt sammen, og der opstod glæde på de andre planeter. Men da, som jeres Bibel fortæller det, spiste mennesket af frugten på træet med 'kundskaben om godt og ondt', og der opstod skel, hvor der før ingen havde været. Igen tog grådighed og besidderfølelse overhånd blandt menneskene, og de vendte sig mod hinanden.

Efterhånden som tiden gik, og befolkningstallet voksede, opstod der af de oprindelige stammer selvophøjede mennesker, der begyndte at skelne mellem de forskellige racer. Hver af dem gjorde krav på at regere hele folket, idet de påstod at være kommet fra en planet, der var længere fremme i udvikling end alle de andre, og at de i kraft af dette havde ret til regeringsmagten.

Vi fortsatte med at besøge disse vildfarne brødre, altid i det håb at kunne hjælpe dem til at vende tilbage til et broderligt forhold. Med tiden blev de selvbestaltede regenter mere og mere mægtige og vore bestræbelser til mindre og mindre nytte. Skellene fortsatte og uddybedes, og det endte til slut med oprettelsen af det, som I dag kalder 'nationer'. Oprettelsen af nationerne skilte yderligere broder fra broder, og hele menneskeheden levede ikke længere efter den guddommelige lov.

Som følge af disse adskillelser opstod der mange forskellige former for afgudsdyrkelse; men selv da fortsatte vi med at udsende folk i det håb at kunne hjælpe vore brødre på Jorden. Disse mennesker blev kendt som 'messias'er, og deres opgave var at hjælpe deres jordiske brødre til at vende tilbage til deres oprindelige forståelse. I hvert enkelt tilfælde plejede nogle få disciple at samle sig om disse vise mennesker; men de blev altid dræbt af dem, som de var kommet for at tjene.

Du har spekuleret over grunden til, at Jorden er den laveststående planet i vort system i et univers, som vi alle er beboere af. Jeg har nu fortalt dig grunden.

Menneskene i alle de verdener, der er blevet udviklet af mænd og kvinder, der frivilligt påtog sig en sådan tjeneste, er gået støt fremad. De har levet, sådan som det var den uendelige Skabers mening, at hans børn skulle leve. De er vokset og har ekspanderet i opfyldelsen af Faderens vilje. Og hver gang en gruppe frivillige forlader deres egen planet for at vove sig frem på en ny, efter at den guddommelige hånd har forberedt den til menneskelig beboelse,

træder de faktisk ind i en ny erfaringens skole, hvorved de opnår en endnu større forståelse af det samlede univers. På denne måde tilpasser de sig med henblik på fortsatte fremskridt i stadig højere stadier af tilkendegivelse og tjeneste.

Arbejde, sådan som I kender det på Jorden, har ingen andel i deres liv, for så snart beboerne på en hvilken som helst planet begynder at arbejde i lydighed under Skaberens vilje, vil elementerne på deres side begynde at tjene dem.

På Jorden har I netop det omvendte; thi gennem selvophøjelse og pervertering af naturlovene vender mennesket elementerne mod sig selv. Menneske, der fører krig mod menneske, er et af de mest indlysende eksempler på dette, eftersom han anvender de energier på destruktiv måde, som hans Skaber frembragte med henblik på hans velfærd.

Og dette er den vigtigste forskel mellem Jordens beboere og befolkningen på de andre planeter. Jordmennesket har flere gange nået visse tinder, men kun for at indtræde i et andet ødelæggelsens stadium, der gennem misbrug af elementerne har ødelagt alt, hvad mennesket har opnået.

Her og der hæver et enkelt menneske sig over flertallet, fordi det er overladt til den enkelte at sætte sin egen udviklingshastighed op eller ned. Kun når jordmenneskene gennem deres egne fejltagelser lærer, at det, de betragter som deres styrke, i virkeligheden er svaghed, når det stilles over for den guddommelige intelligens, og at deres 'visdom' kun er forvirring imod den Alvidende, da vil de være rede til at vende tilbage til folden.

I mellemtiden er vi til stadighed indstillet på at modtage et råb om en hvilken som helst form for hjælp, som mennesker af hjertet begærer, for de er stadig vore brødre.“

”Taber I aldrig modet,“ spurgte jeg, ”stillet over for så ringe en mulighed?“

Det blev Firken, der svarede: ”Vi kender intet til det, som du kalder 'at tabe modet.' Det er et negativt ord. For længe siden lærte vi den kraft at kende, der ligger i troen og håbet, samt aldrig at give op. Det mål, du tabte af syne i går, kan du atter skimte i morgen. Dette betyder ikke, at vi tror, at vi selv er fuldt udviklede. Det er langt fra tilfældet. Vi mangler endnu at rejse gennem evigheden. På vore planeter har vi ikke længere hverken sygdom eller fattigdom, sådan som I kender det; heller ikke forbrydelser. Vi anerkender mennesket som den højeste repræsentant for Guddommen, fuldbyrdelsen af alle de mindre former. Skulle vi i den hensigt at volde fortræd skade nogen form, ved vi, at vi ville tvinge denne form til at vende sig bort fra sit naturlige formål og gøre os skade.

Du kan nok indse, hvorfor Skaberens har overladt det til hver enkelt at løse sine egne problemer. Når vi er ulydige imod hans love, vidner de imod os.

I omtaler Satan, som om han var en særskilt enhed; men kun ved at modsætte sig det guddommelige princip kan man skabe de uharmoniske tilstande, som I har givet Satan skylden for, og som I selv må rette.

Så vil I finde, at Satan bliver en lysets engel, sådan som jeres skrifter fortæller jer det; thi enhver forvanskning må rettes af den, der forvansker.“ Da Firken holdt inde, krusedes Ramus mund af det for ham så karakteristiske lette og alvorlige smil, medens han sagde: ”Solen hersker ikke over Jorden; Jorden hersker ikke over Solen, ligesom heller ikke stjernerne hersker over hinanden - de regeres alle sammen af Faderen. Kun her, af selve naturen, begynder mennesket virkelig at lære.“

Af en eller anden grund fik dette mig til at huske hændelser, som jeg længe havde grundet over. ”Med hensyn til det, som I kalder død og genfødsel,“ spurgte jeg, ”skulle det være muligt for os at bringe erindringer fra det ene liv med ind i det næste?“

Ramu svarede: ”Det er virkelig muligt i forskellige grader af bevidsthed. Det evige menneske glemmer intet; men erindringen om ting, som han har lært at kende i et tidligere legeme, giver sig sjældent til kende som andet end en instinktiv viden om eller en

tilbøjelighed hen imod visse, fortrolige ting. I sit bevidste sind har jordmennesket kun en ringe forståelse af, hvorfor det forholder sig således. Når sådanne evner træder frem i mindre grad, betegner I dem som talenter eller gaver. Når de er til stede i meget udpræget grad, og især når de er til stede i barndommen, kalder I sådanne mennesker for vidunderbørn.

Jeres planet fungerer under noget, som I kunne kalde en lav frekvens. Som følge heraf er væksten og udviklingen i formernes liv - og det gælder

navnlig mennesket - langsom og kræver lang tid mellem fødsel og modenhed. Når mennesket bliver født på Jorden, forbliver de på et hjælpeløst og barnligt stadium meget længere end på de andre planeter. Når den tid kommer, da de har nået manddommen, er enhver erindring, som de kunne have taget med sig ved fødselen, dybt begravet under det væld af misforståelser, hvormed de er blevet opflasket i løbet af alle disse første år.

Menneskets evne til at tænke fornuftigt er meget begrænset og ganske uafhængig af naturlovene. Den nyankomne er proppet med traditioner og konventioner fra tidligere århundreder, og den positive erindring om tidligere erfaringer er der simpelt hen ikke plads til. En sådan ægte erindring træder pludselig frem som et lyn fra klar himmel, fra det I kalder 'underbevidstheden' og ind i 'dagsbevidstheden' gennem en kanal, der pludselig er blevet åbnet. Dette kan f. eks. komme i stand ved, at du for første gang møder en person, som du føler, at du har kendt, eller dersom du besøger et sted, som du aldrig før har besøgt i dette liv, men til hvilket der forekommer dig at være knyttet ægte associationer og erindringer.

Alle sådanne erfaringer mystificerer de fleste jordmennesker, og dog er sådanne erindringer sædvanligvis sande erindringer, og forklaringen er meget simpel.

På de andre planeter bibringer vi ikke det nyfødte barn sådanne blokeringer. Tvært imod, vi gør alt for at stille barnet frit. Vi er klar over, at enhver menneskelig tilkendegivelse er en smule forskellig fra enhver anden, og at den enkeltes baggrund af erfaringer tjener som grundlag for opfyldelsen af dennes særlige skæbne.

Den frekvens, under hvilken en planet fungerer, kan kun oprettes af dem, der bor på planeten. På grund af vore planeters højere frekvens er de, der fødes blandt os, ikke underkastet de samme langsomme udviklingsperioder fra barndom til modenhed som hos jer. Hos os er gennemsnitsperioden for udviklingen fra fødsel og op gennem ungdommen to år i sammenligning med jeres atten år eller mere.

I på Jorden bruger vendingen 'Loven om sjælevandring' i en forkert betydning. Det, den virkelig betyder, er, at når et enkelt menneske på jeres planet har hævet sig over sine brøders uvidenhed til en højere forståelse af livet, bliver genfødsel på en anden planet tilstået ham. Han vil komme gennem døden med en levende erindring om sine erfaringer på Jorden. Det fremherskende vil være hans opfattelse af de universelle love, der styrer alt liv. Erindringer om hans daglige vaner, hans forhold til familie og venner vil, selv om de stadig er klare, være mindre fremtrædende. Han vil blive klar over, at der ikke findes noget manglende led mellem disse to livsstadier, men derimod en kontinuitet i udviklingen, som ikke fortaber sig i tåge på grund af de mange navne og skillelinier, der forvirrede ham på Jorden. Selv om udviklingen fra barndom til modenhed kræver en så lang periode på jeres planet, indfinder alderdommen og forfaldet sig hurtigt. Dette skyldes de gamle traditioner og konventioner, der fortsat kommer til udtryk hos den enkelte. Sand viden bæres let, uanset hvor længe det er, siden den blev tilegnet; men menneskehedens atter og atter gentagne byrder og elendigheder, der huskes op igennem århundreder, lægger en uudholdelig byrde på menneskets ånd. (s121 i org.bog)

Som du har set, bliver vi ikke gamle af udseende eller i vore følelser. Grunden er, at vi fører den overflod af forståede lektier med os ind i hver ny dag og ser ganske bort fra alt, hvad der har vist sig at være goldt. Eftersom vi lader det evigt nye og unge udtrykke sig gennem os, bliver vi selv til ét med denne ungdom.

Ganske ligesom den trang, en billedhugger ejer, når han tager leret mellem sine hænder, vil være afgørende for den form, som leret vil udtrykke, når han er færdig, forholder det sig også

med det menneskelige legeme. Mennesket former sig selv, idet han arbejder med materialer, som hans Skaber har skænket ham. Det er menneskets opfattelse af sig selv i forhold til universet, der vil forme hans legeme og forlene hans ansigtstræk med skønhed eller med grimhed.

På jeres planet afbilder I Guddommen som gammel og dog evig. ***Dette er en stor modsigelse, for evigheden kender ikke til alderdom.***

Som følge af den endeløse aktivitet, der foregår i dybden og på overfladen af jeres oceaner, overlever de op gennem tiderne; men en dam, hvor aktiviteten hører op, begynder at udvise tegn på alderdom, takket være en masse fremmed materiale, der langsomt forplumrer de engang så klare vande. Det, som I kalder for stagnation, er indtruffet. Legemlig sygdom og opløsning udspringer af omtrent den samme proces. Den personlige stagnation sætter ind, fordi I ikke har lært at leve efter naturlovene. Lejlighedsvis og selv i jeres verden kan et enkelt menneske opnå en alder, der er høj efter jeres normer, og dog stadig give indtryk af at være ung. Dette skyldes en evne til at bevare kvaliteten af den mentale aktivitet, interesse og begejstring ud over det gennemsnitlige.“

Jeg kom i tanker om nogle få sådanne mennesker, som jeg havde kendt, og nikkede bekræftende. ”I har sandelig udviklet jer langt videre end vi,“ sagde jeg. ”Er I tilmed nået til det punkt, hvor jeres fremskridt foregår ubrudt?“

Dette fik Firkon til at smile. ”Langt fra! Men når vi begår fejltagelser, tjener de snarere som lektier for vor fremtidige opførsel end som noget, vi skjuler eller prøver at forsvare. Endvidere accepterer vi nogle fejltagelser som uundgåelige, når et nyt område er ved at blive udforsket, hvad enten det ligger på det fysiske eller det åndelige plan. Dig forekommer det, som I kalder fejltagelser, at være skændigt, og det udsætter ofte en enkeltperson eller en gruppe af mennesker for andres latter og kritik. Dette er en af de vigtigste faktorer, der binder jordmenneskene til det gamle, som de har rod i, når de ellers ville forsøge nye veje, dersom de havde mod dertil, eller dersom deres medmennesker var tolerante nok. På vore planeter bliver intet menneske, der alvorligt prøver sig frem, nogen sinde anset for at være mislykket, uanset hvad resultatet bliver. Dette menneske har lært noget. Gennem sin egen fejltagelse kan han gøre sin næste en stor tjeneste. Mod og foretagsomhed har ført ham til at forsøge en ny vej, som - dersom den viser sig at være forkert - ikke igen behøver at blive betrådt af andre. Han alene har lidt frivilligt, og vi, hans brødre, priser ham.“

Da Firkon holdt op med at tale og så hen på Ramu, vidste jeg, at denne frugtbare samtale var til ende. Det var unødvendigt at sige mere, og vi rejste os og forlod rummet, betalte regningen og befandt os igen ude på gaden.

Denne gang ledsagede Firkon og Ramu mig ikke tilbage til hotellet. ”Jeg er jer dybt taknemmelig,“ sagde jeg, da vi tog afsked med hinanden; men ordene lød utilstrækkelige i mine egne øren.

Jeg stod et øjeblik og så dem spadsere bort, før jeg vendte mig og gik i den modsatte retning hen til mit hotel.

12. kapitel

MIT ANDET MØDE MED MESTEREN

I længe efter vor samtale i cafeen befandt jeg mig igen på vej til Los Angeles, idet jeg atter adlød en indre tilskyndelse. Under hele turen ind til byen var jeg opfyldt af en glad forventning ligesom den spænding, jeg husker at have oplevet som barn lige før jul.

De mentale kommunikationer med mine venner fra de andre planeter blev mere og mere afgjorte, efterhånden som tiden gik. F. eks. vidste jeg nu, at dette møde ikke ville blive begrænset til en restaurant på Jorden; men at de igen ville bringe mig op i et af deres rumskibe.

I denne lykkelige sindsstemning syntes den fortrolige skønhed, der prægede disse bjergrige egne, som vi kørte igennem under den første del af rejsen, at være endnu mere majestætisk. Og dalene, hvis bund skinnede gyldengult i den naturlige tilstand eller skinnende grøn, hvor den var opdyrket, opfyldte mig med kærlighed til denne Jord. Dersom menneskeheden blot kunne lære at betragte den med nye øjne, ville der afgjort ikke være rum for bitterhed eller strid.

Tiden gik hurtigere under denne køretur. Jeg tog ind på hotellet, var en kort tid oppe på mit værelse og vendte så tilbage til foyeren.

Selv om uret over portierskranken viste, at klokken kun var lidt over fem, og skønt jeg afgjort ikke var sulten, følte jeg mig stærkt tilskyndet til straks at gå hen på den lille restaurant for at få noget at spise og så vende tilbage for at vente på mine venner. Det gjorde jeg så, og da jeg lige før klokken seks igen var ved at gå ind i hotellet, gik Ramu op på siden af mig.

Jeg hilste ham henrykt og spurgte, om jeg havde ladet ham vente.

”Overhovedet ikke,” svarede han, ”jeg vidste, hvornår jeg kunne vente dig!”

Den store Pontiac stod parkeret ved kantstenen lige om hjørnet. Da vi steg ind i vognen, spurgte jeg efter Firkon.

”Han er ude af stand til at komme med os denne gang,” svarede Ramu, ”og han bad mig sige til dig, at han var ked af ikke at komme til at træffe dig.”

Denne stemning af tilbageholdt lykke og forventning varede ved under

13. kapitel

DAGE I PALOMAR TERRACES

I løbet af det næste par måneder havde jeg adskilligt flere kontakter både i rumskibene og med de mennesker fra andre planeter, der arbejder anonymt mellem os.

Palomar Gardens var blevet solgt, og vi flyttede hundrede meter længere op ad bjerget. ”Flyvende tallerkener er landet“ blev udgivet i England i september 1953, og den amerikanske udgave fulgte i oktober.

Der var meget at gøre, da vi kom op i dette nye område. Ikke alene var det tilgroet med egetræer; men jorden var også fyldt med kampesten. Vi talte ofte med vemod om den viden, der var kendt på Jorden for lang tid siden, der satte menneskene i stand til at hæve og flytte store stenplader, som var de fjer. De ægyptere, der byggede pyramiderne, kendte hemmeligheden, og det samme gjorde de, der flyttede til Påskeøen, hvor man har fundet de Store stenfigurer. Selv var vi imidlertid nødt til at forlade os på snorkende bållozere for at kunne bryde os en vej hen over vor grund og skubbe klippestykker af vejen.

Vor lille gruppe tilbragte mange stimulerende aftentimer med at planlægge de enkelte bygninger, som vi gerne ville opføre her, ikke bare for vor egen bekvemmelighed, men også for at kunne huse det stadig voksende antal mennesker, der kom op for at besøge mig. Vi havde ventet, at de nye ejere af Palomar Gardens fortsat ville drive den som restaurant og beskedent gæstehus, eftersom der ikke var sådanne faciliteter i miles afstand. Men af en eller anden grund besluttede ejerne sig til at lukke den. Skønt vi ikke havde nogen tjenestefolk, følte vi dog, at vi af høflighedsgrunde måtte kunne servere vore gæster et måltid på baggrund af det besvær, som mange af dem gjorde sig for at komme op på besøg.

Det lykkedes os at bygge en køkkenafdeling, der bekvemt vendte ud mod en plan terrasse, som vi havde hugget ind i bjergsiden. Det viste sig at være et kolossalt arbejde, men bistået af adskillige unge muskelmænd, der ofrede deres fritid, blev det endelig fuldført. Vore anstrengelser fik en udmærket belønning. En del af terrassen ligger i skyggen af prægtige egetræer, og vi kan se helt ud til bjergtoppene, der hæver sig den ene bag ved den anden i blide pastelfarver, indtil den sidste næsten smelter sammen med himlen. Vi udstyrede dette sted med havestole, bænke og camping borde samt købte en lille havegrill.

Til at begynde med boede vi alle, så godt vi kunne, i to gamle skure, der tilhørte nogle venner, og som lå på en stribe jord lige op til vor grund. Vi benyttede køkkenafdelingen, der også gjorde tjeneste som kontor, til sove værelse for den ene af os, men også som mødested, når vejret drev os indendørs. Endnu havde vi hverken rindende vand eller elektricitet. Rent kildevand flød under jorden og ned ad bjerget. Vi pumpede det op til overfladen og byggede en dam med afløb, så at vandet altid var friskt. Det bragte vi op til huset i spande.

Til trods for vore drømme og behovet for sådanne ting, vidste vi, at ikke bare kunne gå videre og få disse bygninger opført, før vi havde pengene dertil. Så selv om vor levevis uden tvivl ville forekomme de fleste mennesker komfortabelt og primitivt, og arbejdet hårdt, var vi lykkelige for de som vi allerede havde, og ethvert lille bidrag til komforten, der kunne lette det huslige arbejde, og som vi fra tid til anden kunne føje til, betød mer end hvis det var kommet let.

Det var en pragtfuld dag, da vi vidste, at vi nu kunne opføre en lille bygning, der kunne rumme et ret stort værelse, hvor vi kunne sidde og tale sammen med vore gæster i barsk vejr, samt et mindre værelse til kontor brug.

Vi kendte en entreprenør i en lille by ca. 40 km borte. Han var en ærlig og stabil fyr, og vi satte os i forbindelse med ham. Køkkenafdelingen var udelukkende blevet opført af os selv og vore gode venner, af hvilke nogle havde været mine elever i mange år, medens jeg

underviste i de universel love. Denne første lille afdeling vil altid betyde meget for mig på grund det venskab og den loyalitet, der gjorde bygningens fuldførelse mulig. Nu kunne vi få os en virkelig entreprenør! Det viste sig, at han var et meget fint menneske, og han blev interesseret i mit arbejde. Den lille bolig blev hurtigt bygget færdig. Vi havde penge nok tilbage til at møblere det komfortabelt og indbydende. Og her var der to små toiletter og et brusebad imellem dem! Selv om vi ingen elektricitet havde indtil for bare et par uger siden, løb vandet gennem rørene, og hvad betød det så, at det var koldt, (og at det kun kom i en tynd stråle! Den lange ventetid på elektriciteten, der nu giver os varme og har gjort vore lys og petroleumslamper overflødige, var blot endnu en charme, der gjorde det værd at vente på elektriciteten.

Mens vi arbejdede os hen imod vor nuværende boligforbedring, lykkedes det os at opretholde en ganske pæn dyrebestand. Den omfattede to hunde og seks katte, for ikke at tale om hyppige og vel gennemførte besøg af deres medskabning, stinkdyret. Disse særdeles ondsksfulde dyr er af naturen selskabelige og elskværdige, når de ikke støder på modstand, og de kender en ven, når de møder ham. De drikker mælk af kattens skåle og deler kødet med hundene, sjældent under protest fra nogen af dyrene. Når en af hundene lejlighedsvis beslutter sig til at gøre noget ved det og farer løs på den frække gæst og kæfter op, trækker hr. stinkdyr sig blot op ad bjergsiden med ynde og i en vis fart, medens den oprejste hale lader som ingenting.

Ind imellem foredragsrejserne, der førte mig til det mellemste vesten, New York og Canada, arbejdede jeg på det sted, hvor jeg nu kunne gøre nytte, og gjorde kun ophold i arbejdet for at tale med mine venner og de mange fremmede, der kom for at besøge mig. Man havde bestilt mig til at holde foredrag på østkysten og i England, men jeg blev meget træt, da jeg var i Canada, og mistede stemmen. Foredragene kom meget tæt efter hinanden, og jeg syntes at være ude af stand til at lære, hvordan jeg kan spare på kræfterne, når jeg diskuterer de emner, der står mit hjerte nærmest. Dertil kom, at mange af mine tilhørere ganske naturligt ønskede at stille spørgsmål efter foredragene. På den anden side kunne jeg ikke nænne at gøre dét, som jeg vidste var et godt råd, nemlig at forlade foredragssalen, før disse flinke mennesker kunne få fat i mig! Som følge heraf kunne jeg simpelt hen ikke tale mere, og min læge beordrede mig til at aflyse såvel foredragsturneen i England som i den østlige del af Staterne samt til at forholde mig fuldstændig i ro i mindst seks måneder.

Af indlysende grunde var dette påbud en stor skuffelse for mig; men jeg var nødt til at bøje mig for det. Ikke længe efter, at jeg var vendt tilbage til de bjerge, som jeg sætter så højt, genvandt jeg stemmens brug og insisterede på at bruge den, i det mindste når der kom gæster.

Jeg er bange for, at jeg må være meget besværlig at omgås for dem, der forsøger at få mig til at opføre mig nogenlunde 'fornuftigt'. Det er muligt, at jeg simpelt hen ikke besidder en sådan fornuft. Under alle omstændigheder ved jeg, at uanset hvor meget jeg giver af mig selv til dem, der opsøger mig, får jeg langt mere igen på mange måder.

I juni 1954 kom Desmond Leslie, som jeg ville have truffet første gang i New York, dersom jeg havde været i stand til at gennemføre mit program, i stedet til Palomar. Det var mig en virkelig fornøjelse. Eftersom han er begavet med en meget interessant hjerne og en vidunderlig sans for humor, gav han vor lille gruppe her meget. Han ikke blot delte vor fælles interesse, men tog også del i den kådhed, der ofte griber os, når det blev nødvendigt at slappe af fra de mere alvorlige emner.

Selv om Desmond kun havde haft til hensigt at blive hos os en måned eller deromkring, forblev han indtil sidst i august. Jeg ser frem til at møde ham igen i England engang i 1956, når jeg tager derover for at gennemføre den udsatte foredragsrejse.

Alt i alt bevirkede de yderligere møder med mine venner fra andre verdener, den stadig voksende liste af gode venner af alle mulige typer fra denne planet, det gode og sunde udendørsarbejde og sammenstillingen af stoffet til denne bog, at jeg havde en meget lykkelig

tid. Af og til tog jeg mig endog et hvil, når mine venner havde det med at se strengt på mig.

Vi opdagede snart, at den nye boligs muligheder måtte udvides. Lige før Desmonds ankomst opstillede vi en skillevæg midt i det store værelse, der ifølge planerne skulle gøre tjeneste som forum og uformel foredragssal, og dette gav os et soveværelse. Som forholdene var, sov den ene af os stadig i det gamle skur, og en anden havde stadig en seng stående i køkkenafdelingen. Det nye arrangement skaffede os et halvt foredragsværelse, hvor jeg nu sover, et virkeligt soveværelse og et kontor komplet med hængekøje. Vi følte os virkelig etableret, da vi kort tid efter forvandlede et spejdertelt til et komfortabelt sovested ved at hæve det op fra jorden, give det en bund af krydsfiner og anbringe en skærm omkring den øverste halvdel. På denne måde fik vi sengen ud af køkkenet!

Jeg er stadig beskæftiget med at pumpe vand ind og ud af vandtanke og rundt omkring på vor grund (sammen med nogle dygtige, kvindelige hjælpere!), og jeg er meget stolt over resultaterne. Den tidligere, tynde vand-stråle ned i vaskekummerne og ud af bruserne er nu blevet til en sand tordenskylle, og vi har skabt en rigtig, lille dam under et egetræ og har plantet blomster omkring den stensatte kant. Nu til morgen tog vi en cupido og en trane frem fra undersiden af huset og anbragte dem i dammen. De ser så velfornøjede ud.

Vi arbejder hårdt, men er lykkelige. Bjergene har vi altid for vore øjne, og de virker aldrig ensformige i deres skønhed, der skifter med daggryet, den fulde sol og aftenbelysningen. De er yndige i skumringen, hvad enten de står badet i Månens skær eller står som en mørk silhouet mod en stjerne-fyldt himmel.

Og vi ser ofte de flyvende tallerkener fare forbi oppe på himlen. I de seneste uger er rumskibene faktisk blevet set af mange i de nærliggende byer. Vi er tilfredse med at vide, at de befinder sig dér over os samt på himlen over hele Jorden. Vi håber, at alle mennesker i vor verden i en ikke for fjern fremtid vil kunne se og kende dem for, hvad de er; og vi håber, at mange af de mennesker, hvis ord ville overbevise, og som nu ved besked, men forholder sig tavse, vil tale åbent i hele menneskehedens interesse.

14. kapitel

BANKETTEN OG ET FARVEL

Den seneste kontakt fandt sted den 23. august 1954. Desmond Leslie var på det tidspunkt i Los Angeles for at opfylde sine foredragsforpligtelser. Han vidste, at jeg skulle have denne kontakt, og han var meget ivrig efter at blive taget med. Selv om også jeg håbede, at han kunne komme med, afslog brødrene anmodningen af grunde, de ikke oplyste. Når jeg nu ser tilbage, tror jeg, at grunden var forklaringen på nogle af de ting, der blev vist og klarlagt mig denne gang, og at de ikke var beregnet på et menneske, der ikke tidligere havde oplevet kontakt.

Mine venner Firkon og Ramu mødte mig som sædvanlig. På vej til rekognosceringsfartøjet sagde Firkon: ”Jeg må fortælle dig, at mødet i aften vil blive en afsked både for dig og for os. Efter at vi engang i nat har bragt dig tilbage til dit hotel, vender vi tilbage til rekognosceringsfartøjet, og så af sted op til moderskibet, der vil bringe os tilbage til vore hjemlige planeter. Vor mission på Jorden er endt.“

En stor bedrøvelse steg op i mig.

Ramu sagde hurtigt: ”Jamen du mister kun den legemlige kontakt med os. Glem ikke, at vi stadig kan kommunikere mentalt, uanset hvor vi er henne.“

Jeg fik den trøst, jeg kunne hente fra denne tanke, men i øjeblikket forekom det mig ikke at være ret meget.

Så sagde Firkon med en stemme, der var fuld af forståelse: "Du er vor ven, og alt det rum, der kan komme imellem os, kan aldrig ændre dette." Jeg skammede mig lidt over min bevægelse. Selv om jeg ikke helt kunne få den til at forsvinde, lykkedes det mig i en vis udstrækning at holde den nede.

Jeg spekulerede over, om andre 'kontaktmennesker', der midlertidigt boede på Jorden, muligvis ville få overdraget det hverv at møde mig i fremtiden; men på dette udtalte spørgsmål fik jeg ikke tilstået et svar fra nogen af dem. Jeg blev efterladt med den følelse, at dette virkelig kunne være et farvel, i det mindste i nogen tid fremover, ikke blot til de to venner, som jeg nu sad imellem, medens vi kørte af sted, men et farvel til flere udflugter ud i rummet.

Læseren kan nok tænke sig, at denne sindsstemning forlenede alle de vidunderlige og nye ting, jeg skulle se denne aften, med en smule bitterhed, der imidlertid skærpede min vurdering. Sammen med min taknemlighed over, hvad man allerede havde tilstået mig, fyldte det mit hjerte i en sådan grad, at jeg aldrig ville kunne udtrykke det.

Eftersom jeg allerede tidligere detaillert har beskrevet en rejse i det samme scoutship, vil jeg kun fortælle, at jeg fandt Orthon ventende på os med det lille fartøj svævende i lav højde over jorden, parat til øjeblikkelig start.

På denne tur satte vi os ikke engang ned. Jeg delte min opmærksomhed ligeligt mellem de skiftende diagrammer og Orthon, der sad ved kontrol-bordet.

Da vi denne gang gled ind i det venusianske moderskib, var jeg fuldstændig fri for denne indvendige fornemmelse af at falde. Vi nåede platformen og standsede atter ligesom ved vor første tur. Den samme mand stod parat til at anbringe bøjlen på rekognosceringsfartøjet til genopladningen; men denne gang fulgte han os ned ad trapperne og ind i salonen.

Straks, da jeg trådte ind, blev jeg slået af den almindelige feststemning. Der var mange mennesker til stede, som jeg aldrig før havde set.

Jeg blev henrykt, da jeg så Ilmuth og Kalna træde frem og hilse mig varmt.

"Har nogen fortalt dig om den overraskelse, vi har til dig i aften?" spurgte Kalna, og uden at vente på svar fortsatte hun begejstret. "Et bestemt løfte, som du har fået, vil gå i opfyldelse."

Medens Kalna talte, havde Ilmuth rakt mig et bæger med den delikate frugtsaft. Jeg bemærkede, at begge pigerne var klædt i pilotuniformer, og jeg var sikker på, at det betød en tur ud i rummet.

Der var mange mænd samt otte kvinder til stede, Kalna og Ilmuth medregnet. De andre kvinder var klædt i den samme slags yndige kjoler, som de to sidstnævnte havde båret, da jeg mødte dem første gang. Mændene var klædt bekvemt i skjorte og benklæder. Igen bar de alle sandaler.

Selv om der ikke blev foretaget nogen præsentation, savnede jeg det ikke, for alle hilste mig som venner, og nogle få kaldte mig tilmed ved navn. Da vi var færdige med at hilse på hinanden, blev jeg opmærksom på en blid baggrundsmusik, der mindede lidt om vor orientalske musik.

Selv om Ramu havde fået et bæger af frugtsaften overrakt, lagde jeg mærke til, at mine andre venner ikke sluttede sig til os. Grunden hertil blev opklaret, da Ilmuth sagde: "Vi må nu indtage vore poster for at udføre den

overraskelse, som Kalna nævnte. Denne gang vil Ramu blive tilbage hos dig."

Mens Orthon og Kalna gik i den ene retning, begyndte Firkon og Ilmuth at gå hen imod den modsatte ende af skibet. Ramu og jeg nippede til vore drinks i stilhed lidt endnu. Jeg var lykkelig over at være en del af den varme og glæde, der gennemstrømmede dette rum. Det bidrog til at tilbageholde den følelse af bedrøvelse over afskeden, der ville finde sted i aften.

Adskillige grupper underholdt sig med spil, der var fremmed for mig, og Ramu, der bemærkede min interesse, foreslog, at vi skulle slentre rundt og kikke nærmere på dem.

Fire af mændene sad ved et lille bord og spillede kort. Disse kort var helt forskellige fra vore, selv om størrelsen var omtrent den samme. Der var ingen numre på dem; men de havde alle mærker, der forestillede et eller andet. Jeg kiggede efter for at se, om to af dem var ens; men så vidt jeg kunne se, var det ikke tilfældet.

En anden gruppe af mændene stod og rullede små, farvede kugler hen ad en glat plade. Jeg gættede på, at disse kugler måtte være ladet med en eller anden form for magnetisme, eftersom der ingen riller var i pladen, og alligevel bevægede kuglerne sig ikke frit. Nogle af dem syntes at udøve en vis tiltrækning og drog de andre til sig.

Et andet spil lignede i nogen grad bordtennis, bortset fra at der hele tiden var to bolde i spil, og dette krævede øjensynlig stor dygtighed. Kvinderne syntes især at være meget dygtige til dette.

Det forundrede mig, at der ingen var, der talte eller b højt eller forstyrrede på anden måde. De morede sig åbenbart alle sammen og var i stand til dette uden at blive støjende, hvilket jo så ofte hænder på Jorden. Der var heller ingen, der syntes at tage spillet alvorligt, sådan som mange af os gør det. Der herskede i det hele taget en munter og afslappet atmosfære. Tit så spillerne op til os med et venligt smil. Nogle af dem talte til os, og jeg var stadig forbløffet over at høre disse mennesker tale mit sprog så flydende.

Efter en tids forløb foreslog Ramu: "Skal vi gå ind i kontrolrummet? Vi har noget at vise dig derinde, og jeg er sikker på, at du vil finde det interessant."

Stadig med min drink i hånden fulgte jeg ham med glæde ind i det store rum med de mange kort, diagrammer og instrumenter, som jeg havde set allerede ved mit første besøg på dette skib.

Da vi trådte ind, må Ramu have trykket på en knap, for jeg så to meget små sæder hæve sig op fra gulvet som ved trylleri. Og samtidig, direkte over for os, så jeg vor Måne komme til syne midt på en stor skærm. Jeg var forbløffet over, hvor nær den forekom mig at være, og det var slet ikke, som om den bare var afbildet på en skærm; men der var dybde i billedet. Dette var altså overraskelsen?

Et øjeblik troede jeg, at vi virkelig lagde an til landing.

Ramu sagde: "Du ser nu den side af Månen, hvormed I er fortrolig; men vi lander ikke på den. Billedet bliver kastet op på skærmen fra et af de teleskoper, der ikke var i funktion, første gang du var med os. Se nøje til, efterhånden som vi nærmer os overfladen, og du vil bemærke en anelig aktivitet. I de utallige store kratere, som I ser fra Jorden, vil du bemærke meget store hangarer, der ikke er synlige fra Jorden. Læg også mærke til, at terrænet her minder meget om jeres ørkener.

Vi har bygget disse hangarer så store, at meget større skibe end dette med lethed kan komme derind. Inden i disse hangarer er der ligeledes beboelseskvarterer for et antal arbejdere og deres familier, og de er udstyret med al mulig komfort. Masser af vand bliver pumpet derind fra bjergene, ganske som I har gjort det på Jorden for at gøre ørkenområderne frugtbare.

Når et skib kommer ind i disse hangarer, finder der en dekompression sted af hensyn til passagererne. Denne proces kræver Ca. 24 timer. Blev denne ikke foretaget, ville menneskene opleve et meget stort ubehag, når de trådte ud på Månen. En sådan dekompression er stadig ufattelig for jord-menneskene; for de forstår for lidt med hensyn til de legemlige funktioner og kontrollen af dem. Faktisk kan menneskets lunger tilpasse sig såvel meget lave som høje tryk, såfremt kompressionen eller dekompressionen ikke foretages alt for hurtigt. Blev processen fremskyndet, ville døden blive følgen."

Jeg ville med glæde have underkastet mig den nødvendige dekompression for at opnå det privilegium virkelig at lande på Månen. Der var intet, der krævede, at jeg skulle vende tilbage

til Jorden med det samme.

Ramu svarede imidlertid med et sympatisk smil: ”Vi har mange ting i beredskab til dig ud over at vise dig den anden side af jeres satellit, før vi bringer dig tilbage til Jorden. Se nu opmærksomt til, for vi nærmer os Månens rand. Læg mærke til de skyer, der er ved at danne sig. De er lette og synes at komme intetsteds fra, som det ofte er tilfældet med skyer. De fleste af dem når aldrig at blive tætte, men opløses næsten øjeblikkeligt, og dog kan nogle af dem under gunstige forhold virkelig opnå en vis tæffied. Det er skyggerne af disse skyer, der er blevet set gennem teleskoper fra Jorden.

Nu nærmer vi os den side, der aldrig før er blevet set fra Jorden. Se på overfladen lige neden under os. Se, der er bjerge i dette afsnit. Du kan tilmed se sne på tinderne af de højeste samt store træer på de lavereliggende skråninger. På denne side af Månen findes der et antal bjergsøer og floder. Du kan se en af søerne under dig. Floderne strømmer ud i en meget stor vandsamling.

Nu kan du se en række bysamfund af varierende størrelse såvel i dalene som på bjergskråningerne. Menneskenes forkærlighed her, som ethvert andet sted, varierer med hensyn til at bo i den ene eller den anden højde. Og her som andetsteds ligner de naturlige aktiviteter, der opretholder liv, i høj grad dem, der består, hvor som helst der findes mennesker.

Dersom vi havde tid til at lande og underkaste os en dekompression og til at rejse omkring, ville du personlig kunne træffe nogle af menneskene. Men med henblik på at studere Månens overflade er det langt mere praktisk at betragte den, sådan som du gør det nu.“

Jeg erkendte sandheden i dette, da en ret stor by viste sig på skærmen foran os. Faktisk syntes vi at drive hen over tagene, og jeg kunne se folk gå omkring på rene og smalle gader. Der var en mere tæt bebyggelse i byens midte, som jeg antog måtte være forretningskvarteret, selv om der ikke var overvældende mange mennesker. Jeg så ingen biler af nogen art parkeret langs fortovene, selv om jeg virkelig så adskillige køretøjer, der bevægede sig akkurat oven over gaderne, eftersom de ikke syntes at have hjul. Af størrelse kunne de sammenlignes med vore busser, og de afveg fra hinanden i nogenlunde samme grad.

Ramu forklarede: ”Nogle få af menneskene her har virkelig deres egne befordringsmidler; men for største delens vedkommende er de afhængige af den offentlige transport, som du netop betragter.“

Lige uden for selve byen var der et forholdsvis stort ryddet afsnit med en umådelig stor bygning langs den ene side. Det lignede en hangar, og Ramu bekræftede rigtigheden af denne tanke, idet han sagde: ”Vi er nødt til at bygge nogle få hangarer i nærheden af byerne for mere bekvemt at kunne landsætte de forsyninger, som vi bringer til befolkningen her - idet ikke alt til deres behov kan fås lokalt. I bytte derfor forsyner de os med visse mineraler, der er fundet på Månen.

Medens jeg betragtede skærmen, syntes byen pludselig at trække sig tilbage, og Ramu fortalte mig, at vi nu rejste tilbage ind i rummet mellem Månen og Jorden.

”Har du noget spørgsmål, før vi vender tilbage til salonen?“ spurgte han. Jeg kunne ikke finde på noget og rystede på hovedet.

”I så tilfælde,“ sagde han med strålende øjne, ”må vi hellere gå tilbage til salonen. Man er ved at forberede en banket for at fejre Firkons og min hjemrejse.“

Atter skammede jeg mig over den følelse, der steg op i mig ved denne påmindelse om den forestående afsked, og jeg overvandt den ved at sætte mig i deres sted. Ville jeg måske ikke være lykkelig under disse omstændigheder? Det ville jeg ganske afgjort!

”Enhver tåre, jeg eventuelt udgyder, vil gælde mig alene,“ sagde jeg, idet jeg kæmpede med mig selv for at tage let på det. ”Jeg er lykkelig på jeres vegne.“

Orthon og Kalna mødte os ved døren, og vi trådte sammen ind i salonen. Jeg så, at det store bord i den ene side af rummet var blevet dækket. Nogle af de kvinder, der før havde

underholdt sig med spil, traf nu de sidste forberedelser.

Da Firkon og Ilmuth trådte ind ad døren længst borte, sluttede Kalna sig til sin veninde, og begge piger forlod rummet sammen. Få minutter efter vendte de tilbage efter at have skiftet fra deres pilotuniform til yndige, elegante kjoler.

En smuk dug med guldtråde dækkede bordet, og der var indvævet farvede mønstre. Der var dækket på begge sider af bordet i dets fulde længde. 'Bordsølvet' var af et mønster, der var vidt forskelligt fra vore samt en del bedre, tænkte jeg. Det synes at være forfærdiget af forskellige metallegeringer med smukke indlæg.

Der stod en stol for bordenden, og jeg talte fjorten andre stole på hver side af bordet. Da Kalna og Ilmuth sluttede sig til os, blev vi opfordret til at tage plads. Der var stadig kun de otte kvinder til stede, hvorefter der måtte være plads til tyve mænd ved bordet, jeg selv indbefattet.

Ramu sad ved mesterens højre side og Firkon ved hans venstre. Ilmuth var anbragt mellem Ramu og mig, og Kalna lige overfor mellem Firkon og Orthon.

Efter at alle havde taget plads, rejste mesteren sig, og i flere sekunder var rummet opfyldt af en ærbødig stilhed. Så fremsagde den store lærer disse ord med en blid og tydelig stemme: "Vi takker den Uendelige for vor føde her. Måtte hver og én i dit uendelige kongerige være lige så godt forsynet. Lad denne føde styrke vore legemer, så at vi kan tjene den guddommelige ånd, der bor i os, på en måde, der kan behage dig, du Skaber af alt liv."

Efter at mesteren havde fremsagt denne smukke bøn, var der igen et øjeblik stilhed.

Før mesteren atter satte sig ned, sagde han: "Vi er samlet her i aften for at glæde os over og fejre den heldige fuldbyrdelse af den mission på Jorden, der er udført af to af vore brødre her. Firkon og Ramu har gjort deres ting udmærket. Vi deler deres lykke over belønningen for deres anstrengelser, der nu tillader dem at vende tilbage til deres hjemlige planeter."

Krystalklare bægre, der indeholdt en bleg og gylden væske, stod på bordet foran hver gæst. Da mesteren afsluttede sin tale, hævede han sit glas og sagde: "Lad os drikke og ønske velsignelse af hinanden og af vore medmennesker alle vegne."

Da jeg løftede bægeret op til mine læber, mærkede jeg en særdeles udsøgt duft og nippede ganske langsomt til indholdet for ikke at miste noget af dens buket. Den syntes ikke at være berusende, men kunne måske som mange vinsorter have en sådan virkning, dersom man drak for meget af den.

Da vi løftede vore glas for at ære Ramu og Firkon, opfyldtes rummet af blid musik, der kom fra en eller anden usynlig kilde. Det var ikke som nogen musik, jeg tidligere havde hørt, og den forekom mig at vibrere gennem hele mit væsen; en besynderlig og smuk melodi, der kun lejlighedsvis rummede spændinger, der lignede jordisk musik.

Eftersom dette var første gang, jeg havde fået det privilegium at spise til middag sammen med disse mennesker fra andre verdener, var jeg naturligvis nysgerrig efter at erfare, i hvilken ustrækning deres føde lignede vor.

På midten og ved hver ende af bordet var der anbragt pragtfulde skåle fyldt med frugter. En af sorterne lignede nøjagtigt store, rosenrøde æbler, hver af dem var stadig forsynet med sin stilk. Jeg havde ventet en sprød og saftig smag, da jeg tog imod en frugt, der blev budt mig; men da jeg bed af den, fandt jeg, at dette frugtkød havde en konsistens som en fast og moden fersken, og smagen var nærmest som en blanding af kirsebær og æble. Kernehuset indeholdt ét, stort frø, der lignede en kæmpestor æblekerne.

En anden frugt lignede kæmpestore hindbær, både af udseende og hvad smagen angår. Det mindste af disse bær var i hvert fald fire gange så store som de største af vore.

Her og der langs bordet var der anbragt store, krukkelignende beholdere med forskellige frugtsafter og andre drikkevarer. Dette var forklaringen på de mange bægre af forskellig størrelse foran hvert glas.

Den anden drik, jeg prøvede, smagte som ren hindbærsaft.

Maden blev serveret af de to kvinder, der havde sat sig ved hver side af bordenden. Først serverede de dampende fade med grøntsager fra det anretterbord, der stod op ad væggen tæt ved. Det ene fad indeholdt noget, der lignede almindelige gulerødder; men jeg fandt, at konsistensen ikke var lige så fast, og smagen var lidt sursød. En anden grøntsag lignede den velkendte kartoffel. Disse blev serveret au naturel, selv om de var skrællede. De

havde en svag, gul farve, og selv om ingen af dem havde en pastinaks grove fibre, smagte de netop som denne grøntsag. En anden grøntsag, jeg prøvede, havde samme farve og de samme blade som persille med en mild smag af citron.

Der var mange andre grøntsager, som jeg dog ikke prøvede. Normalt spiser jeg ikke ret meget, og denne aften var mit sind så splittet, at jeg næsten ikke havde nogen appetit. Forgæves søgte jeg at forvise formålet med denne fest i mine tanker. Firkon og Ramu, mine gode venner, ville rejse bort til deres fjerne hjem.

Jeg tog imidlertid imod et lille stykke meget groft og meget mørkt brød samt en strimmel af noget, som jeg først antog for at være et stykke kød. Brødet havde en gylden skorpe og smagte, som om det hovedsagelig var lavet af nødder, selv om jeg også mente at spore en vis kornsmag. Mens jeg sad og tyggede det brunlige stykke 'kød' og i tankerne sammenlignede smagen med en velstegt bøf, kaldte Kalna på mig tværs over bordet.

"Det er den tørrede rod af en venusiansk plante," forklarede hun. "På Venus koger vi den friske plante, og så smager den endnu bedre; men på vore rejser fører vi den med os i tørret tilstand. Den er særdeles nærende, fordi den indeholder alle de proteiner, der findes i kød, og de optages lettere af det menneskelige legeme. Én strimmel af denne rod, sådan som den serveres her, svarer til et pund af jeres bøfkød. Den er desuden udmærket som krydderi til anden mad."

Som afslutning på måltidet blev der serveret en kæmpestor kage. Selv om den lignede det, som vi kalder 'engleføde', så jeg, da den blev skåret ud, at den ikke havde denne kages noget svampede og elastiske konsistens. Og yderligere var der gule striber i den, selv om den hovedsagelig var hvid. Konsistensen var meget udsøgt, og den bogstavelig talt syntes at smelte i munden. Den smagte en smule sødt, selv om smagen ændredes på en måde, der er vanskelig at beskrive, da det gule blev adskilt fra det hvide. Alt i alt syntes jeg, at det var dejligt.

Da jeg kiggede på de andre, der sad rundt om bordet, og lyttede til deres muntre samtale, blev jeg klar over, at ingen af dem spiste meget af den overflod af mad, således som det tit hænder ved banketter på Jorden, og dog syntes alle virkelig at nyde det.

Da måltidet var forbi, rejste kvinderne og nogle af mændene sig og ryddede af bordet. På den mirakuløse måde, som jeg var blevet vant til, åbnedes der pludselig nogle store døre ud til køkkenet i den væg, der havde forekommet mig at være fuldstændig solid. Alt blev båret ind i dette rum.

Et øjeblik efter vendte gæsterne tilbage til deres stole, og dørene lukkede sig bag dem.

Nu forsvandt baggrundsmusikken, da en af mændene rejste sig. Uden akkompagnement af nogen art foretog han en sang på sit eget sprog. Selv om jeg ikke forstod ordene, lyttede jeg begejstret til den skønhed, der var i hans stemme.

Da han var færdig, sagde Ilmuth: "Dette var en afskedssang og en velsignelse til de brødre, der nu skal rejse hjem."

Musikken begyndte nu igen at strømme fra den usynlige kilde, højere end før og med en livligere rytme.

Forklaringen herpå kom, da to af kvinderne rejste sig, gik hen til en ryddet plads på gulvet og begyndte at bevæge sig til musikken i smuk harmoni. Senere fik jeg at vide, at dansen symboliserede universets kraft.

Mens jeg holdt øje med dansen, blev jeg klar over, at det ville kræve dobbelte led og et barns smidighed at udføre den. Det var sandelig vidunderligt at se på, for enhver af deres

legemsbevægelser og attituder skildrede én for én naturens mange luner fra roligt vande til de frygteligste storme i rummet.

Det at beskrive en sådan rytme er umuligt; men det var både fængslende og dybt rørende at overvære. Selve de unge danserinder var usigeligt yndige, og deres klædedragt syntes at skifte farve, når de bevægede sig, og dog så jeg ikke noget lys, der var rettet imod dem. Ordet 'gratie' i dets ypperste betydning ville ikke kunne yde denne smukke præstation retfærdighed. Da dansen var forbi, og der var gået en tid, sagde mesteren noget til Orthon, der kom over til mig. "Nu vil vi gerne vise dig nogle scener fra vor planet Venus," sagde han. "Disse scener vil blive overført direkte fra planeten til dette skib."

Jeg var henrykt ved udsigten til en sådan oplevelse, og jeg spekulerede på, hvilken skærm man ville anvende; men der var ingen skærm overhovedet. Foran mit forbavsede blik hang i det dæmpede lys den første scene frit i luften i selve salonen.

Orthon syntes at nyde min forbavselse og forklarede: "Vi har en bestemt slags projektør, der kan udsende og standse stråler uden hensyn til afstanden. Det punkt, hvor strålerne standses, tjener som en usynlig skærm, hvorpå billederne bliver koncentreret med farve og dimensioner intakte."

Den scene, som jeg betragtede, syntes så afgjort at være 'der' til stede, at det kun var med den største vanskelighed, jeg stadig kunne tro, at jeg befandt mig på dette skib. Jeg så storslåede bjerge, hvoraf nogle havde hvid sne på tinderne; andre var ganske nøgne og ikke synderlig forskellige fra dem, vi har på Jorden. Nogle var tæt beklædt med skov, og jeg så vand løbe i strømme og med vandfald ned ad bjergsiderne.

Orthon lænede sig over mod mig og hviskede: "Vi har mange søer og syv oceaner, der alle forbindes indbyrdes såvel ved naturlige som ved kunstige vandveje."

De viste mig adskillige venusianske byer, nogle store og andre små. Alle gav de mig følelsen af at være blevet overført til et eller andet vidunderligt eventyrland. Konstruktionerne var smukke og uden monotone linier. Mange bygninger havde kupler, der strålede i alle spektrets farver, og som gav indtryk af at udsende en livgivende kraft.

"Om natten" sagde Orthon sagte, "forsvinder farverne, og kuplerne bliver lysende med et blødt, gulligt lys."

Alle byer var bygget efter et cirkulært eller ovalt mønster, og ingen af dem syntes på nogen måde at være sammentrængt. Mellem disse koncentrerede bysamfund var der stadig mange ubeboede områder.

De mennesker, jeg så på gaden i disse byer, syntes at passe deres dont omtrent som folk på Jorden deres bortset fra, at der ikke syntes at være den samme travlhed og det præg af bekymring som hos os. Også deres klædedragt lignede vor, idet hvert menneske tilsyneladende valgte klæder efter sin personlige smag, men alligevel fulgte et almindeligt snit.

Jeg vil anslå, at det højeste menneske, jeg så, var omkring 1,95 m. Gennemsnitshøjden for voksne var omkring 1,80 m, og den mindste var ikke højere end 1,20 m. Imidlertid kunne denne mindste person have været et barn. Jeg kunne ikke være sikker, eftersom ingen så gamle ud, sådan som vi gør det. Jeg ved med bestemthed, at jeg så nogle børn, og de var meget mindre end de mindste voksne.

Svarende til vore biler til brug ved transport fra det ene sted til det andet så jeg transportmidler, der lignede moderskibet i mindre målestok. De syntes at glide af sted lige over Jorden ligesom de 'busser', jeg havde set på Månen. De varierede i størrelse ligesom vore automobiler, og nogle af dem var åbne.

Jeg sad og spekulerede over, hvorledes de blev drevet frem, og det fik igen Orthon til at bøje sig over imod mig og hviske: "Ved hjælp af nøjagtig den samme energi, der driver vore rumskibe."

Gaderne var udmærket anlagt og smukt kantet med blomster i mange far-ver.

Det næste, man viste mig, var en strandbred ved en Sø. Sandet var hvidt og meget fint. Lange, lave bølger rullede ind mod kysten med en næsten hypnotisk præcision. Der var mange mennesker på stranden og i vandet.

Jeg spekulerede over, hvilken slags materiale, der blev anvendt til deres badedragter, eftersom de ikke så mere våde ud efter en svømmetur end før.

Kalna, der havde sat sig ved min side, opklarede dette problem for mig, idet hun sagde: "Materialet er ikke alene fuldstændig vandtæt; men det har også den egenskab, at det tilbagekaster visse skadelige stråler fra Solen. Selv på Jorden," fortsatte hun sin forklaring, "er disse stråler langt kraftigere, når de reflekteres fra vand end fra land."

Man viste nu et tropisk afsnit af Venus. Jeg var forbavset over at se, at generelt lignede mange af træerne vore hængepile, eftersom løvet havde en tilbøjelighed til at hænge ned med en slags kaskadevirkning. Imidlertid var farven og detaljerne ved bladene helt forskellige fra vore.

Som man vil forstå, var jeg meget interesseret i det dyreliv, der blev vist i de forskellige scener. På stranden havde jeg bemærket en lille, korthåret hund. Andre steder var der fugle af forskellig farve og størrelse, og de var kun en smule forskellige fra vore fugle på Jorden. En af dem syntes at være identisk med vor vilde kanarieflugt. Jeg så heste og køer på landet, og begge var lidt mindre end, men lignede ellers, dem på Jorden. Dette syntes at gælde for alt dyreliv på Venus. Også blomsterne lignede dem, der vokser på vor planet. Jeg vil mene, at den vigtigste forskel mellem såvel plante -som dyreliv på Venus og hos os ligger i farven og i kødets konsistens. Dette skyldtes, fortalte Kalna mig, at der altid er fugtighed på deres planet.

"Som du indtil nu har erfaret," sagde hun, "ser vort folk sjældent stjernerne, sådan som I gør det på Jorden. Vi kender kun skønheden af de himle, der ligger uden for vort firmament, fra vore rejser og vore studier."

Til sidst viste de mig et billede af en meget smuk kvinde og hendes mand med deres atten børn, af hvilke alle på nær én var fuldvoksne. Og dog gav forældrene indtryk af at være unge mennesker først i trediveerne.

Dette var slut på forevisningen, og jeg blev opfordret til at stille spørgsmål. Først spurgte jeg, hvilken virkning - om der overhovedet var nogen -det konstante skydække over Venus havde på menneskene.

Orthon svarede: "Ud over, at vi lever i overensstemmelse med de universelle love, bidrager også vor atmosfære til, at vore liv i gennemsnit varer ét tusind år. Dengang også Jorden havde en sådan atmosfære, var menneske-livet på jeres planet tilsvarende meget længere, end det er nu.

Det skydække, der omgiver vore planeter, fungerer som et system, der filtrerer og svækker de ødelæggende stråler, der ellers ville trænge ind i atmosfæren. Læg mærke til et bestemt afsnit i jeres egen hellige skrift. Dersom du studerer det omhyggeligt, vil du bemærke, at livslængden på Jorden begyndte at aftage, da skydækket blev mindre, og mennesket på Jorden for første gang så stjernerne ude i rummet.

Det vil måske interessere dig at høre, at der i dette øjeblik finder en gradvis tipning af Jorden sted. Dersom den tippede helt over for at fuldføre sin cyklus, - og dette kunne ske når som helst - ville meget af den del af Jorden, der nu er dækket af hav, hæve sig. Derefter vil denne vandmættede jordbund være underkastet en fordampningsproces, der endnu en gang vil skabe et konstant skydække eller et 'firmament' omkring jeres planet. I så tilfælde vil livslængden igen blive forøget, og dersom menneskene på din planet lærer at leve i overensstemmelse med Skaberens love, kan også I opnå tusind år i det samme legeme.

Denne tipning af jeres Jord er en af grundene til, at vi konstant underkaster den observation, for dens forhold til de andre planeter i vor galakse er meget vigtig. En drastisk tipning af en af planeterne ville i nogen grad påvirke dem alle og afgjort ændre de ruter, vi

følger, når vi rejser gennem rummet. “

”En sådan voldsom tipning måtte da sikkert være en stor katastrofe for vor Jord, ikke sandt?“, spurgte jeg.

”Det vil bestemt ske,“, svarede han, ”og selv om de love, der styrer menneskets forhold til den verden, hvori han lever, ikke ville blive forstået af jordmenneskene på nuværende tidspunkt, ønsker jeg at understrege, at den forkerte kurs, som de så stædigt har fulgt, faktisk er grunden til, at I er så uvidende om jeres planets manglende stabilitet. Op gennem tiden har der været mange tegn og varsler, som dit folk har ignoreret. Mange af disse er blevet optegnet i jeres hellige skrift som profetier; men I har ikke ænset dem. Og selv om mange af disse profetier allerede er gået i opfyldelse, er lektien ikke blevet lært. Det er ikke klogt at gøre sig uafhængig af vor fælles Skaber. Menneskene må ledes af den, hvis hånd har skænket dem livet.

Dersom mennesket skal leve, uden at katastrofer truer det, må det identificere sig med sin næste, idet den ene er en genspejling af den anden. Det er ikke Skaberens ønske, at menneskeheden skal vende sig mod sig selv og øve grusomheder og umotiverede drab.“

”Jeg ved,“ sagde jeg, ”at vi er ved at træde ind i et eller andet nyt kredsløb. Nogle af mine brødre på Jorden kalder det for guldalderen, andre for vandalderen. Kan du kaste noget lys over dette?“

”På vor planet benævner vi ikke forandringer på den måde, for alt, hvad vi kender til, er underkastet en udvikling. Men for at besvare dit spørgsmål, så du kan vinde forståelse, ville vi sige, at I nærmer jer den kosmiske tidsalder, uanset hvor dårligt I forstår dette. I har allerede haft jeres guldalder, idet I tilbad guldet mere end Gud. Og en vandalder, som I kalder det, kan kun være en sådan, hvor Jorden hjemsøger jer med stormfloder eller med

tørke. I har gennemgået begge dele. Selve det, at I opkalder disse perioder af forandring på denne måde, er en del af det, der forhindrer jer i at forstå. Jordmenneskene må lære at udvikle sig i takt med disse naturlige forandringer og ikke bare være underkastet dem.“

”Hvordan ville du definere den kosmiske tidsalder?“ spurgte jeg.

”Faktisk ville vi hellere kalde det en kosmisk forståelse. Dette er første gang i jeres civilisations historie, at I i en bredere forstand er blevet klar over den mulighed, at der findes andre beboede verdener end jeres egen. Som vi nu viser os for jer i vore rumskibe, hvilket vi gør i stort tal på himlen over hele jeres verden, har selv de, der ikke ønsker at tro, kun lidet valg. For første gang i mands minde på jeres planet er der overvældende beviser for, at jeres planet ikke har fostret liv ved et rent og skært tilfælde, som selv nogle af jeres største astronomer har erklæret. Menneskeheden manifesterer sig på jeres planet, fordi den kun er en enkelt i en uendelig, ordnet tilkendegivelse af den uendelige, og som alle er underlagt Hans guddommelige love.

Vore rumskibe udfører manøvrer på jeres himmel, som intet jordisk fly tilhørende en hvilken som helst jordisk nation kan udføre. Det véd jeres videnskabsmænd. Jeres regeringer véd dette. Piloterne på jeres fly overalt i verden har set os og er blevet begejstrede. I tusindvis af jeres folk har set i vejret og er blevet forbløffet. Atter tusinder overalt i verden holder nu vagt og håber på at få et glimt af os.

Alt dette er blevet forudsagt af mennesker i gamle dage. I jeres egne profetier har de sagt, at hele verden vil blive foruroliget, og at tegnene ville blive disse: Gudssønnerne vil komme fra himlen til Jorden for at befri folkeslagene. Forholdene i jeres verden i dag har anbragt jer i dødens skygge, som I udtrykker det. Hele jeres verden er foruroliget. Og eftersom det navn, I har til det ydre rum, er 'himlen', og eftersom også vi er sønner og døtre af Gud, kunne det da ikke være tilfældet, at den gamle profeti netop er ved at gå i opfyldelse nu?

Det er ligeledes blevet forudsagt, at når tiden kommer, vil verdens mørke racer rejse sig og kræve deres ret til en ligelig respekt og den frie mands lod, der så længe har været nægtet dem af jer, der har en lysere hudfarve. Er ikke også denne profeti ved at gå i opfyldelse på Jorden

netop i disse dage?

Du ser, at vi kender Jordens historie udmærket. Begrebet 'Vi er vor broders vogter' passer på al menneskehed hvor som helst. Det er i denne rolle, at vi kommer til jer og siger: "Lad universets øverste væsen være ledemotivet for jeres verden, for at jeres bekymringer må vige som mørket for dagens lys."

"Hvad ville mennesket være uden livets ånde? Og hvem giver den til ham? Er den måske ikke at finde alle vegne, så at alle kan drage nytte af den? Jamen så lad jordmennesket vide, at hans Gud ikke befinder sig et eller andet sted langt borte; men at han til stadighed er nærværende i alle tilkændegivelser samt inde i selve mennesket."

Orthon sluttede sin tale, og et øjeblik sad jeg med bøjet hoved og tænkte over hans ord. Langsomt blev jeg klar over en varme, der syntes at trænge ind i min sjæl. Da jeg så op, så jeg på ansigterne hos dem, der befandt sig omkring mig, at det, jeg følte, var en velsignelse, der strømmede fra dem alle hen imod mig.

Så rejste mesteren sig og kom hen til mig. Jeg stod op, og de andre gjorde det samme.

"Min søn," sagde han og så mig dybt i øjnene, "meget af det, din broder har sagt til dig, er i modstrid med mange ting, som dit folk har lært at tro er sandheden. Dette har i sig selv ingen betydning, eftersom det, der blev lært i går, kun tjener som et trappetrin hen imod den større sandhed, vi kan lære i morgen. Dette er fremskridtets lov. Når man først befinder sig på den rette sti, kan det ikke være anderledes. Det er altid nødvendigt, at menneskene arbejder og stræber sammen hen imod et mål med et åbent sind, til stadighed klare over, at man aldrig véd alt. Der findes en ufejlbarlig ledetråd, når man skal afgøre, om stien er den rette. Den er meget enkel. Dersom følgen af jeres tanker og handlinger er onde, så leder den sti, som I følger, bort fra Hans ansigts lys. Dersom gode ting følger den vej, I går, vil jeres liv, jeres børns og børnebørns liv, blive fyldt med glæde. Velsignelser, der ikke brydes af sygdomme eller stridigheder, vil da være jeres evige arv."

Han berørte min hånd til afsked og forlod værelset i en stilhed, der vibrerede sammen med de ord, han havde udtalt.

Jeg så længe på mine mange venners ansigter og indprentede mig deres træk. Ingen sagde farvel; men alle hævede hånden til afsked, og jeg hævede min. Så lod jeg Orthon føre mig tilbage til det lille scoutship.

Såvel Firkon som Ramu ledsagede mig under køreturen tilbage til byen. Vi talte ikke sammen.

Da vi var tilbage ved hotellet, og den tid var kommet, da jeg måtte tage afsked med disse kære venner, overvældede en følelse af uendelig bitterhed mig. Vi udvekslede håndtryk, og Ramu sagde blidt: "Måtte den Uendeliges velsignelse følge dig."

Så forlod jeg dem og gik op på mit ensomme værelse.

15. kapitel

EN UVENTET EFTERSKRIFT

25. april 1955

Selv medens rotationspressen er ved at fremstille siderne i denne bog *), er der netop hændt en begivenhed af en sådan betydning, at jeg ned-skriver den her for så at fare af sted til min forlægger for at få den med.

Hele dagen i går, den 24. april, udfyldte det sædvanlige antal søndagsgæster mit hjem ved Palomar Terraces mine timer fra tidlig morgen til sen aften. Medens jeg traf dem og snakkede med dem, blev jeg i stadig voksende grad opmærksom på et tilstundende møde med brødrene. Det var sent, da det sidste par tog af sted, og jeg gik ind på mit værelse og forsøgte uden held at falde i søvn. Inden der var gået en time, blev en indre trang til at stå op og tage ind til byen så stærk, at jeg vidste, jeg måtte tage af sted uden tøven.

Under den lange køretur ind til byen spekulerede jeg over, om en anmodning, som jeg havde fremsat ved vort sidste møde, ville blive imødekommet. Jeg havde spurgt, om de ville tillade mig at tage fotografier *inden i* et rumskib for at kunne fremlægge yderligere beviser for såvel tvivlere som troende.

Bortset fra at give mig det indtryk, at dette måske ikke var så let at opnå, som jeg syntes at tro, havde en af brødrene fremsat en bemærkning, som jeg vidste var sand. ”Selv om vi skulde få held med os,“ påpegede han, ”tvivler jeg på, at det ville overbevise den indgroede skeptiker af den grund, at jord-menneskene stadig har så forkerte ideer om andre planeter og de forhold, der hersker dér.“

Ikke desto mindre tillod jeg mit håb at vokse.

Jeg tog hen til det sædvanlige sted og blev mødt af en mand, som jeg var blevet forestillet for ved et tidligere møde, idet han var kommet for at erstatte en broder, som var vendt tilbage til sin hjemplanet. Uden yderligere forsinkelse kørte vi til et øde sted, hvor et scoutship, der var identisk med det, jeg traf ved mit første møde, ventede på os. Da vi trådte ind i det lille fartøj, så jeg på mit ur. Klokken var nøjagtig halv tre om natten. Efter at have hilst på mig spurgte piloten, om jeg havde taget mit fotografiapparat med. Det havde jeg så sandelig! Det var et lille polaroidkamera, som jeg havde købt for nylig. Han havde aldrig før set et sådant og bad mig om at forklare ham, hvordan det virkede.)*

)* (Denne forklaring på polaroidkameraet er medtaget på opfordring af Lord Dowding i et brev til George Adamski, fordi 'Englænderne ikke er fortrolige med dette apparat.)

Til polaroidkameraet benyttes en rullefilm med 8 billeder. Det er et af den slags, der selv fremkalder billedet kun 1 minut efter, at det er eksponeret. Der findes en meget lille, forseglede pakke fremkalder, der er forbundet med slutningen af hver filmstrimmel, og efterhånden som filmen bliver trukket hen over en tynd metalrulle inden i fotografiapparatet, bliver denne fremkalder fordelt ud over det netop eksponerede billede. I løbet af 1 minut er aftrykket fuldstændigt og kan tages ud af kameraet. Imidlertid må ethvert eksponeret billede fremstilles og tages ud af apparatet, før der kan tages et nyt billede.

De fire billeder, der blev taget af Orthon og Adamski, der kigger ud af køjernerne på moderskibet, blev fremkaldt i rekognosceringsfartøjet, hvorimod de to billeder, der blev taget inden i moderskibet, blev fremkaldt samme sted.

Hele baggrunden på billederne er selve moderskibet. De små, lyse afsnit på billederne er den del af moderskibet, hvorfra lyset fra rekognosceringsfartøjet blev reflekteret, medens det mindre fartøj blev manøvreret frem og tilbage for at opnå et godt billede.

Forholdet ville være omtrent det samme, dersom et menneske stod 2 meter fra et vindue i et mørkt rum i et mørkt hus en fuldstændig mørk nat. I et forsøg på at få et billede af en sådan person ville De tage et blitzlys i brug for at få lys. De ville imidlertid ikke få et billede af hele huset, men kun af den del, der blev oplyst af glimt - Udg.

Jeg blev så opslugt af at forklare ham, hvordan apparatet virkede, at jeg overhovedet ikke var klar over nogen bevægelse, før den mand, der havde mødt mig, udbrød: "Så er vi der!"

Da jeg kiggede op, så jeg, at rekognosceringsfartøjets dør var ved at åbne sig. Så så jeg til min overraskelse, at vi var landet oven på et lille moder-skib. Jeg kalder det 'lille', fordi det ikke var nær så stort som nogen af dem, jeg før havde været i. Den lem, hvorigennem de mindre fartøjer normalt kommer ind i et moderskib, var klart synlig; men min ven trådte ud af det lille fartøj og gjorde tegn til, at jeg skulle følge ham. Vi spadserede hen over moderskibet, forbi den store luge og hen til en mindre, der åbnede sig, da vi nærmede os. Dette var en ny overraskelse for mig, da jeg ikke havde nogen forestilling om, at der fandtes sådanne åbninger i disse moderskibe. Denne viste sig at rumme en elevator, og jeg blev henrykt over at se Orthon stå på platformen. På hans opfordring trådte jeg ind i elevatoren ved siden af ham. Den mand, der havde ført mig hen over moderskibet, vendte tilbage til rekognosceringsfartøjet og sin ledsager, til hvem jeg havde overladt mit kamera.

Denne elevator lignede den fra det store, saturnianske moderskib, der blev beskrevet i kapitel 8. Vi dalede ned til omtrent midt i skibet, hvor en række køjer var klart synlige på begge sider i hele skibets længde. Her standsede elevatoren, og Orthon trådte ud. Han forklarede, at han ville stå foran det ene køje, medens jeg skulle stå foran det næste, alt imens mændene ville søge at fotografere os fra rekognosceringsfartøjet. Dette havde nu flyttet sig en smule bort.

Jeg bemærkede, at køjerne på dette moderskib var dobbelte med en afstand på Ca. 2 meter mellem det indre og det ydre glas. Vi stod bag ved de indre vinduer, og jeg kunne ikke lade være med at spekulere over, hvordan i alverden de ville få gode billeder med mit lille kamera gennem alt det glas!

Det er meget vanskeligt at bedømme størrelser og afstande ude i rummet, eftersom man ikke har noget sammenligningsgrundlag, og det forekom mig, at det lille fartøj svævede Ca. 30 meter fra moderskibet. Fra kuglen i toppen (se fotografi nr.1) udsendte det en stråle klart lys mod det større fartøj. Undertiden var denne stråle meget kraftig og undertiden svagere. Som billederne viser, eksperimenterede de med den lysmængde, der var nødvendig for at vise moderskibet og samtidig trænge gennem køjerne for at få fat på Orthon og mig selv bag disse.

Medens dette stod på, var udstrålingen fra såvel moderskib som scoutship blevet nedsat til et minimum. Jeg erfarede senere, at mændene havde været nødt til at anbringe et filter over kameraet og dets linse for at beskytte filmen imod fartøjets magnetiske indvirkning. Det var alt sammen et første-gangs eksperiment, og som det tydeligt fremgår af fotografierne, forsøgte de sig med varierende afstande og lysstyrker.

Her på dette punkt må jeg indrømme, at jeg aldrig er ophørt med at bebrejde mig mit manglende fremsyn, da jeg under den hastige afrejse til byen glemte at medtage ekstra film. Dette var et alvorligt handicap for brødrene, idet det kun gav dem en ringe margin til den metode med at prøve sig frem, som de blev tvunget til at anvende. Medens de arbejdede med mit kamera, studerede de resultaterne omhyggeligt. Måske vil de senere hen kunne fremstille noget tilbehør af en eller anden art, der vil give mere detaljerede billeder.

Det varede en rum tid, før et signal fra rekognosceringsfartøjet angav, at de nu vendte tilbage til moderskibet. Jeg holdt øje med elevatoren, da den gik op til toppen af skibet. Lemmen åbnedes, og elevatoren vendte atter tilbage til vor etage med piloten, der havde mit kamera i hånden. Han sluttede sig til os og berettede, at selv om de anså billederne for dårlige, havde de haft et vist held med sig, og de havde stadig to eksponeringer tilbage, hvormed de ville forsøge at fotografere det indre af moderskibet.

Efter som jeg var forberedt på et dårligt resultat, blev jeg behageligt overrasket over det, han viste mig.

Mens vi alle tre gik hen imod skibets forende, så jeg en væg glide til side og afsløre en åbning, der mindede meget om en tunnel. Ved tunnelens anden ende var der et lille rum, hvor to piloter sad ved styregrejerne.

På grund af skibets gennemsigtige forende og de selvlysede kort i rummet var der masser af lys, og mit håb om at få et godt billede steg. Alle lysene i det rum, hvor vi opholdt os, blev slukket, så at det blev næsten helt mørkt. Imidlertid lykkedes disse to forsøg ikke på grund af den større magnetiske kraft, der fandtes i moderskibet i sammenligning med rekognosceringsfartøjet.

En ting var dog blevet bevist. Uden et endnu uudviklet filtersystem til vore film er det umuligt at få tydelige fotografier inden i rumskibene. Da jeg spurgte, om et bedre kamera med en finere linse ville give bedre resultater, fortalte de mig, at enhver nævneværdig forbedring var usandsynlig på grund af den type film, der blev anvendt.

Da disse sidste to billeder var blevet taget, blev lysene inden i rumskibet atter tændt. Vi vendte da alle tre tilbage til elevatoren og steg op til toppen af skibet. Da lemmen åbnedes, så jeg atter rekognosceringsfartøjet, der var landet oven på sit moderskib. Orthon berørte min hånd til farvel, og piloten og jeg gik hen til det ventende fartøj. Da vi trådte ind, lukkede døren sig stille bag os, og vi begav os øjeblikkelig på vej.

Det er umuligt for mig at bedømme, hvor langt ude i rummet vi havde været; men hele den tid, der var forløbet, fra vi forlod Jorden og til vi vendte tilbage igen, udgjorde kun lidt over 2/2 time. Da vi var tilbage på Jorden, tog min ven og jeg afsked med piloten og gik hen til det sted, hvor bilen stod parkeret. Det var kort før klokken syv om morgenen, at min ledsager satte mig af ved indgangen til mit hjem. Selv om jeg inviterede ham til at gøre et ophold og få lidt kaffe og morgenmad, sagde han nej tak og forklarede, at han ikke måtte komme for sent til det arbejde, han havde påtaget sig, så længe han opholdt sig her på Jorden.

Lad mig til afslutning sige, at jeg fuldt ud er klar over, at der vil blive gjort mange forsøg på at pille glansen af disse fotografier. Det foruroliger mig imidlertid ikke. Det står enhver frit for at tro eller nægte at tro på de erklæringer, støttet af fotografier, der findes i denne bog. Men enhver må gøre sig klart, at hans personlige slutninger på ingen måde ændrer den kendsgerning, at de er virkelige. Til støtte for dette behøver man blot at vende historiens blade og betragte omtrent et hvilket som helst år i en hvilken som helst tidsalder. Underlagt flertallets anskuelser har det jordbundne sind altid fundet det lettere at spotte nye vidundere end at stå ansigt til ansigt med sit eget begrænsede kendskab til de mirakler, der kun venter på at blive opdaget i det ubegrænsede univers, hvori vi lever.

Jeg er brødrene fra andre verdener, og som er menneskelige væsener ligesom os, taknemmelig for, hvad de har vist og lært mig. Jeg vil berette videre for mine brødre i denne verden, og jeg ved, at mange er rede. Som altid må skeptikerne vente på det, der selv for dem vil være et overvældende bevis for, at rummet *er* blevet erobret af mennesker fra planeter, der er mere udviklede end vor egen.

George Adamski.

BIOGRAFISK SKITSE

George Adamski blev født i Polen den 17. april 1891. Han var endnu ikke fyldt to år, da hans forældre emigrerede til USA og bosatte sig i Dunkirk, New York. Baggrunden for hans barndom var omtrent den samme som for ethvert andet barn fra en emigrantfamilie, dog med én, vigtig forskel. Hans forældre besad en usædvanlig dyb, religiøs følelse over for skabelsens vidundere, sådan som de har manifesteret sig i naturens mange aspekter. Skønt drengens formelle skolegang kun var af kort varighed, fortsatte en vital del af hans opdragelse derfor gennem privat instruktion. Den unge George nåede skelsår og alder med en undren og ærbødighed over for alle naturens faser.

Drengen følte, at det i en sådan verden burde være let for menneskene at leve i harmoni. Han begyndte meget tidligt at forske efter grunden til, at menneskene syntes ude af stand til at gøre dette. Meget tidligt begyndte han at erkende, at medens de kortfristede love, som menneskene havde fastlagt, var dikteret af geografisk beliggenhed, skiftende behov og traditioner, undertiden for at honorere de magthavendes specialinteresser, var naturens love uforanderlige. Det forekom ham, at de lektioner, der var at finde i historiens blade, ikke var blevet lært. Og det forekom ham, at denne Jords folkeslag, enkeltvis og i flok, stadig travede ad gamle baner, der kun kunne føre til gentagelser af de samme gamle ulykker. Dette var et emne, der ganske opslugte den unge Adamski. Han vidste, at det at lære alt, hvad han kunne om livet, uanset de begrænsninger, der omgav ham, ville blive en vedvarende søgen. Han håbede med den viden, han kunne indvinde, at tjene sine medmennesker på en eller anden måde.

Heldigvis faldt det ikke drengen ind at huse nogen bitterhed imod de omstændigheder, der gjorde, at hans forældre var ude af stand til at betale for den slags opdragelse, som hans ambitioner og ivrige sind krævede. Tværtimod søgte han frivilligt arbejde for at bidrage til at bestride en stadig voksende families udgifter. Det var verden, der blev hans universitet, og den tilbød ham spændende lektioner, hvor som helst og sammen med hvem han nu befandt sig.

I 1913 trådte Adamski ind i hæren, hvor han gjorde tjeneste ved det 13. kavalleriregiment, der lå i garnison ved den mexicanske grænse, og i 1919 blev han hjemsendt 'med ære'. I mellemtiden giftede han sig med Mary A. Shimborsky juledag 1917.

Adamskis fem år i hæren tjente kun til at styrke hans længsel efter at vokse i forståelse og visdom, så at han kunne tjene sine medmennesker. Men eftersom han var klar over, at studenten endnu ikke var udrustet til at være læremester, rejste han i mange år rundt om i landet og tjente til livets ophold ved ethvert arbejde, der tilbød sig. Det var en udmærket måde at studere de problemer og nederlag, som intet menneske er fri for. Han følte ingen ensrettet kaldelse, og det lå heller ikke for ham at bestige en sæbekasse. Den forening af tålmod, medfølelse og munterhed, der var så udpræget hos den modne Adamski, må selv da have været de karakteregenskaber, der tiltrak hans arbejdskammerater og gav dem tillid til ham.

Adamski var næsten fyrre år, før han holdt op med at vandre omkring og bosatte sig ved Lagnna Beach i Californien. Dette var hans første virkelige hjem, og her, i 1930'erne, viede han al sin tid til at lære de universelle love. Hans elever løb snart op i hundreder; han blev en efterspurgt foredragsholder over hele det sydlige Californien, og hans taler blev udsendt over radiostationer KFOX i Long Beach og KMPC i Los Angeles.

En af hans studenter forærede ham en seks tommers Newton spejlkkert, og Adamski tilbragte megen tid med at studere himlen. Sammen med sine elever tog han utallige fotografier med hjemmelavede kameraopstillinger. Det var i løbet af denne periode, at Adamski fik sit første fotografi af et rumskib, selv om han dengang ikke vidste, hvad det var. Fotografiet blev vist til adskillige astronomer. Ingen af dem kunne identificere det. Objektet var alt for langt ude i rummet til, at man kunne se detaljer. Der blev foretaget en del

gætterier; men ingen af dem blev anset for at være tilfredsstillende.

Da han i 1940 forudså krigen, flyttede han sammen med nogle få af sine elever, hvis forhold tillod det, fra Laguna Beach til en boplads langs vejen til Palomar Mountain, der blev kaldt Valley Centre. Her arbejdede de ihærdigt med at oprette et lille landbrug, som de håbede ville kunne gøre dem selvforsynende, så længe krigen varede. Da Amerika trådte ind i krigen, gjorde Adamski tjeneste som luftmeldepost i området.

I 1944 blev gården i Valley Centre solgt. Adamski og en lille gruppe, der var forblevet sammen med ham i krigsårene, flyttede til Mount Palomars sydlige skråninger, 10 km fra bjergtoppen og 18 km fra det sted, hvor verdens største teleskop, der dengang ikke var fuldført, befandt sig. Her ryddede de jomfrueligt land og byggede sig enkle beboelsesrum. Her opførte de også en lille bygning, der skulle tjene som café for vejfarende, og som blev ejet og drevet af Mrs. Alice K. Wells, en af Adamskis elever. Hver af gruppens medlemmer tog del i det manuelle arbejde, der var nødvendigt hertil, eftersom der stadig herskede strenge restriktioner med hensyn til materialer, og man måtte klare sig med det materiale, der var for hånden.

Adamski købte et femten tommers teleskop, og der blev bygget et lille observatorium til dette. Det var konstrueret på en måde, der satte ham i stand til at studere himlen i timevis og beskyttet mod barsk vejr. Det mindre seks tommers teleskop blev opstillet ude i det fri. På denne måde var Adamski i stand til at fortsætte sine studier af himlen. Mange af gæsterne var interesserede, og han diskuterede gerne sine resultater med dem.

Under meteorregnen i 1946 var Adamski og flere af hans venner vidne til en dramatisk begivenhed, som man ikke dengang tog for, hvad den var. De iagttog et stort, cigarformet fartøj, der hang ubevægelig på himlen på forholdsvis nært hold. Det var et fuldstændigt ukendt objekt for dem alle, og ingen kunne gætte dets sande oprindelse. Selv om Adamski gennem lang tid havde diskuteret muligheden for, at der var menneskeligt liv på andre planeter, var han stadig af den mening, at afstandene til selv vore nærmeste himmelske naboer var alt for store til, at fysiske, interplanetariske rejser kunne finde sted. Først det følgende år (1947) fik han bevis for, at han havde taget fejl. Sammen med sin hustru og nogle få medarbejdere så Adamski i mere end en time en formation ujordiske fartøjer bevæge sig lydløst i en enkelt, ordnet række tværs over himlen fra øst til vest.

Eftersom dette samme skuespil var blevet overværet af andre grupper forskellige steder, kom der i løbet af de følgende uger mange mennesker til Adamski for at kontrollere deres personlige iagttagelser. Ingen kunne tro, at noget som helst luftfartøj, der til dato var fremstillet på vor Jord, havde folk, der kunne gøre rede for det ærefrygtindgydende syn.

Adamskis videre oplevelser på dette område er blevet offentliggjort i bogen "[Flyvende tallerkener er landet](#)"; ([oversigt](#)) som han skrev sammen med Desmond Leslie. Begivenheder, der har fundet sted siden denne offentliggørelse, er blevet genfortalt i denne bog.

Charlotte Blodget.

Sluttkommentar av Rune- oppr.skrevet i 1981 da jeg leste denne boken for 1.gang, men rev.nå – 2016.

'Dette er en meget intr. Bok som er skrevet av en (-av flere) kontaktpersoner på 50tallet. I følge andre kilder så er Adamski's beskrivelser av liv på indre og ytre klodene i dette solsystem, bundet til disse kloders eterisk/astrale nivåer eller 'frekvensplan' – som altså er hevet over det såkalt fysiske, som også egentlig kun er en bestemt vibratorisk frekvens. Men dette skriver dog ikke Adamki selv –og jf.forklaringen til kontaktpersonen Edw.James, så forsto han heller ikke selv at kontaktene skjedde på et hevet frekvens-plan. Samme Edw.James og bl a ONEC OMEC (samt teosofiske kilder samt Rampa) beskriver begge i detaljer selve

det faktiske livsnivået på Venus i det astrale frekvensplan.

Mer om dette på engelsk; <http://www.galactic.no/rune/venuscont2c.html>

Men de fleste har nok ellers regnet Adamski for en løgner når han beskriver 'rent fysisk liv' på både Venus og Jupiter/Saturn. Men ny informasjon av mange kilder viser også at NASA og andre 'offisielle kilder', har løyet bl a om forholdene på Mars. Og om man med innsikt i de kosmiske lover/prinsipper leser denne boken, så overveldes man av dens visdom.

[les også online; The Golden Age of Flying Saucers](#)

[tilbake](#) til starten/toppen av dokumentet